

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Phải chăng Dân oan không tranh đấu cho Nhân quyền ???

1- Ba nhân tố thống trị con người của chế độ Cộng sản

Ông Milovan Djilas (1911-1995), từng là phó tổng thống Nam Tư bên cạnh Tito, sau đó phản tỉnh rồi bị bỏ tù, có viết một cuốn sách tố cáo Cộng sản rất sâu sắc và nổi tiếng mang tên "Giai cấp mới" (bản dịch tiếng Việt đăng trên Talawas 2005). Trong tác phẩm ấy, có những đoạn đáng nhớ như sau: "Chủ nghĩa CS là chủ nghĩa toàn trị với ba nhân tố thống trị con người –quyền lực, sở hữu và tư tưởng– cả ba đều là độc quyền sở hữu của một đảng chính trị duy nhất hay như tôi đã trình bày và gọi ở trên là "Giai cấp mới", còn trong tình hình cụ thể hiện nay thì là độc quyền của nhóm chóp bu của đảng đó hay giai cấp đó. Không có chế độ toàn trị nào trong quá khứ và cả hiện nay, ngoài chế độ CS, có được cùng một lúc cả ba tác nhân thống trị đối với con người như vậy". (Ch. Bản chất, đoạn 2). "Tước bỏ quyền của những người CS đối với sở hữu cũng có nghĩa là thủ tiêu họ như một giai cấp. Đấu tranh để buộc họ cho những lực lượng xã hội khác tham gia quản lí tài sản (giống như các nhà tư sản bị các cuộc đình công và quốc hội buộc phải cho công nhân tham gia vào việc phân chia lợi nhuận) cũng có nghĩa là tước bỏ của họ độc quyền đối với tài sản, độc quyền tư tưởng và độc chiếm chính quyền. Đây sẽ là khởi đầu của dân chủ và tự do dưới chế độ CS". (Ch. Giai cấp mới, đoạn 3).

Ở đây chỉ xin nói đến nhân tố thống trị con người thứ hai của CS: "độc quyền sở hữu tài sản", tức chỉ mình làm chủ mọi tài nguyên đất đai của quốc gia. Tại VN, điều này đã bắt đầu từ cuộc Cải cách Ruộng đất ở miền Bắc thập niên 50 của thế kỷ trước. Nay ai cũng biết cuộc cải cách này không phải là đem lại công bằng xã hội, càng không phải "thực hiện ước mơ nghìn đời của nông dân: có ruộng cho người cày". Vì sau khi một số bản cổ nông và bản nông được chia ruộng, thì năm 1957-1958, đảng CS đã lừa họ vào hợp tác xã để tập thể hoá nông nghiệp, nghĩa là họ hết làm chủ ruộng đất của mình. Đến khi sửa đổi Hiến pháp năm 1980, bằng điều khoản 19+20, Đảng quốc hữu hoá toàn bộ ruộng đất trong cả nước dưới mỹ từ lừa đảo: "thuộc sở hữu toàn dân... do nhà nước thống nhất quản lí"! Đến khi có Luật Đất đai (1993), điều đầu tiên vẫn chính là: "Đất đai thuộc sở hữu toàn dân do Nhà nước thống nhất quản lí". Hiến pháp 2013, đ. 53 còn trắng trợn hơn nữa: "Đất đai, tài nguyên... là tài sản công thuộc sở hữu toàn dân do Nhà nước đại diện chủ sở hữu và thống nhất quản lí". Điều này dễ hiểu. Muốn độc quyền cai trị đất nước dài lâu, thì ngoài việc độc quyền định hướng tư tưởng nhân dân qua việc phải nắm cho được các phương tiện truyền thông, các trường học lớn nhỏ, các tổ chức văn hóa và tinh thần... đảng còn phải độc quyền sở hữu tài nguyên đất nước, một là để làm giàu cho mình, cụ thể cho nhóm chóp bu trong đảng, hai là để trả lương cho các lực lượng bảo vệ chế độ, ba là để nắm bao tử của đại đa số nhân dân, vốn làm nông nghiệp. Thành ra phải nói vấn đề ruộng đất ở VN (như ở các nước CS khác) không đơn thuần là vấn đề kinh tế mà chủ yếu là vấn đề chính trị, vì ruộng đất không chỉ là điều kiện để phát triển quốc gia mà còn là và nhất là phương tiện để đảng duy trì quyền lực của mình.

Từ khi bộ sậu lãnh đạo Ba Đình buộc phải đổi mới kéo phải chết chum cả nước, chấp nhận kinh tế thị trường, cho ngoại quốc vào đầu tư từ năm 1985, vấn đề đất đai lại nổi lên với những bi kịch mới. Chủ trương quy hoạch đô thị, phát triển khu kỹ nghệ, kiếm đất cho các công ty nước ngoài thuê mướn để xây dựng nhà máy... đã động đến hàng triệu con người lâu nay sống trên mảnh đất mà dù chỉ được sử dụng chứ không được sở hữu, họ vẫn tạm yên lành. Nghĩa là họ buộc phải rời bỏ nhà cửa, ruộng vườn đã thừa hưởng từ cha ông, đã lấy đó làm kế sinh nhai, đã bao năm gắn bó máu thịt, để nhường chỗ cho những chủ nhân mới với những công trình mới.

2- Tranh chấp về đất đai hay tranh đấu vì đất đai?

Vấn đề là họ phải rời bỏ nhà đất không phải vì có những kẻ mưu sâu thể mạnh trong xã hội đến lừa đảo, ức hiếp, hay là vì có thỏa ước trực tiếp "thuận mua vừa bán" với những người cần đất. Tuyệt đại đa số các trường hợp rời bỏ nhà đất tại VN hôm nay chính là bị cưỡng bức bởi nhà cầm quyền. Thay vì được tự do thương thuyết rồi bằng lòng giá cả với những công ty xí nghiệp bản địa hay ngoại quốc cần đất (như thường thấy ở hầu hết mọi nơi trên toàn thế giới), thì hàng vạn, và có thể tới hàng triệu thị dân lẫn nông dân VN đã bị nhà cầm quyền trước tiên dùng biện pháp hành chính với lệnh "thu hồi đất" (dựa trên nguyên tắc bất công phi lý là đối với đất đai, người dân chỉ có quyền sử dụng), kèm theo mức bồi thường do chính nhà nước ấn định. Trong đa phần trường hợp, mức bồi thường này -nếu bằng tiền- thì không tương xứng, chẳng đủ để mua nhà mới, tậu đất mới, học nghề nghiệp mới và có vốn làm ăn mới. Có trường hợp chỉ bằng 1-2% thực giá, hết sức khốn nạn và trắng trợn! Nếu bằng đất thì lắm khi phải di dời tới những nơi không thể sống và làm ăn như cũ được. Ví dụ trường hợp mấy trăm gia đình thuộc giáo xứ Đông Yên, Hà Tĩnh, vốn nằm cạnh Vũng Áng và làm nghề biển nhưng nay phải dời lên Đèo Ngang với muôn ngàn khốn đốn.

Nếu người dân không đồng thuận mức đền bù hoặc chỉ muốn định cư tại chỗ (trường hợp tập thể như giáo dân Cồn Dầu Đà Nẵng, cư dân bán đảo Thủ Thiêm, nông dân Hưng Yên... trường hợp cá thể như gia đình Nguyễn Trung Can+Mai Thị Kim Hương+Nguyễn Mai Trung Tuấn hoặc chùa Liên Trì của Hòa thượng Thích Không Tánh...) thì a lê hấp, nhà cầm quyền sai lực lượng hùng hậu gồm công an, dân phòng, đầu gấu tới cưỡng chế bằng bạo lực. Có khi sau đó còn bỏ tù và san bằng nhà cửa. Một ví dụ điển hình là trường hợp bà Cấn Thị Thêu, dân oan Dương Nội. Từ cuối năm 2007, nhà cầm quyền tỉnh Hà Tây cũ (nay là quận Hà Đông, Tp Hà Nội) đã ra hàng loạt quyết định thu hồi đất mà không tổ chức cho dân được họp bàn, được đào tạo nghề nghiệp mới; các quy trình thủ tục thu hồi lại mắc nhiều sai phạm, khiến hàng nghìn người lâm cảnh thất nghiệp. Khi đó bà Cấn Thị Thêu đã đứng lên phản đối việc làm trái luật ấy, nhất là việc bồi thường quá rẻ mạt. Đền bù cho dân với giá 201.600 đồng/1m2, Trung tâm quỹ đất của quận Hà Đông sau đó rao bán trên mạng với giá khởi điểm là 31.500.000 đồng/1m2, gấp 150 lần giá đền bù. Tiếp đến bà tập hợp những ai cùng cảnh ngộ để đấu tranh đòi quyền lợi. Nhưng nhà cầm quyền vẫn sử dụng bạo lực để cưỡng chiếm đất. Ngày 28-11-2012 hàng chục tên đầu gấu xã hội đen kéo đến nhà bà đe dọa

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ➤ *Phải chăng Dân oan không tranh đấu cho Nhân quyền???*
- Trg 03** ➤ *Bản Lên tiếng về cách hành xử phi pháp của nhà cầm quyền..*
-33 Tổ chức XHDS và chính trị.
- Trg 04** ➤ *Một vài chia sẻ về Tôn giáo, Formosa và Chính trị.*
-Giám mục Hoàng Đức Oanh.
- Trg 06** ➤ *Tín đồ Công giáo trước công lý*
-GNsP và RFA.
- Trg 07** ➤ *Bắc Kinh dùng ngư dân Hải Nam để xác quyết đòi hỏi lãnh...*
-Minh Anh RFI.
- Trg 09** ➤ *Bộ mặt thật của Fidel Castro.*
-Đông Đô Phạm.
- Trg 10** ➤ *Fidel Castro: hoang dâm, đạo đức giả..*
-Tom Leonard.
- Trg 12** ➤ *Tình hình đất nước hôm nay và ngày mai qua suy tư của một..*
-Trần Phong Vũ.
- Trg 14** ➤ *Hội nhập và nhập hội.*
-FB Mạnh Kim.
- Trg 15** ➤ *Đổi mới: viên thuốc cực độc dăng CSVN dùng xóa sổ VN.*
-Nguyễn Hùng+Trần Hoài Nam.
- Trg 17** ➤ *Cần phải có một liên minh dân chủ.*
-VietTuSaiGon.
- Trg 18** ➤ *Về một liên minh chính trị của người Việt hải ngoại.*
-Nguyễn Thị Tì Huy.
- Trg 20** ➤ *Vấn bản chỉ thiên.*
-Nguyễn Duy Nghĩa.
- Trg 21** ➤ *Sự vô luân mang tên thời đại.*
-VietTuSaiGon.
- Trg 23** ➤ *Bộ trưởng Tài nguyên - Môi trường khẳng định biển đã an...*
-Calitoday và VOA
- Trg 24** ➤ *Báo cáo "Toàn cảnh thảm họa môi trường" đến với ngư...*
-FB Green Trees.
- Trg 25** ➤ *Nhà cầm quyền phải thay đổi, nếu không thì tự họ giết mình.*
-Linh mục Trần Đình Lai.
- Trg 27** ➤ *Sự phản nộ từ phát ngôn của ông Bộ trưởng Giáo dục.*
-Mặc Lâm RFA.
- Trg 28** ➤ *Đảng: Xin lỗi, các cô chỉ là những con đĩ.*
-Canh Co.
- Trg 29** ➤ *Lãng phí hay ngu dốt?*
-Văn Quang.

Và một số bài khác...

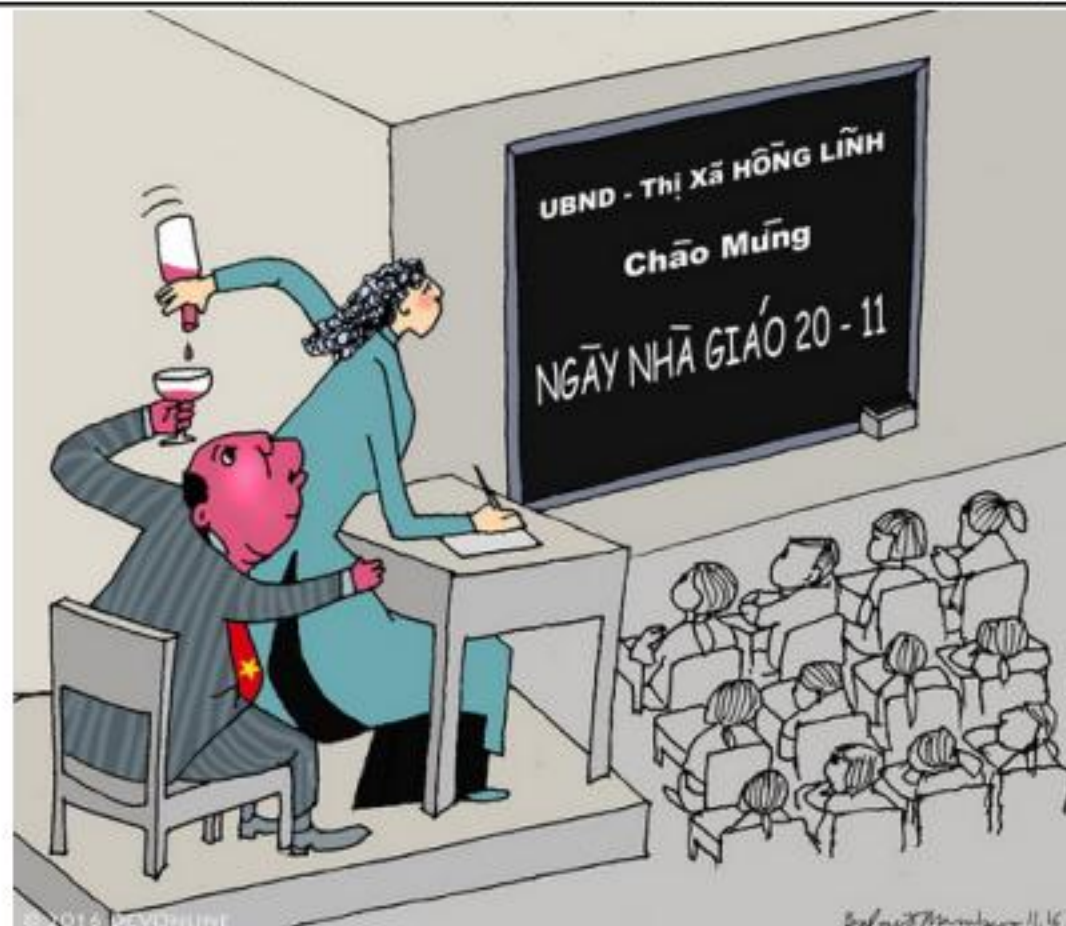
giết cả gia đình. Ngày 25-4-2014, nhà cầm quyền đã sai hàng nghìn công an bộ đội, côn đồ đầu gấu về đàn áp và tước đoạt đất đai của nông dân Dương Nội. Bà Thêu lúc ấy đang ghi hình mọi diễn biến thì đã bị đánh bất tỉnh và sau đó bị đưa về trại giam. Ngày 19-09 rồi 25-11-2014, qua hai cấp tòa, bà đã bị tuyên án 15 tháng tù với tội danh "chống người thi hành công vụ". Mới đây, cũng qua hai cấp tòa (20-09 và 30-11-2016) bà lại bị kết án 20 tháng tù vì đã tiếp tục tranh đấu đất đai.

Thành ra phải nói ở VN, tranh chấp về đất đai (giữa cá nhân với cá nhân, với tập thể, hay thậm chí với một cơ quan nhà nước) cũng có như mọi nơi trên hoàn cầu, nhưng rất ít so với việc nhà cầm quyền tước đoạt từ nhà đến vườn, từ ruộng đến sạp chợ của người dân để quan chức chia chác cho nhau hay bán lại giá cao ngất trời cho các công ty xí nghiệp ngoại quốc hoặc bản địa, khiến người dân phải tranh đấu, một cuộc tranh đấu vì đất đai, mà lại tranh đấu trong vô vọng, làm nên hiện tượng và tầng lớp DÂN OAN chưa từng có trong lịch sử Dân tộc. Và có thể nói đây là vấn đề nhân quyền lớn nhất tại VN hiện nay.

3- Dân oan phải chăng không tranh đấu cho nhân quyền?

Tuy nhiên có người nói Dân oan chỉ đấu tranh cho lợi riêng, hay cùng lắm là cho dân sinh chứ không phải cho nhân quyền, và càng không phải cho nhân quyền của toàn thể dân Việt!?! Trước hết, xin lưu ý rằng các Tuyên ngôn và Công ước Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc đã xác định con người có 26 nhân quyền cơ bản: 8 quyền về thân thể, 6 quyền về an cư, 8 quyền về lạc nghiệp, 4 quyền về tự do dân chủ. Để an cư, để lạc nghiệp, chẳng cần phải có một ngôi nhà để ở, để sinh hoạt, để làm ăn buôn bán? một mảnh đất để cày bừa, trồng tía, để nuôi gia súc và đào ao cá (như phần lớn dân Việt vốn làm nghề nông) sao? Nay bị nhà cầm quyền ngang nhiên tước đoạt những thứ quan yếu đó cách bất công và bằng bạo lực, các nạn nhân đứng lên đòi lại, đó chẳng phải là vì nhân quyền sao? Tuyên ngôn Nhân quyền còn nói rõ con người có quyền sở hữu tài sản.

Đồng ý là các dân oan đòi nhà đất trước hết bị thúc đẩy bởi sự bất công giáng xuống cho bản thân và gia đình họ (đa phần các nhà đối kháng VN hiện đứng lên đòi tự do, dân chủ cũng chẳng đi từ kinh nghiệm bị đàn áp của mình sao?). Nhưng khi đấu tranh cho chính mình như thế thì xã hội cũng được hưởng lợi từ những thành quả mà cuộc đấu tranh của họ mang lại. Đó là hai mối liên hệ có tính tương hỗ, gắn liền với nhau. Ngoài ra, như đã nói trên, vấn đề đất đai tại VN bao trùm tất cả mọi người Việt (vì ai cũng chỉ có quyền sử dụng mảnh đất trên đó mình đang sinh sống hay đang sản xuất). Dân oan khi tranh đấu đòi lại đất chính là đánh vào nguyên tắc mang tính chất và hậu quả chính trị: "Nhà nước sở hữu đất đai" hết sức vô lý và phi pháp, khiến mọi người ý thức rằng đó là một nguyên tắc không thể chấp nhận. Còn nguyên tắc đó thì đảng CS đúng là đảng cướp sản, cướp tài sản và cướp tâm trí để kéo dài việc cướp quyền lực như Milovan Djilas từng phân tích về 3 nhân tố thống trị của chế độ. Ngoài ra, cũng phải thấy rằng từ vài năm qua, lực lượng dân oan cũng đã lên tiếng trước các bất công xã hội khác và vì những loại nạn nhân khác, chứ không chỉ ôm đồm kêu gào vô vọng như chục năm trước đây. Nào là dân oan bị đánh, bị bắt, bị bỏ tù theo điều 258. Nào là dân oan tham gia kêu gào công lý cho tử tù bị án oan. Nào là dân oan hợp lực đấu tranh bảo vệ môi trường, lên tiếng bênh vực các nhà dân chủ, tham gia các phiên tòa xử những người đối kháng. Họ cũng ngày càng tiến bộ về khả năng viết, nói, trình bày, lập luận, giao tiếp, kết hợp trong đấu tranh. Và phải nhớ là rất nhiều dân oan đã bị đánh đập tàn bạo, bị giam nhốt bất công và bị kết án nặng nề. (X) Giải Nhân quyền VN trao cho hai thủ lĩnh dân oan là bà Cấn Thị Thêu và bà Trần Ngọc Anh năm nay là lời công nhận phong trào dân oan đấu tranh đòi đất chính là đòi nhân quyền, và qua nhiều hành động khác, họ là một lực lượng đấu tranh nhân quyền rất đáng khâm phục và rất đáng được hỗ trợ. **BBT**

Chủ tịch UBND thị xã Hồng Lĩnh mừng Ngày Nhà Giáo (Babui)

TỔ CHỨC XÃ HỘI DÂN SỰ VÀ CHÍNH TRỊ VIỆT NAM BẢN LÊN TIỀNG

về cách hành xử phi pháp của nhà cầm quyền và nhân viên công lực đối với nhân dân

.....33 Tổ chức XHDS và Chính trị cùng 47 cá nhân 22-11-2016.....

Xét rằng

1- Trong phong trào tranh đấu cho dân chủ nhân quyền từ nhiều năm nay, đã có những cuộc xuống đường đông đảo của nhiều tầng lớp nhân dân, đòi đất đai sinh kế, lương bổng xứng hợp, đòi tự do hành đạo, sinh thái trong lành... hay phản đối lân bang gây hấn xâm lược, công ty ngoại quốc đầu độc môi trường... Đó là những sinh hoạt dân sự chính đáng và hợp luật, được bảo đảm bởi điều 25 Hiến pháp 2013: Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tiếp cận thông tin, hội họp, lập hội, biểu tình... Nhưng thay vì để cho người dân được thực thi các quyền chính đáng đó, thì nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam luôn thẳng tay đàn áp tàn nhẫn.

2- Công cụ đàn áp chính của họ là lực lượng công an cảnh sát mặc sắc phục. Nhưng bên cạnh đó, đông đảo gấp bội, còn có nhiều lực lượng phụ trợ như quân đội, dân phòng, đoàn thanh niên, nhân viên bảo vệ... và nhất là những kẻ mặc thường phục (đôi khi đeo khẩu trang che mặt, đi xe tháo bảng số) mà người dân nhận ra đó là những công an cảnh sát an ninh trá hình hay những côn đồ đầu gấu được thuê mướn trung dụng; lắm lúc còn có những đám đông bị kích động gọi là “quần chúng tự phát”. Ngoài ra còn phải kể đến một bộ phận của báo chí nhà nước, công an mạng, dư luận viên chuyên vu khống, thóa mạ phong trào tranh đấu trên các phương tiện truyền thông.

3- Đối với các tập thể công dân xuống đường biểu tình, việc đàn áp xảy ra trên đường phố bằng thô bạo ngăn chặn, đánh đập dã man, bắt về trụ sở, có khi giam giữ nhiều giờ, nhiều ngày mà không hề có lệnh giam giữ.

Đối với các tập thể dân oan tập trung khiếu kiện, cư dân bảo vệ đất

nhà, công nhân đình công đòi quyền lợi, hoặc tín đồ tập hợp hành đạo, việc đàn áp xảy ra tại địa điểm, cũng bằng thô bạo ngăn chặn, đánh đập dã man, phá phách đồ đạc, bắt về đồn bót, có khi truy tố ra tòa...

Đối với các cá nhân tranh đấu cho dân chủ nhân quyền, việc đàn áp nếu xảy ra tại tư gia thì bằng khóa cổng, đồ keo ổ khóa, bao vây nơi ở, bắc loa bêu xấu, ném đá phá nhà, tung đồ nhơ bẩn... nếu xảy ra trên đường lộ thì bằng phục kích chặn đường bắt cóc, đánh đập tàn bạo, cướp bóc đồ đạc, ném vỡ kính xe hơi, chở đi bỏ nơi hoang vắng...

Đối với các công chức, viên chức đang làm việc tại những cơ quan nhà nước và doanh nghiệp mà có tinh thần bảo vệ Tổ quốc, quý chuộng nhân quyền, việc đàn áp là đe dọa, gây khó dễ đối với người lãnh đạo, quản lý đơn vị, khiến họ nhiều khi không chịu nổi mà buộc phải sa thải hoặc gây áp lực trở lại đối với các công chức, viên chức ấy của mình.

Hầu hết những trường hợp đó, nạn nhân gọi lời kêu cứu, phản đối đến các cơ quan chức năng thì chỉ nhận được sự im lặng, làm ngơ. Đôi khi chính các lực lượng chức năng có mặt với trang phục cũng bất động đứng nhìn.

Thậm chí có những công dân bình thường –kể cả vị thành niên– vì một lý do nào đó bị đưa đến đồn đề rồi bị tra tấn đến chết hay thành tàn tật khi công an tiến hành lấy khẩu cung đối với họ.

Trước tình trạng nói trên, chúng tôi là những tổ chức xã hội dân sự và cá nhân ký tên dưới đây tuyên bố:

1- Phản đối việc nhà cầm quyền thay vì đối thoại với nhân dân để tìm hiểu và giải quyết êm đẹp đúng luật thì lại dùng bạo lực “chuyên chính vô sản” để đàn áp dã man tàn

bạo các đòi hỏi chính đáng về nhân quyền và dân quyền.

2- Phản đối mãnh khỏe bá đạo của nhà cầm quyền là chủ yếu dùng các lực lượng không mặc sắc phục và không đúng chức năng để vừa dễ dàng thực thi bạo lực cách công khai, vừa dễ dàng trốn tránh trách nhiệm công quyền, vừa dễ dàng đổ tội lên những kẻ tay sai.

3- Khẳng định rằng chúng tôi luôn chủ trương đấu tranh bất bạo động, nghĩa là không dùng vũ lực chống lại nhà cầm quyền và nhân viên công lực, nhưng đó phải là những nhân viên công lực tỏ ra chính danh qua sắc phục và bảng tên của họ khi thi hành công vụ.

4- Khẳng định rằng khi các công an cảnh sát không mặc sắc phục hoặc các lực lượng không có chức năng bảo vệ trật tự công cộng mà lại hành xử kiểu côn đồ, cách vô luật đối với người dân thì phải bị coi là côn đồ; và người dân có quyền tự vệ chính đáng bằng cách trời chúng lại giao cho công quyền xử lý hay vô hiệu hóa chúng cách nào đó mà chẳng gây thương tích; và do đó không thể bị gán tội “chống người thi hành công vụ” !

5- Nhắc nhở cho nhà cầm quyền rằng nhân dân chúng tôi nai lưng nộp thuế là để quý vị trở thành “đầy tớ nhân dân”, để các nhân viên công lực trở thành những kẻ bảo vệ quyền lợi lẫn an sinh của đồng bào, những kẻ có ý thức công lý ngõ hầu phục vụ công ích; chứ không phải để nhà cầm quyền đào tạo ra những công cụ mù quáng và tàn bạo, chỉ biết làm theo mệnh lệnh phi pháp chứ không làm theo luật pháp và lương tâm.

6- Nhắc nhở cho nhà cầm quyền rằng nếu quý vị không chu toàn bổn phận đối với nhân dân thì nhân dân cũng chẳng có nghĩa vụ gì đối với quý vị, trái lại còn có quyền bắt quý vị phải chịu mọi trách nhiệm về những sai lầm và tội ác mà quý vị đã gây nên cho đất nước và đồng bào, dẫn đến tình trạng thê thảm mọi mặt và nguy hiểm mọi bề của Tổ quốc Việt Nam hôm nay.

Làm tại Việt Nam 22-11-2016

33 tổ chức xã hội dân sự và chính trị đồng ký tên:

- 01- Ban Đại diện Khố Nhon sanh Đạo Cao Đài. Đại diện: CTS Hứa Phi, CTS Nguyễn Kim Lân, CTS Nguyễn Bạch Phụng.
- 02- Báo Tiếng Dân Việt Media. Đd: Nhà báo Trần Quang Thành
- 03- Diên Hồng Thời Đại Việt Nam. Đd: Sĩ gia Phạm Trần Anh.
- 04- Diễn đàn Xã hội Dân sự. Đd: Ts Nguyễn Quang A.
- 05- GH Liên hữu Lutheran VN–HK. Đd: Ms Nguyễn Hoàng Hoa
- 06- Giáo hội Phật giáo Hoà hảo Thuận tuý. Đd: Các Ông Lê Quang Hiến, Lê Văn Súc
- 07- Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Hải ngoại. Đd: Ông Doãn Hưng Quốc.
- 08- Hội Ái hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam. Đại diện: Ông Nguyễn Bắc Truyến.
- 09- Hội Anh em Dân chủ. Đd: Ms Nguyễn Trung Tôn
- 10- Hội Bảo vệ Quyền Tự do Tôn giáo. Đd: Cô Hà Thị Vân.
- 11- Hội Bầu bí Tương. Đd: Ông Nguyễn Lê Hùng.
- 12- Hội Cựu Từ nhân Lương tâm. Đd: Bs Nguyễn Đan Quế, Lm Phan Văn Lợi.
- 13- Hội Cựu Từ nhân LT Thanh niên Công giáo. Đd: Anh Nguyễn Văn Oai.
- 14- Hội Dân sinh Tương ái. Đd: Mục sư Phạm Ngọc Thạch
- 15- Hội Dân oan Đòi quyền sống. Đd: Bà Hồ Thị Bích Khương
- 16- Hội đồng Liên kết Đấu tranh Dân chủ Nhân quyền cho Việt Nam. Đd: Ông Lạc Việt
- 17- Hội Hỗ trợ Nạn nhân bạo hành. Đd: Bs Đinh Đức Long
- 18- Hội Nhà báo Độc lập. Đd: Ts Phạm Chí Dũng
- 19- Hội Pháp Việt Tương Trợ AFVE. Đd: Ông Bùi Xuân Quang
- 20- Khố TDDC 8406. Đd: Ks Đỗ Nam Hải, Nv Nguyễn Xuân Nghĩa
- 21- Khố TĐC 8406 Hoa kỳ. Đd: Ông Nguyễn Phú, Vũ Hoàng Hải.
- 22- Khố TĐC 8406 Úc châu. Đd: Ts Lê Kim Song.
- 23- Mạng lưới Nhân quyền VN. Đd: Ts Nguyễn Bá Tùng.
- 24- Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền. Đd: Lm Nguyễn Hữu Giải, Lm Nguyễn Văn Lý.
- 25- Phong trào Liên đới Dân Oan.

- Đd: Bà Trần Ngọc Anh
- 26- Phong trào Yểm trợ Khố 8406 Vancouver, Canada. Đd: Ông Trần Ngọc Bình
- 27- Phong trào Yểm trợ Tự do Tôn giáo và Nhân quyền VN: Ông Cao Xuân Khai.
- 28- Tăng đoàn GHPGVNTN. Đd: HT. Thích Không Tánh.
- 29- Tuổi Trẻ - Lòng Nhân Ái. Đd: Anh Thái Văn Dung.
- 30- Vì Tương lai. Đd: Anh Trần Minh Nhật.
- 31-- Đảng Việt Tân. Đd: Ông Hoàng Tứ Duy
- 32- Liên minh Dân chủ Tự do VN. Đd: Ông Huỳnh Hưng Quốc.
- 33- Lực lượng Quốc dân Dựng cờ Dân chủ. Đd: Ông Trần Quốc Huy
- Và 48 nhân sĩ trí thức trong và ngoài nước (cập nhật 26-11-16)**

đề ra ngay sau danh hiệu của nước là “độc lập–tự do–hạnh phúc”. Vậy tại sao tất cả những người dân đi biểu tình đều bị công an nhân dân của nhà nước đàn áp thô bạo và dã man như đã, đang và sẽ còn có?

Gm HDO: – Một sự thật rõ ràng: công ty Formosa đã và vẫn tiếp tục lên thải chất độc giết cá, giết biển, cướp công ăn việc làm của bao gia đình sống nghề biển, gây ô nhiễm môi trường nước–khí–đất tại bốn tỉnh Miền Trung là có thật và nghiêm trọng lâu dài. Đây là một đại họa di hại không chỉ cho đồng bào bốn tỉnh Miền Trung, mà cho cả nước.

– Phản ứng của các linh mục và bà con lương giáo Miền Trung đòi công ty Formosa phải bồi thường kịp thời đúng mức, đòi nhà hữu trách có trách nhiệm nhận thức sự nguy hại tới cuộc sống của dân và tương lai Đất Nước, đòi đuổi công ty ra khỏi lãnh thổ Việt Nam là **hành động khôn ngoan yêu nước, yêu đồng**

Giám mục Hoàng Đức Oanh Một vài chia sẻ về Tôn giáo, Formosa và Chính trịTin Mừng Cho Người Nghèo 25-11-2016.....

Nhân dịp Giám mục Micae Hoàng Đức Oanh, cựu giám mục Kontum, do lời mời của Cộng đồng Công giáo VN tại Cabramatta, Sydney – Úc châu đến giảng Tuần Đại phúc trong dịp kết thúc Năm Thánh tại giáo xứ Thánh Tâm (Sacred Heart's Church), đại diện Diễn đàn Giáo dân tại Úc châu đã được Đức Giám mục dành cho dịp chia sẻ này vào ngày 20-11-2016. Xin gửi đến quý độc giả

Diễn đàn Giáo dân: Thưa Đức cha, rất may mắn được gặp Đức cha hôm nay tại thành phố Sydney này. Đức cha có thể cho chúng con được chia sẻ cùng Đức cha đôi điều thao thức của chúng con về tình hình xã hội và Giáo hội bên Quê nhà hay không?

Giám mục Hoàng Đức Oanh: Xin chào Chị và quý vị độc giả.

ĐGD: Trước hết, xin ý kiến Đức cha cho biết là bản chất các cuộc biểu tình của người dân Việt Nam ở Hà Nội, ở Sài Gòn đòi nhà nước Việt Nam phải lên tiếng việc công ty Formosa thải độc làm cá chết tại Vũng Áng đến giáo dân thuộc giáo phận Vinh tiếp tục bày tỏ thái độ về tình trạng biển bị ô nhiễm gây nguy hại trầm trọng môi sinh trong vùng... thì có phải là người dân đang dùng quyền chính đáng để bảo vệ sự sống chung cho anh em đồng bào mình như tiêu chuẩn nhà nước Cộng sản

bào.

– **Nhà hữu trách cần phải biết ơn các linh mục và bà con Miền Trung, đồng thời nhận ra đây là cơ hội lịch sử giúp chế độ “thoát nguy từ bên trong cũng như từ bên ngoài”.** Không rõ tại sao nhà hữu trách Cộng sản Việt Nam lại có những phản ứng quá chậm chạp, rất khó hiểu; nhiều khi và nhiều nơi đi ngược lại quyền lợi người dân và Đất nước như thế.

ĐGD: Tiếp đến, việc một số các linh mục thuộc Giáo phận Vinh như linh mục Đặng Hữu Nam chẳng hạn, với trách nhiệm của một người công dân, đã cùng anh em giáo dân mình đứng lên tiếp tục bày tỏ thái độ quan ngại về tình trạng đói khổ của dân chúng trong vùng sau khi cá chết hàng loạt, môi sinh bị huỷ hoại; rồi đứng ra chính thức kiện công ty Formosa phải bồi thường thiệt hại đúng mức như ở các nước khác đã làm... Đồng thời, đòi hỏi nhà nước Việt Nam phải có trách nhiệm với mạng sống người dân trong hiện tại cũng như tương lai, để trục xuất tập đoàn Formosa ra khỏi nước. Đức cha có cho rằng các linh mục này đang làm chính trị hay chỉ là vì lương tâm Công giáo mà phải phải lên tiếng với bất kỳ thể chế chính trị nào như Công đồng Vatican II trong Hiến chế Mục vụ về Giáo hội trong Thế giới ngày nay đòi buộc “Giáo hội cũng phải

được quyền nói lên nhận định luân lý của mình về cả những vấn đề liên quan đến lãnh vực chính trị khi quyền lợi căn bản của con người hay phần rỗi các linh hồn đòi hỏi”

Gm HDO: Tôi nghĩ thế này:

– **Linh mục Đặng Hữu Nam hay linh mục Trần Đình Lai và các linh mục khác của Giáo phận Vinh, đã cùng bà con giáo dân làm đúng trọng trách người công dân Công giáo như Đức tin giáo huấn Công giáo cũng như lòng yêu nước yêu đồng bào đòi buộc.** Formosa đã thải rác độc làm biển chết, hải vật chết, gây ô nhiễm môi trường nước, khí, đất cách nghiêm trọng; không chỉ thời nay mà còn lâu dài; không chỉ cho mấy triệu dân bốn tỉnh Miền Trung mà còn cho thế hệ con cháu mai sau... Ảnh hưởng rất nguy hại và nghiêm trọng lan rộng và lâu dài. **Kiện, đòi bồi thường và đuổi Formosa là việc cần thiết và đúng đắn.** Nhà nước Việt Nam có trách nhiệm bảo vệ đời sống người dân, nên phải đóng cửa nhà máy Formosa đuổi ra khỏi Việt Nam. **Linh mục Nam và giáo dân Vinh đang làm vì ích quốc lợi dân. Linh mục Đặng Hữu Nam và các linh mục Giáo phận Vinh đã “chăm chỉ lắng nghe tiếng kêu của người nghèo – ở đây là những nạn nhân của Formosa– và đến giúp họ”** (Niềm Vui Tin Mừng, số 187).

Ài đứng về người nghèo cũng phải hành xử như các ngài. Đó là nhiệm vụ, đó là vinh dự, dầu phải chết. Phức cho những ai phải chết, được chết vì sự công chính.

Còn nói làm chính trị. Tại sao lại sợ? Tại sao phải tránh né? Con người là động vật chính trị. Có gì trong con người, liên hệ tới con người mà không dính tới chính trị? Có ai mà không làm chính trị? Chính trị chuyên biệt như các chính khách... thì các linh mục không làm, không được phép làm, nhưng chính trị phổ quát là nhiệm vụ tất cả mọi người dân. Như trong Đạo có chức tư tế thừa tác (chuyên biệt) là các giám mục, linh mục, phó tế; còn chức tư tế phổ quát, giáo dân nào cũng được tham dự. Ví dụ: nói xấu cán bộ tham nhũng, hối lộ hoặc đánh lộn, ăn cướp... có phải là việc chính trị không? Nói xấu trong phòng kín hay ở quán cà phê hoặc giữa đường phố khác nhau chỗ nào? Nên nói thẳng nói thật trước mặt hay nói chùng nói lén sau lưng thì đảng nào đáng trọng hơn?

Ài dám giơ tay nói “tôi” không làm chính trị phổ quát có nghĩa là tôi không nói tới những sai trái, những lầm lỗi, những bẽ bét trong xã hội và của chế độ Cộng sản Việt Nam hôm

nay? Như vậy có làm chính trị phổ quát không? Hiểu sao lời Đức Thánh cha Phanxicô: **“Người công giáo là người phải biết quan tâm tới chính trị”**? Hiểu sao khi Đức Thánh cha Phanxicô viết trong số 183 của Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng rằng: “Có một sự đồng lõa nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng. Vấn đề liên quan đến mọi người. Đó là mạng lưới tội phạm ghê tởm bây giờ đã được thiết lập hẳn hoi tại các thành phố chúng ta, và tay nhiều người đã vấy máu do hậu quả của sự đồng lõa trong thái độ ung dung và im lặng của họ” (Giáo hoàng Phanxicô, Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng số 211).

ĐDGD: Đức cha có thấy là các chức sắc trong Giáo quyền của Giáo hội Việt Nam đã để hay đã bị thế quyền khuynh loát quá đáng hay không qua việc làm của chính quyền Nghệ An đã dám lên tiếng đòi đăng bản quyền địa phương là Giám mục Giáo phận Vinh phải kỷ luật linh mục Đặng Hữu Nam và chuyển chuyển ông đi khỏi địa bàn ông đang cùng dân chúng đòi chính quyền giải quyết các điều oan khuất trong cuộc sống.

Gm HDO: Về trường hợp nhà cầm quyền tỉnh Nghệ An gửi văn thư đề nghị Giám mục giáo phận chuyển linh mục Đặng Hữu Nam rời khỏi giáo xứ Phú Yên và địa bàn tỉnh Nghệ an là việc làm **đã quen** của người Cộng sản. Trước đây, chưa có truyền thông xã hội, chắc không “nhẹ nhàng” như thế đâu. Tôi thấy linh mục Đặng Hữu Nam hành động đúng, đúng pháp luật Nhà nước, đúng quyền hạn người dân và vì tiền đồ của đất nước. **Cần chỉ cho nhà cầm quyền biết không nên với tay sâu vào thẩm quyền thuộc nội bộ của các tổ chức xã hội và tôn giáo như đã làm với Giáo hội Công giáo bấy lâu nay.**

ĐDGD: Theo Thư Chung của Hội đồng Giám mục Việt Nam mới đây, sau khi liệt kê nhiều tình trạng bi đát đang lan tràn trong xã hội Việt Nam thì đã nói **“phần trách nhiệm của mỗi người trong chúng ta...”** Với cương vị một Giám mục được Đức Kitô giao cho bốn phận chăn giữ, chăn dắt và chăn nuôi đàn chiên của Người thì xin Đức cha xác nhận là trong nhóm chữ **mỗi người trong chúng ta** này có bao gồm cá nhân từng Giám mục Việt Nam hay không?

Gm HDO: Tôi đã về hưu, tôi không có vinh dự tham dự việc soạn thảo Thư Chung này, có lẽ tốt nhất Chị nên hỏi các vị tham dự hay Ban Thường vụ. Còn theo mạch văn, với sự hiểu biết hạn hẹp chủ quan của tôi, tôi hiểu từ “chúng ta” ở đây chỉ hết

mọi người môn đệ Chúa Kitô trong Hội thánh Việt Nam!

ĐDGD: Thừa Đức cha, cũng trong tinh thần chia sẻ vui mừng và hy vọng, ưu sầu và lo lắng như Thư Chung đã viết, xin Đức cha chia sẻ cho biết là cách riêng từng vị chủ chăn và cách chung Hội đồng Giám mục Việt Nam có cần phải có hành động tích cực nào như một sự hiệp thông trong trách nhiệm để giáo dân hăng hái tham gia công việc đòi hỏi quyền sống chung cho mọi người?

Gm HDO: Tôi thiện nghĩ, Tin Mừng đòi hỏi mỗi một và mọi người đi theo Chúa đều phải hăng say tham gia và khích lệ tha nhân đòi hỏi quyền sống cho mọi người, vì tất cả đều là con Chúa, đều là chi thể trong thân thể của Đức Giêsu Kitô.

ĐDGD: Và một câu hỏi cuối song có lẽ gần hết khối giáo dân Việt Nam chúng con rất cần Đức cha chia sẻ. Đó là như lời Đức Hồng y Nguyễn Văn Thuận đã khẳng khái xác định “Trước khi là người Công giáo, tôi là người Việt Nam”. Vậy ngoài trách vụ chăn dắt được trao ban thì cá nhân các Giám mục Việt Nam phải là công dân Việt Nam trước. Nhưng sao trong Thư Chung mới đây, không thấy Hội đồng Giám mục Việt Nam nhấn nhủ, chia sẻ và tỏ bày với khối công dân giáo dân của mình về thảm họa mất nước và ngoại thuộc nước Tàu, giữa khi dư luận trong và ngoài nước lâu nay xôn xao và lo lắng. Chẳng lẽ đây không phải điều các đáng bậc cần quan tâm hoặc nước mất hay còn không thuộc phần trách nhiệm của các vị?

Gm HDO: Theo tôi hiểu và biết thì các vị cũng bận tâm lo lắng lắm... Phần chúng ta không ngừng cầu cho nhau, cầu cho các nhà lãnh đạo, cầu cho quê hương Đất Nước thân yêu!

ĐDGD: Xin đa tạ tấm lòng Đức cha dành cho chúng con trong buổi gặp gỡ hôm nay. Thay mặt toàn Ban Biên tập và độc giả của Diễn đàn Giáo dân khắp nơi, kính chúc Đức cha an mạnh cũng như khi trở lại Quê nhà được bình yên.

Gm HDO: Xin cảm ơn Chị và cảm ơn tất cả quý vị theo dõi cuộc phỏng vấn này. Chúng ta cùng khiêm tốn cầu xin: “Lạy Chúa Thánh Thần, xin Ngài ngự xuống Đồi mới quê hương Đất Nước và lòng trí mỗi người Việt Nam chúng con. Amen!

Phạm Minh Tâm thực hiện

**Cá chết thì phải nổi !
Không để vụ Formosa
chìm !**

Tín đồ Công giáo trước công lý

.....GNsP và RFA ngày 22 và 28-11-2016.....

NGƯỜI DÂN CÔNG GIÁO ĐỒNG LOẠT NẠP ĐƠN ĐÒI CHI TRẢ TIỀN BỒI THƯỜNG

GNsP 22.11.2016

Sáng nay ngày 22-11-2016, người dân xã Thạch Kim, huyện Lộc Hà, tỉnh Hà Tĩnh đã đồng loạt tới các cơ quan công quyền để nộp đơn yêu cầu chi trả tiền bồi thường trong vụ Formosa. Điểm đặc biệt là người dân đã cùng lúc nộp đơn ở ba cấp hành chính là xã, huyện và tỉnh với sự tham gia của người dân địa phương. Số tiền đòi chi trả lên tới gần 100 tỉ đồng.

Linh mục Phê-rô Trần Phúc Chính, quản xứ Cửa Sót cùng linh mục Phê-rô Trần Phúc Cai, quản xứ Thu Chi đã dẫn đoàn người dân đi lên UBND thành phố Hà Tĩnh để đòi công lý.

Khoảng 7g15 tất cả các đoàn xuất phát đi tới UBND xã Thạch Kim, UBND huyện Lộc Hà và UBND thành phố Hà Tĩnh. Cha Phê-rô Nguyễn Phúc Chính cùng khoảng 50 người dân đã tới trụ sở tỉnh Hà Tĩnh lúc 8g30. Sau đó, hơn 40 người do cha Phê-rô Trần Phúc Cai dẫn đầu, cũng tập trung về tại đó. Số lượng tham gia lên tới hơn 90 người khiến cho nhà cầm quyền phải nhanh chóng giải quyết. Tuy vậy, nhà cầm quyền lấy lý do an ninh để không cho người dân vào.

Cùng thời điểm, người dân đi xe máy đã kéo lên UBND huyện Lộc Hà với số lượng khoảng 15 người. Phó trưởng ban điều hành giáo xứ đã yêu cầu cho tất cả mọi người được vào để đệ đơn. Cán bộ tiếp dân, không giới thiệu họ tên chức vụ, đã yêu cầu mọi người phải trình tên tuổi mới cho phép vào trong. Khi vào tới nơi, thì nhà cầm quyền cố gắng giải thích “đường lối đúng đắn của đảng” cho dân. Đại diện người dân đã tập trung làm rõ sai phạm của cán bộ khi đã cố tình bỏ sót và phớt lờ đi quyền lợi của người dân. Cũng nêu lên thắc mắc tại sao sau hơn 6 tháng rồi mà họ chưa nhận được đồng tiền đền bù nào.

Phóng viên GNSP tại xã Thạch Kim cũng cho biết khoảng hơn 20 ngư dân đã tập trung trước UBND xã Thạch Kim và mau chóng được cho vào. Mọi người tập trung cách ôn hòa và nhã nhặn yêu cầu được nộp đơn và có xác nhận của người có thẩm quyền. Đến khoảng 8g50 sau một hồi trao đổi thông tin, ông Hà Minh Tâm phải xác nhận đã tiếp nhận đơn đòi bồi thường của dân một cách sơ sài.

Ý kiến từ hiện trường cho thấy ông Hà Minh Tâm cố gắng làm xong càng nhanh càng tốt vì người dân đang tập trung kéo lên nếu chưa được giải quyết.

Huyện Lộc Hà cũng đã mau mắn xác nhận đơn với ghi nhận về yêu cầu chi trả bồi thường, bổ sung thêm danh sách những người bị loại không được bồi thường, và kiến nghị về mức bồi thường quá thấp chưa thỏa đáng.

Tới hơn 9g15, nhóm do cha Trần Phúc Chính và Trần Phúc Cai cùng ban hành giáo vẫn đang làm việc bên trong ủy ban thành phố Hà Tĩnh. Người dân đang kéo về và đã lên tới hơn 100 người, đa phần từ các giáo xứ Cửa Sót, Trung Nghĩa, An Nhiên và Thu Chi.

Được biết người dân đòi chi trả bồi thường gần 100 tỉ đồng và yêu cầu đóng cửa vĩnh viễn Formosa vì đã gây ra thảm họa môi trường tại miền trung.

GNsP tường trình từ Hà Tĩnh

4 GIÁO DÂN BỊ TUYÊN ÁN TÙ VÌ CHẶN XE KHIẾU KIẾN

RFA 28-11-2016

Tòa án Nhân dân thị xã Kỳ Anh, Hà Tĩnh vào cuối tuần qua tiến hành xử sơ thẩm và tuyên án 24 tháng tù giam đối với bốn phụ nữ vì tội “gây rối trật tự công cộng” tại xã Kỳ Nam vào tháng 12 năm ngoái.

Mạng báo Hà Tĩnh loan tin này hôm nay, theo đó bốn bị cáo bao gồm: Hoàng Thị Thái, Mai Thị Trinh, Mai Thị Tiêm và Lê Thị Thủy. Cáo trạng của phía Kiểm sát nói rằng bốn người đã cùng nhiều

người dân địa phương tụ tập trên quốc lộ 1A, tại khu vực đèo Con, thuộc xã Kỳ Nam, gây ách tắc giao thông suốt 20 giờ đồng hồ vào ngày 11 tháng 12 năm 2015.

Vụ việc người dân ngồi thành hàng ngang trên quốc lộ 1A hồi tháng 12 năm ngoái, trong đó có 4 bị cáo tham gia, vì phản kháng chính quyền đã bắt giữ 2 người dân địa phương trước đó, cũng như yêu cầu phải thả người.

Một người dân địa phương xác nhận tin về việc xử án không chỉ 4 phụ nữ mà một ngày trước đó còn xử mấy người nam do phản đối việc lực lượng chức năng bắt dân trái phép: “Đàn ông xử trước, đàn bà xử sau một ngày. Dân chặn xe trên đỉnh đèo và họ (chính quyền) nói chặn xe trái phép nên bị bắt ra xử. Nói chung có thể nào dân mới chặn, người ta cũng ‘vì dân, vì nước’ mà bắt như thế là oan lắm.”

Linh mục Trần Đình Lai quản xứ Đông Yên nơi có những người dân bị bắt đưa ra xử vào tuần rồi kể lại nguyên nhân xảy ra vụ việc: “Câu chuyện dài lắm và tôi cũng chỉ nghe người ta kể lại thôi vì tôi mới về sau này. Đó là trước đây một người bị bắt cóc (đó là đứa con ông Khởi), sau đó anh người bị bắt cóc chống đối. Gia đình cũng yêu cầu xóm làng cùng giữ xe của những người đến bắt lại yêu cầu thả người bị bắt về. Cơ quan chức năng tiếp tục bắt những người liên quan vụ giữ xe; thế là dân lên chặn đèo yêu cầu thả những người bị bắt; tuy nhiên không được thả. Dân giải tán và (cơ quan chức năng) mời dân ra làm việc và nay có hồ sơ tòa án nên gọi ra xử.”

Nhận định về bản án, linh mục Trần Đình Lai phát biểu: “Trong vụ tham gia đó nếu thực sự phải bắt ra xử thì nhiều người, chứ tại sao chỉ xử 4 người? Họ (cơ quan chức năng) cho mình toàn quyền bắt ai, xử ai chứ họ không căn cứ vào pháp luật gì cả. Chuyện đó đầy dẫy ở Việt Nam, bây giờ giáo dân, dân oan nhiều hơn dân không oan. Trong một xã hội độc tài, bất công, tham nhũng thì làm gì có cán cân công lý, công bằng, sự thật!”

Giáo xứ Đông Yên, giáo phận

khoảng ba chục tàu, có trọng tải 500 tấn, đang được đóng, một số đã được bàn giao. Các ngư dân tránh không nói nhiều tới trợ cấp của Nhà nước. Chọn lúc vắng người, ông Lí Hiền Lâm (Lí Lin Xun) thổ lộ: «Các ngư dân vẫn liên tục tới đó (những nơi bồi đắp đảo nhân tạo). Ví dụ, chủ một con tàu như thế này sẽ được trợ cấp một khoản tương đương với 1500 € mỗi tháng. Nếu ở lại đó hai tháng thì sẽ được khá nhiều tiền. Đánh cá hay không, các tàu đều được trợ cấp, miễn là có mặt trong khu vực đó. Trung Quốc có khá nhiều tiền và không sợ bất cứ nước nào cả».

Nếu đi đến bãi Scarborough mà Trung Quốc gọi là Hoàng Nham (Huangyan), nơi đang có tranh chấp với Philippin, một con tàu có trọng tải 500 tấn, có thể được trợ cấp tới 10000 € trong chuyến đi đầu tiên và 5000 € cho mỗi chuyến sau đó.

Ngư dân Đàm Môn trên tuyến đầu

Năm nay đã 61 tuổi, Lí Hiền Lâm muốn nghỉ ngơi. Nhưng lúc còn trai trẻ, ông chấp nhận mạo hiểm, đi xa đánh bắt hải sản quý hiếm. Ông kể lại là khi khoảng ba mươi tuổi, ông đã bị phía Philippin bắt giam hai năm, sống rất khổ cực trong tù, vì đã đánh bắt rùa biển. Ngư dân Trung Quốc tới Scarborough và các vùng biển xa không chỉ đánh bắt cá mà cả các hải sản quý hiếm, đang có nguy cơ tuyệt chủng, như sò tai tượng vì bán được rất nhiều tiền.

Đàm Môn là thủ đô sò tai tượng trên thế giới và đất nhất là sò tai tượng ở Scarborough. Ông Lí nói rằng ngư dân Trung Quốc đánh bắt ở đây từ hàng chục năm nay. Ngư dân Việt Nam không ra được vì chỉ có thuyền gỗ nhỏ.

Ngư dân Đàm Môn luôn ở tuyến đầu trên mặt trận biển. Năm 2012, tám tàu cá Trung Quốc thách thức tàu chiến Philippin tại Scarborough và nhờ vậy Bắc Kinh đã kiểm soát được bãi san hô này. Năm 2014, Trung Quốc và Việt Nam đã đối mặt với nhau sau khi Bắc Kinh cho đặt giàn khoan HD 981 gần Hoàng Sa. Trong vụ này, ngư dân Đàm Môn cũng ở tuyến đầu.

Trao đổi với Heike Schmidt, ngư dân Lâm Phong (Lin Feng) cho biết từ khi Bắc Kinh đứng ra bảo đảm an ninh cho các ngư dân, thì họ tỏ ra yên tâm. «Không còn lo ngại gì nữa, phía Philippin không dám tấn công chúng tôi nữa. Nếu xảy ra bất kỳ sự cố nào, ngư dân chỉ việc gọi lực lượng tuần duyên và họ tới ngay lập tức Xisha (Hoàng Sa-Paracel) và Nansha (Trường Sa). Tuần duyên Philippin không được trang bị đầy đủ và các đội tàu tuần duyên của chúng tôi giám sát khu vực này để bảo vệ ngư dân».

Trong quán ăn hải sản Bafang, thực đơn rất phong phú: tôm, cua, mực xào dòn. Trên tường có dán một tấm bản đồ lớn vẽ vùng biển Trung Quốc tiến sát gần bờ biển của Việt Nam, Philippin, Đài Loan, Malaysia. Làm thế nào để chứng minh rằng đó là vùng biển của Trung Quốc? Theo nhà nghiên cứu Lâm Vĩnh Hâm thì từ thế kỷ XIV, ngư dân Đàm Môn đã đến tận Hoàng Sa và Trường Sa để đánh bắt hải sản.

«Từ triều đại nhà Minh (Ming), nhà Thanh (Qing), ngư dân Trung Quốc đã đi đánh bắt hải sản ở biển Hoa Nam-Biển Đông. Trên các nhật ký hải trình, họ đã đánh dấu các tuyến đường qua lại, ghi lại khoảng cách giữa các bãi đá. Các nước khác không có những bằng chứng lịch sử này».

Tàu đánh cá hay tàu du kích biển?

Theo truyền thông của Nhà nước, thì thuyền trưởng Tô Chánh Phần (Su Chengfen), 81 tuổi, ở Đàm Môn, là một trong những người hiếm hoi tìm thấy một cuốn hải trình -Genglubu- viết cách nay 600 năm. Khi phóng viên RFI tới gặp thì ông Su lại tỏ ra kín đáo, ít nói. Ông cho biết ngắn gọn là nếu muốn nhìn thấy cuốn hải trình và nghe kể lại câu chuyện tìm thấy tập tài liệu quý giá này, thì cần phải có một cán bộ của Đảng đi tháp tùng nhà báo. Sau hơn một giờ thuyết phục nhà chức trách tại trạm cảnh sát Đàm Môn, khi phóng viên RFI quay lại, thì ông Tô đã đi vắng.

Hy vọng là trong tương lai, mọi người sẽ được chiêm ngưỡng cuốn

hải trình quý báu này tại Viện bảo tàng quốc gia về Biển Đông, rộng khoảng 3000 mét vuông, hiện đang được gấp rút hoàn thành. Chủ tịch Tập Cận Bình mong muốn có một viện bảo tàng như vậy tại Đàm Môn.

Trung Quốc không ngần ngại chi tiền thực hiện các dự án khổng lồ để chứng tỏ sức mạnh hàng hải của mình. Tân cảng Sanya (Tam Á) vừa được xây dựng cách Đàm Môn khoảng ba giờ đi xe hơi. Đối diện với khu hậu cần cực kỳ hiện đại là bến cảng nơi neo đậu khoảng một chục tàu, trên đó có đầy đủ các thiết bị phục vụ đánh bắt cá như lưới, đèn cực sáng cho đánh bắt ban đêm.

Thế nhưng, đoàn thủy thủ lại mặc quân phục và trông chẳng có gì giống ngư dân. Họ xua đuổi phóng viên RFI và không cho chụp ảnh. Phải chăng đó là tàu của hải quân hoặc du kích biển, được nguy trang thành tàu đánh cá? Một người dân đứng gần đó nói nhỏ với Heike Schmidt: «Các tàu đậu ở đây là để bảo vệ chủ quyền, vùng biển của Trung Quốc. Tàu không dùng để đánh cá. Đó là những con tàu của Nhà nước. Nếu xảy ra đụng độ va chạm, các tàu này bảo vệ ngư dân cũng như chủ quyền của nước chúng tôi».

Bộ trưởng Quốc phòng Trung Quốc đã tuyên bố: «Bắc Kinh cần phải chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh nhân dân ở Biển Đông». Và các ngư dân Trung Quốc đã được huy động vào cuộc chiến này.

Nguồn: <http://vi.rfi.fr/chau-a/20161116-ngu-dan-hai-nam-trung-quoc-chu-quyen-bien-dong>

BỘ MẶT THẬT CỦA FIDEL CASTRO

.....**Đông Đô Phạm 27-11-2016**.....

Nhân lúc Fidel Castro xuống địa ngục gặp Các-Mác chúng ta cũng nên đọc lại trên tạp chí L'Express của Pháp giới thiệu một chương trong quyển sách "Cuộc đời bí ẩn của Fidel Castro" (La Vie cachée de Fidel Castro) do Juan Reinaldo Sanchez (một sĩ quan cận vệ và cũng là đầu bếp) suốt 17 năm theo chân nhà cách mạng Cuba tiết lộ nội dung vạch trần bộ mặt "lưu manh giả danh lương thiện" của F. Castro. (Sách có bán trên Amazon) (1)...

Chúng ta hãy nghe lời đạo đức giả của ông râu xồm lưu manh này - Hehe... "Tôi là Fidel Castro- xin được trình trọng tuyên bố rằng, trái ngược với tất cả những gì mà ngài Bush (TT/Mỹ) nói, hiện giờ tôi chẳng có một đôla dính túi. Toàn bộ tài sản của tôi đều dễ dàng rút gọn vào túi áo sơ mi của ông ta". (nguồn: thoibao.today) (2)

"Fidel Castro khẳng định: Cả cuộc đời, ông không có tài sản nào cả, chỉ có một chiếc lều cáu cá (theo lịch sử đảng CS Cuba). Thực tế, căn lều của lãnh đạo Cuba là một hệ thống biệt thự sang trọng, huy động những phương tiện hậu cần khổng lồ của nhà nước và quân đội để xây dựng, chiếm trọn hải đảo Cayo Piedra mà giới lãnh đạo xã hội chủ nghĩa thường sang thăm Cuba nhưng ít ai được mời đến nơi này vì Fidel Castro giấu kín không muốn phơi bày bộ mặt thật vương giả của mình".

"Cayo Piedra thực ra là hai đảo nằm gần nhau và dễ đi lại dễ dàng, Fidel Castro ra lệnh cho xây một chiếc cầu dài 215 mét nối hai đảo nam và bắc để cho ba chiếc du thuyền của gia đình ông cập được vào bãi cát mịn. Trừ văn hào Gabriel Garcia Marquez, người bạn thân thiết nhất được mời đến nhiều lần, còn tuyệt nhiên Fidel Castro che giấu rất kỹ, hiếm khi nào mời khách dù quen hay lạ. Khách mời quan trọng lắm cũng chỉ được lưu trú trong một biệt thự ở phía bắc với một hồ bơi 25m. Ở phía nam, có một nhà hàng nổi, nơi

gia đình Fidel Castro thường hay dùng cơm. Viên cựu sĩ quan cận vệ cho biết trong 17 năm hầu cận Fidel Castro, ông có gặp một số lãnh đạo chính trị như Tổng bí thư cộng sản Đông Đức Erich Honecker, chủ nhân đài CNN Ted Turner, vua gà của Pháp Gerard Bouroin khi ông này qua Cuba tìm thị trường. Tuyệt nhiên không bao giờ thấy người em Raul Castro.

Dân chúng Cuba ăn uống kham khổ còn Chủ tịch nước ăn uống ra sao? Ở tư dinh La Habana, một bà gia nhân giám sát hai đầu bếp chỉ để phục vụ cho Fidel Castro... bữa ăn của nhà cách mạng được một ông quản gia chuyên nghiệp phục vụ tận bàn như trong nhà hàng 5 sao. Mỗi chiều, Dalia, vợ của Fidel soạn ba thực đơn: ăn sáng, ăn trưa và ăn tối cho ngày hôm sau nhưng không phải chung cho cả gia đình mà là cho từng "cá nhân một, với sở thích thói quen ẩm thực và yêu cầu riêng".

Buổi sáng, Fidel Castro thức giấc lúc 11 giờ để ăn sáng, hiếm khi nào dậy trước 10 giờ và bắt đầu ngày làm việc vào khoảng 12 giờ trưa. Khi ông dùng sữa, thì sữa phải là từ bò nuôi trong nông trại gia đình cung cấp và mỗi thành viên gia đình có một con bò sữa riêng. Sữa đưa lên bàn ăn đựng trong chai có số riêng. Chai sữa bò của Fidel Castro mang số 5. Fidel Castro có vị giác rất tinh tế phân biệt được mùi vị nếu sữa không xuất phát từ con bò cái của ông.

Về an ninh, luôn luôn có 15 vệ sĩ túc trực bên mình. Hầu hết được tuyển chọn theo khả năng tác xạ và cận chiến. Đặc biệt là trong số vệ sĩ có một người có diện mạo rất giống Fidel Castro tên là Silvino Alvarez, thấp hơn chút ít nhưng nếu ngồi trong xe thì không thể phân biệt được ai giả ai thật. Năm 1992, khi lãnh đạo Cuba lâm bệnh nặng, nằm liệt giường, ông "Fidel" giả được cho lên xe chủ tịch chạy vòng vòng trong đường phố thủ đô La Habana, cố ý đi qua những nơi đông người

như đại lộ Prado dọc bãi biển và khu có sù quán Anh, Pháp. Ngang qua đám đông, "chủ tịch giả" cũng đưa tay chào như chủ tịch thật, để dân chúng tin rằng lãnh tụ mình vẫn khỏe mạnh... (J.R. Sanchez)

Hai ngày qua, kể từ 25-11 Fidel Castro "đứt bóng", truyền thông nhà nước CSVN như một giàn nhạc giao hưởng "kèn Tây" cùng hợp xướng đồng ca tô son điểm phấn cho cái xác ông râu xồm Fidel của đảo quốc CS/Cuba vừa giã từ trần thế xuống "thiên đàng XHCN" để hội ngộ với ma vương quỷ sứ HCM và Các-Mác. Một trong những điều kèn thảm thiết đó rên rỉ như thế này: "Sự ra đi của lãnh tụ kiệt xuất Fidel Castro đã để lại niềm tiếc thương vô hạn trong lòng người dân Cuba. Họ luôn xem ông như vị anh hùng lỗi lạc, người đã dành trọn cuộc đời mình cho sự nghiệp đấu tranh giải phóng dân tộc và kiến thiết nước nhà". dantri.com.vn

Chúng ta điểm lại xem Fidel Castro "kiệt xuất" giải phóng dân tộc và kiến thiết nước nhà Cuba như thế nào kể từ nhà nước Cuba do hai anh em nhà Castro thay nhau lãnh đạo (1959) đến nay. Trong số 53 quốc gia và vùng lãnh thổ Châu Mỹ không có nước nào lấy cái mô hình anh hùng "kiệt xuất" giải phóng dân tộc của Fidel Castro để làm gương - chỉ duy nhất Cuba là Cộng sản XHCN (một số vài nước khoác cái áo XHCN nhưng thân xác vẫn là tư bản 100%).

Từ sau cuộc "Cách mạng" Cuba năm 1959, tiêu chuẩn sống người dân Cuba luôn đi xuống. Năm 1962, chính phủ Cuba phải áp dụng chế độ phân phối lương thực, thiếu thốn càng trở nên gay gắt sau sự sụp đổ của Liên Xô - Đông Âu Ngoài ra, Cuba đã trải qua tình trạng thiếu hụt nhà ở vì chính phủ không thể đáp ứng nổi sự gia tăng nhu cầu. Tới cuối năm 2001, nghiên cứu cho thấy mức sống trung bình tại Cuba thấp hơn trước "cách mạng 1959", nhà nước CS/Cuba không thể trả lương đáp ứng nhu cầu của người lao động và hệ thống phân phối nhu yếu phẩm luôn bị ám ảnh thường xuyên vì thiếu hụt hàng hóa. Khi số lượng phân phối giảm sút, người Cuba dần

đưa con trai đó tên Fidelito sang thăm ông ở Mexico, và đưa con không bao giờ trở lại. Đứa nhỏ đã gởi đi Nga học và sau này trở thành nhà khoa học nguyên tử hàng đầu của Cuba, nhưng Fidelito bị Castro cách chức.

Một trong những người tình đầu tiên của Castro là bà Natalia Revuelta, một bác sĩ về tim, đã có với ông một người con gái tên Alina, cô này đã tạo nhiều tai tiếng trong các hộp đêm ở Havana. Sau cùng cô trốn khỏi thiên đường xã hội chủ nghĩa của ba cô bằng cách đội đầu tóc giả, dùng hộ chiếu Mỹ Tây Cơ giả để trốn đi.

Người tình kế tiếp của Castro là bà thư ký lâu đời của ông, tên Celia Sanchez, bà chết năm 1980; liền sau đó ông lấy bà Dalia, một cô giáo. Bà này có với ông năm người con. Bà sống một cách bí mật tại ngôi nhà riêng ở ngoại ô Havana.

Theo người cận vệ thì Castro và bà Sanchez đã gặp nhau lần đầu tiên trong cuộc diễn thuyết ngoài trời, ông đã thấy vẻ đẹp rực rỡ của bà, người ngồi hàng ghế đầu. Castro nhanh chóng nhìn trộm bà và gọi "Sanchez!"

Ông còn có tên là "con dê già", người năng dùng thuốc Viagra (thuốc cường dương) trong lúc về già. Nhiều lời chế diễu lan truyền từ các thông dịch viên tiếng Anh và Pháp của ông, kể cả các nữ tiếp viên hàng không đi theo ông trong những chuyến công tác.

Những thèm khát dĩ điểm của Castro còn gây khó khăn cho những đồng minh Cộng sản của ông. Theo lời kể của Makus Wolf, cựu giám đốc tình báo của Đông Đức, thì nhân viên bảo vệ đã phải một phen kinh hoàng lúc phát hiện Castro biến mất khi đang thăm Berlin. Castro leo cửa sổ khách sạn ban đêm đi tìm nhà chứa gái. Ông Wolf nói rằng ông có thể cung cấp cho Castro một người đàn bà, "nhưng đơn giản đó không phải là cách Castro muốn".

Theo bà Sanchez thì Castro luôn miệng nói rằng ông sống trong cảnh tiện tặn, nhưng ông đã sống trong xa hoa tới độ mà người Cuba không thể hình dung nổi.

Bà nói tiếp: bóng dáng Castro sẽ rời khỏi cuộc đời người dân Cuba, nhưng họ sẽ sớm khám phá ra rằng những đau thương vô hạn mà Castro gây ra còn để lại lâu dài trong cuộc đời của họ.

Những người tình cũ âm mưu giết Castro bằng loại kem thoa mặt có chất độc.

Trong nhiều thế hệ, những nhân viên CIA Mỹ và người Cuba lưu vong tìm cách ám sát Fidel Castro. Có chừng 638 trường hợp riêng rẽ, bao gồm cả việc thuê mướn những tình nhân của Castro giết ông trong khi cùng chăn gối với ông. Bà Marita Lorenz, 77 tuổi, định dùng hai viên thuốc ngộ độc thịt (botulism pill) để giết ông. Những viên thuốc này do mafia cung cấp, bà đã giấu trong cái lọ đựng kem thoa mặt. Bà nằm chung giường với Castro, nơi ông cất khẩu súng bazooka bên dưới. Lúc ra tay thì bà không thể tách lớp vỏ đông lạnh ra khỏi viên thuốc, nên bà bỏ hai viên thuốc vào bồn cầu và giội nước đi.

Trường hợp khác là chất nổ đã gài vào vỏ sò đặt ở chỗ Castro sẽ đến xiên cá, người thợ lặn sẽ cho nổ cái vỏ sò đựng chất nham nhiễm da, sẽ làm cho da Castro nhiễm độc nặng. Trường hợp khác, chất nổ đã nhồi vào điều thuốc xì gà khi Castro đi dự hội nghị Liên Hiệp Quốc tại New York. Nhân viên CIA cũng có lần đã bỏ loại vi khuẩn độc trong trà, cà phê, hoặc cà rem của ông, nhưng chưa bao giờ kế hoạch thành công cả.

Một cựu nhân viên bảo vệ tiết lộ rằng năm 1963 một nhân viên khách sạn Havana Hilton đã bỏ thuốc độc vào sôcôla pha sữa để giết Castro, nhưng cuộc đầu độc thất bại vì viên thuốc độc bị rót ra ngoài máy đông lạnh (freezer).

Một số dữ kiện được chánh phủ Hoa Kỳ lưu lại cho biết CIA đã cung cấp nhiều loại vũ khí khác nhau cho nhân viên của họ tại Cuba trong thập niên 60, như súng liên thanh cực nhanh, những cây bút bi với viên bi hình cây kim chích vào da mà nạn nhân không thể nhận dạng, nhưng tất cả đều đã không có dịp dùng.

CIA còn đưa ra một tình huống

khác nữa là nếu không giết được Castro, họ sẽ tìm cách làm hắn bị mất mặt nơi công cộng. Những nhân viên kỳ cựu này bàn đến cách xịt hoá chất gây ảo giác (hallucinogenic drug LSD) trong phòng thu hình của Castro, hay rắc bột hoá học làm rụng lông mày, rụng râu trước công chúng trên đôi giày Castro mang. Tình huống này được xếp đặt khi Castro công du nước ngoài và để đôi giày trong khách sạn, nhưng ông ta thoát nạn vì chuyển đi cuối cùng bị hủy bỏ.

Một lần CIA bố trí tay bắn khi Castro đến coi trận đấu bóng chày năm 2000, nhưng số ông còn đem thăm hoạ cho dân Cuba, nên ông đổi ý vào giờ chót. Một âm mưu khác nữa là CIA đã đặt 200 cân Anh thuốc nổ dưới gầm bục thuyết trình của Castro, nhưng ông ta không phát biểu gì vào hôm đó.

Hôm nay ông thực sự nằm xuống. Khen chê lẫn lộn, riêng ở Hoa Kỳ thì Tổng thống Obama tuyên bố lịch sử sẽ ghi nhận, phán xét những tác động lớn lao (của Castro) với người dân Cuba, còn vị Tổng thống tân cử Trump tuyên bố rằng Castro là nhà độc tài tàn bạo.

<http://www.dailymail.co.uk/news/article-3977050/100-million-bed-hopping-hypocrite-claimed-lived-20-month-Fidel-Castro-20-luxury-homes-private-island-88ft-yacht-mistresses-galore.html>

Nguyễn Ngọc Săng (Danlam bao) phỏng dịch

TÌNH HÌNH ĐẤT NƯỚC

hôm nay và ngày mai qua suy tư của một trí thức VN ở Nhật Bản

++++Trần Phong Vũ 24-11-2016++++

Một người bà con vừa chuyển cho tôi bài viết có tiêu đề “*Việt Nam: Giác mơ thành quốc gia thượng đẳng*” do giáo sư Trần Văn Thọ hiện giảng dạy tại đại học Waseda, Nhật Bản chấp bút.

Sau khi nêu lên chi tiết đưa bé Việt Nam thứ 90 triệu ra đời tháng 11-2013 với dự kiến 10 năm nữa dân số nước ta sẽ đạt tới con số ngót trăm triệu, tác giả nhắc tới nét đặc thù thống nhất về ngôn ngữ, văn hóa của dân Việt trong khi đất nước lại nằm giữa một vùng phát triển năng động và nêu lên câu hỏi: “*Với tiềm năng như vậy, chúng ta có thể hy vọng đất nước mình vươn lên thành một quốc gia giàu mạnh không?*” Ông tự trả lời: “*Chắc chắn tuyệt đại đa số người Việt Nam đều có mong ước đó*”.

Để mong ước đó trở thành hiện thực, từ xứ Phù Tang nhìn về đất nước, GS Thọ nêu lên những điều kiện tất yếu gói ghém trong một loạt những từ “*Lẽ ra*”:

– *Lẽ ra trong nước phải dấy lên một phong trào bàn luận sôi nổi về vị trí của Việt Nam hiện nay và triển vọng về một tương lai dài hạn.*

– *Lẽ ra lãnh đạo trong nước phải kêu gọi trí thức trong và ngoài nước nghiên cứu, bàn luận để đưa ra được tầm nhìn có căn cứ khoa học về tương lai.*

– *Lẽ ra lãnh đạo phải tạo sự tin tưởng cho dân chúng, khuyến khích người dân nỗ lực hướng vào mục tiêu được xã hội đồng thuận.*

Thực tế sau hơn 40 năm xua quân xâm chiếm miền nam, gọi là để thống nhất đất nước, “*những kẻ thắng cuộc*” chỉ khư khư bám lấy chủ nghĩa CS lỗi thời, hoang tưởng, không hề làm bất cứ điều gì mà *lẽ ra* một chính quyền của dân, do dân và vì dân phải làm như mong ước của tác giả bài viết trên đây.

Cùng chung cảnh ngộ, các lân bang đã làm gì cho nước họ?

GS Trần Văn Thọ viết:

“*Nhìn quanh thế giới, xưa cũng như nay, nước nào có lãnh đạo và*

trí thức quan tâm về tương lai đất nước và đưa ra được mục tiêu có căn cứ khoa học và hợp với giác mơ của tuyệt đại đa số dân chúng thì sau đó phát triển nhanh, chuyển hoán hẳn vị trí của đất nước mình trên bản đồ thế giới.”

Nói có sách mách có chứng, tác giả đan cử trường hợp những quốc gia trong vùng như Nhật Bản, Hàn Quốc, Nam Dương v.v... Nhờ thể chế chính trị thông thoáng, tự do, chỉ trong một thời gian tương đối ngắn, tất cả nhân dân và giới lãnh đạo các quốc gia này đã đưa đất nước và dân tộc họ từ vị trí chiến bại (như Nhật Bản) hoặc yếu kém, chậm phát triển (như Nam Hàn, Nam Dương) trở thành những quốc gia tiên tiến về mọi phương diện. Tất cả những nước này đều nhất trí học tập và cải cách đất nước họ dựa theo văn hóa, văn minh Phương Tây trong khi vẫn duy trì truyền thống dân tộc mình.

Đề cập Hàn Quốc, một đất nước từng bị chiến tranh tàn phá và cùng trong cảnh ngộ bị chia đôi như Việt Nam, tác giả nhận định.

“*Lãnh đạo Hàn Quốc vào đầu thập niên 1960, với tinh thần dân tộc cao độ, đã đưa ra quyết tâm thoát khỏi vị trí thấp kém của đất nước, đặt ra phương châm học tập Nhật, Mỹ, trọng dụng nhân tài, tổ chức bộ máy hiệu suất để vạch ra chiến lược và thực hiện chiến lược phát triển. Và họ đã thành công*”.

Giáo sư Thọ cho rằng cung cách biểu thị ý chí, tinh thần tự hào dân tộc của nhân dân và giới lãnh đạo Hàn Quốc thể hiện qua dịp đăng cai tổ chức Hội nghị G20 gồm 20 nước có vị trí quan trọng nhất thế giới vào năm 2011 bằng việc vận động dân chúng ý thức hơn nữa khả năng của dân tộc mình, quyết tâm vươn lên ngang hàng các nước tiên tiến. Họ đưa ra các mục tiêu như “*đồng hành cùng thế giới để trở thành quốc gia được thế giới kính trọng*”, “*tiến vào trung tâm của thế giới*”.

Nhờ vậy, ngày nay Nam Hàn đã

nghiêm nhiên trở thành một trong 7 nước tiên bộ và giàu mạnh nhất thế giới. Riêng với Á Châu, Hàn Quốc chỉ đứng sau Nhật Bản.

Còn Việt Nam hiện nay và tương lai ra sao?

Nhìn về đất nước chúng ta, GS Thọ Trần nêu câu hỏi: “*Việt Nam hiện nay đang ở đâu trên bản đồ kinh tế thế giới?*”

Qua tài liệu có được trong tầm tay, ông cho hay: Về dân số Việt Nam xếp thứ 13. Về trình độ phát triển, theo tác giả, phải xét trên nhiều tiêu chí khác nhau. Tiêu chí tổng hợp nhất là thu nhập đầu người. Về tiêu chí này, tuy đã đạt được một vài tiến bộ, nhìn chung, dưới chế độ Cộng sản, nước ta vẫn còn nhiều hạn chế. Vào năm 2012, thu nhập (GDP) đầu người của Việt Nam là 1.750 USD, xếp thứ 140 trong gần 200 nước lớn nhỏ trên thế giới. Vì dân số tương đối đông nên vị trí của GDP (năm 2012 là 157 tỉ USD) cao hơn nhưng cũng chỉ ở hạng 58. Tại vùng Đông Á hiện nay, GDP đầu người của Việt Nam được coi là quá khiêm tốn, chỉ cao hơn Cambodia, Lào và Myanmar (Miến Điện).

Nhìn sâu vào những nét đặc thù khác, tác giả không giấu được tâm trạng buồn phiền, bi quan khi nêu lên con số 90 ngàn người Việt Nam có mặt ở Hàn Quốc, trong số khoảng 30 ngàn là phụ nữ ở dạng cô dâu, còn lại 60 ngàn là lao động theo dạng xuất khẩu và vài ngàn sinh viên. Trong khi ấy, tại Việt Nam người Hàn Quốc cũng có con số tương đương phồng trên dưới 9 chục ngàn. Tuy nhiên, sự hiện diện của họ hoàn toàn khác hẳn. Hầu hết họ là những chuyên gia, trí thức qua VN chủ yếu làm quản lý, làm chủ doanh nghiệp, hành nghề y sĩ hoặc thuộc thành phần giáo sư đại học.

Nói chung đây là sự giao lưu về lao động giữa hai nước đang có sự nghịch thường, bất tương xứng mà ông cho rằng “*không mấy danh dự cho người Việt Nam*”.

Tác giả nêu câu hỏi cho giới lãnh đạo trong nước là không hiểu họ có cảm thấy động tâm, có băn khoăn thao thức về hiện tượng đáng xấu hổ này không? Và họ sẽ trả lời

HỘI NHẬP VÀ NHẬP HỘI

—FB Mạnh Kim 23-11-2016—

Việc Donald Trump tuyên bố rút khỏi Hiệp định Đối tác xuyên Thái Bình Dương (TPP) đang được giới kinh tế phân tích ý nghĩa và tác động của nó đối với Việt Nam. Nhiều người tin rằng VN sẽ mất đi một cơ hội hội nhập sâu hơn vào thị trường toàn cầu. TPP, bị xóa sổ với sự rút lui của Mỹ hay vẫn tiếp tục được các nước còn lại quyết tâm thực hiện, sẽ chẳng bao giờ là cây đu đưa thần giúp vực dậy kinh tế VN.

Vấn đề của Việt Nam không phải là hội nhập. Việt Nam đã hội nhập kinh tế thế giới từ năm 2006 bằng việc trở thành thành viên WTO. Khi Việt Nam gia nhập WTO, giới phân tích đã phác họa một viễn cảnh tươi sáng. WTO được vẽ ra như một đường băng giúp Việt Nam cất cánh lên bầu trời toàn cầu. WTO sẽ làm thay đổi bộ mặt kinh tế-xã hội Việt Nam. Công-nông dân sẽ khâm khá hơn. Bây giờ, sau 10 năm, đời sống công-nông dân đã được “lột xác”, trơ trụi. Họ trở thành những nạn nhân bị ảnh hưởng trực tiếp và nặng nề nhất của một nền kinh tế “hội nhập quốc tế theo định hướng XHCN”. Không có trách nhiệm gây ra nhưng họ phải đồng gánh chịu một tỷ lệ nợ công khổng lồ. Giải trình trước Quốc hội ngày 1-11-2016, ông bộ trưởng tài chính cho biết: năm 2001, nợ công chiếm 36,5% GDP; năm 2010 là 50% GDP và năm 2015 là 62,2% GDP. Năm 2015, tổng nợ công khoảng 2,68 triệu tỷ đồng, gấp 2,3 lần năm 2010, gấp 7,6 lần năm 2005 và gấp 14,8 lần so với năm 2001...

Vấn đề của Việt Nam không phải là hội nhập. Việt Nam đã “hội nhập” từ trước WTO. Năm 2015, nhân dịp 70 năm thành lập ngành ngoại giao, báo Tuổi Trẻ nhắc lại rằng Việt Nam đã “thiết lập quan hệ ngoại giao với 185 nước, thúc đẩy quan hệ kinh tế, thương mại, đầu tư với 224 thị trường tại tất cả châu lục; thiết lập quan hệ đối tác chiến lược và toàn diện với nhiều quốc gia chủ chốt trên thế giới”. Trang web Chính phủ cho biết thêm: “Việt Nam là thành viên của 63 tổ chức

quốc tế và có quan hệ với hơn 500 tổ chức phi chính phủ trên thế giới”.

Tuy nhiên, VN “nhập hội” chứ không phải “hội nhập”. VN chẳng đứng ở đâu trong ngôi làng toàn cầu, ngay cả trong “thế giới phẳng khu vực”. Việt Nam cung cấp một “nguồn” tiền sĩ khổng lồ nhưng giới “trí thức tinh hoa” ấy không có đóng góp nào cho đất nước, hưởng hồ một công trình nghiên cứu được chú ý ở khu vực. Sự xuất hiện ào ạt tiền sĩ Việt Nam chẳng khác gì Trung Quốc xuất xưởng hàng loạt búp bê. Một thứ đồ chơi rẻ tiền.

“Hội nhập” không làm cho Việt Nam được tôn trọng hơn. Trong tiến trình “hội nhập”, Việt Nam khiến các quốc gia khu vực ngày càng e ngại bởi hiện tượng ăn cắp tràn lan. Khi “hội nhập”, giới quan chức Việt Nam dường như không học được gì về văn hóa hội nhập. Công du nước ngoài, họ như những đứa trẻ ít học và thiếu giáo dục. Trong phòng họp với Tổng thống Ý mới đây, một ông quan quân đội đã thản nhiên móc lược ra chải đầu. Đó là hình ảnh điển hình của một sự lùi lại thê thảm của nền văn hóa dân tộc, chứ không chỉ văn hóa ngoại giao.

Cơn lốc đô thị hóa bùng nổ dữ dội. Người ta bỏ làng ra thành để sống. Tuy nhiên, văn hóa đi theo chiều ngược lại: từ tỉnh thành trở về làng quê. Văn hóa và lối sống văn hóa bị đẩy lùi về với thời sinh hoạt hàng động. Đó không phải là vấn đề của TPP hay WTO. Đó là vấn đề nội tại mà dù có hội nhập thế nào đi nữa thì cũng chẳng khá hơn được vì nó nằm ở giáo dục và chính sách giáo dục. Nhân vị, bác ái, vị tha được thay bằng thô lỗ, ác độc và tàn nhẫn. Khi “trồng người”, người ta đã không gieo bằng hạt giống nhân bản. Họ cấy vào não một chủ nghĩa võ tay tập thể một cách vô thức. Trong một nền giáo dục được “điều hành” và “quản lý” bởi một tay bộ trưởng nói tiếng Việt không chuẩn thì đòi hỏi gì ở những chuẩn mực phát triển cho văn hóa giáo dục?

Vấn đề VN không phải là vấn đề hội nhập và tham gia các định chế

kinh tế thế giới. Vấn đề VN là vấn đề tham nhũng. Tính từ thời điểm VN gia nhập WTO (2006) đến nay, VN chưa bao giờ vượt lên khỏi thứ hạng 100 trong danh sách khảo sát tham nhũng toàn cầu của Transparency International:

2006	–	hạng 111/163 quốc gia
2007	–	123/179
2008	–	121/180
2009	–	120/180
2010	–	116/178
2011	–	112/183
2012	–	123/176
2013	–	116/177
2014	–	119/175
2015	–	112/168

Vấn đề của VN không phải là hội nhập. Không phải là vấn đề của TPP, WTO hay bất kỳ định chế hoặc tổ chức thế giới nào. Còn tồn tại những phi lý nội tại không giải quyết được thì dù có tham gia vào ngôi làng toàn cầu, Việt Nam cũng chỉ là một khán giả được cho vào sân bằng chiếc vé vào cửa hạng bét. VN sẽ tiếp tục lùi lại và bị giẫm đạp bởi chính sách hội nhập chưa thật sự tôn trọng “nguyên tắc phẳng”. VN sẽ vĩnh viễn thụt lại phía sau và những thân phận cùng khổ của đất nước này sẽ ngày càng bế tắc trong mưu sinh với tỷ lệ mỗi lúc mỗi nhiều, nếu họ tiếp tục bị đẩy giạt ra bên lề “cơn lốc phát triển” dựa trên “nền tảng” của những bất hợp lý trong các chính sách vốn luôn bị bọn quan chức tham nhũng ngời xôm lên đầu.

Chỉ có một bằng chứng VN “tham gia” vào thế giới phẳng một cách “hiệu quả”: đám quan chức và những người cầm thẻ đảng đang bằng mọi giá chuyển tài sản và đưa con cái họ ra nước ngoài. Welcome to US! “Chúc mừng” họ đã đến được một thế giới mà trong đó họ không còn thấp thỏm nỗi lo thực phẩm bẩn, nỗi sợ môi trường không trong sạch và nỗi kinh hãi một nền giáo dục tồi tệ. Với họ, TPP, WTO hay tương lai quốc gia, chẳng giá trị gì cả. Họ đã không còn là một phần của đất nước này. Những người còn lại cũng chẳng là một phần của đất nước này. Đất nước này đã không còn là của chúng ta.

★★★★★★★★★★

ĐỔI MỚI: VIÊN THUỐC CỤC ĐỘC đảng Cộng sản VN dùng xóa sổ Việt Nam!

.....Nguyễn Hùng+Trần Hoài Nam 27-11-2016.....

Các nước cựu Cộng sản đầu sỏ bên trời Tây hoàn toàn thay đổi chế độ vào thập niên 90, trong khi Tàu và Việt cũng vội vàng rút kinh nghiệm thực hiện, nhưng thay vì thay đổi, họ lại chơi trò quỷ ma “Đổi mới”: đổi bình mới nhưng rượu là thuốc độc xóa sổ Việt Nam. Hậu quả vô tiền khoáng hậu là hội chứng thay da đổi thịt cho tuyệt đại đa số cán bộ đảng viên đảng CSVN, đột biến trong tích tắc từ cán bộ đảng viên vô sản trở thành đại gia với tuổi đảng càng cao sở hữu càng nhiều tài sản chìm nổi.

Tương tự như chế độ Cộng sản tại các nước Đông Âu và Liên Xô đã gây hại cho đất nước họ và giết hại hàng triệu người dân vô tội, chế độ Cộng sản tại Việt Nam học tập nhuần nhuyễn bậc thầy của họ và thẳng tay giết hại hàng triệu người dân, đẩy đất nước trở về thời kỳ đồ đá. Sau khi lường gạt những nhà đấu tranh quốc gia yêu nước và lừa gạt toàn dân để cướp chính quyền, CSVN đã nhận lệnh quan thầy Nga-Tàu cộng xua quân đánh cướp miền Nam, gây cảnh tang thương cho cả nước với hàng triệu sinh linh chết oan vì ý đồ nhuộm đỏ toàn cõi Việt Nam phục vụ cho mộng bá quyền của Quốc tế Cộng sản trên toàn vùng Á Châu Thái Bình Dương và cả thế giới.

Thực tế của chủ nghĩa và nhà nước Cộng sản còn tàn bạo vô nhân hơn chế độ Phát xít Hitler tại Đức hay những chế độ vua chúa bạo quyền trong suốt chiều dài lịch sử loài người, cụ thể là triều đại Tần Thủy Hoàng bên Tàu. Hitler và đảng Quốc xã Đức tuy gây ra chiến tranh giết hại hàng triệu người nhưng họ không quay súng giết hại chính dân Đức. Ngược lại, những người tôn sùng chủ nghĩa Cộng sản lại giết trong máu lạnh chính người dân cùng tổ tiên nòi giống với họ, và rất hãnh diện với hành động giết người của họ.

Tại Nga cái nôi của chủ nghĩa Cộng sản tàn ác nhất của lịch sử nhân loại, thấy được hậu quả vô cùng tai hại do đảng Cộng sản gây ra, và tưởng tượng những gì sẽ xảy ra cho họ một khi chế độ Cộng sản vô nhân mà họ đang bám víu nhưng bị chính người dân đào thải, Tổng Bí thư Mikhail Gorbachev đã tự khai tâm, bắt đầu từ năm 1986 đã nhanh chóng và dứt khoát đưa nước Nga và các nước Đông Âu thoát khỏi chủ nghĩa Cộng sản vô nhân. Đó là chính sách “Perestroika - Thay Đổi”. Lãnh đạo

Nga đã can đảm thay đổi hoàn toàn thể chế chính trị từ độc tài đảng trị sang chế độ chính trị đa đảng, hòa nhập trở lại vào cộng đồng thế giới tự do dân chủ văn minh và nhân bản đang áp dụng tại các nước phương Tây. Đến cuối năm 1991, toàn thể các nước Cộng sản tại Âu Châu đã hoàn toàn thoát khỏi chế độ Cộng sản và ách cai trị độc đoán chuyên chế của một thiểu số đảng viên Cộng sản cao cấp, dân chúng được trao lại toàn bộ quyền tự do dân chủ và nhất là quyền bầu chọn người thay mặt họ điều hành đất nước, chính thức khai tử nạn “đảng cử dân bầu” theo ý đảng.

Thấy được những gì đang xảy ra tại những nước Cộng sản đàn anh tại Âu Châu, lo sợ làn sóng “THAY ĐỔI” tại các nước Cộng sản đàn anh bên trời Tây sẽ nhận chìm và tước mất quyền hành độc tôn của một nhóm nhỏ đảng viên cao cấp trong tay nắm đầy quyền sinh sát, thành phần đầu não đảng CS Tàu và Việt đã vội vàng biến thể để sống còn và tiếp tục cai trị với bàn tay sắt công an mật vụ bị nhồi sọ tư duy “còn đảng còn mình”. Đảng CSVN đã vội vàng tiến hành thực hiện hai bước cứu đảng cứu mình.

Bước 1: Co cụm và phân tán tài sản cướp đoạt của dân

Chủ nghĩa CS là đảng nắm toàn quyền sở hữu toàn bộ đất đai và tài nguyên quốc gia qua chiêu bài “sở hữu toàn dân”. Tất cả cơ sở vật chất và cơ sở sản xuất là của tập thể, người dân không có quyền tư hữu về bất động sản, đất đai canh tác là sở hữu toàn dân nhưng thực chất đảng là chủ nhân ông. Ngay sau khi các nước cựu CS Đông Âu thay đổi chế độ và quyền tư hữu của người dân tại các nước này được phục hồi, tài sản của dân bị đảng Cộng sản tịch thu đã được hoàn trả lại cho những người chủ cũ trước khi bị đảng CS tước đoạt, và chính quyền mới do dân bầu lên chịu trách nhiệm bồi thường thiệt hại do đảng Cộng sản cướp đoạt trong thời kỳ họ cai trị cả nước. Thấy được những gì đang xảy ra tại các nước cựu CS tại Đông Âu sau khi các nước này thay đổi chế độ, ban tuyên giáo tham mưu và lãnh đạo đảng CS Việt Nam đã vội vàng ngưng chiến dịch tịch thu nhà cửa của dân trên khắp miền Nam (CO CỤM).

Những năm sau khi chiếm đoạt miền Nam, người dân miền Nam bị đảng CS cướp đoạt toàn bộ tài sản. Người dân miền Bắc thay vì cứ tưởng

họ giải phóng miền Nam nhưng sự thật thì trái ngược, người dân miền Bắc lại được miền Nam “giải phóng”. Cán bộ đảng viên các cấp từ nghèo khổ thiếu thốn đột biến trở thành chủ nhân các chiến lợi phẩm trong đó cụ thể nhất là nhà cửa và bất động sản họ tịch thu (cướp) từ người dân miền Nam.

Đảng CS nhanh chóng phân tán chia cho nhau những của cải tài sản họ chiếm đoạt được từ người dân miền Nam sau năm 1975 (miền Bắc lúc này không còn gì và những gì họ đã chiếm đoạt từ năm 1954 đã đưa ra dùng trả cho chi phí đánh chiếm miền Nam). Những tài sản đã bị đảng CSVN cướp đoạt bằng nhiều cách như gán là tư sản mại bản (làm ăn với nước ngoài), tịch thu nhà cửa của công nhân viên chức và quân nhân Việt Nam Cộng Hòa đuổi ra khỏi thành phố, ép buộc dân chúng phải dâng hiến cho đảng những bất động sản quá tiêu chuẩn diện tích mặt bằng cư ngụ do đảng Cộng sản qui định v.v... đều là tài sản Quốc gia do đảng CS quản lý và phân phối lại cho cán bộ đảng viên đảng Cộng sản Việt Nam theo chức vụ, công tác. Cán bộ đảng viên Cộng sản vội vàng phân tán chia nhau những bất động sản mà họ đang quản lý bằng cách bán hóa giá với giá cho không, rồi sau đó họ bán lại trao tay nhiều lần để xóa dấu tích. Nếu một khi có thay đổi chế độ như đã xảy ra tại Nga và các nước Cộng sản Đông Âu thì người chủ cũ của những bất động sản bị đảng CSVN cướp đoạt không thể nào truy đòi lại được nhà cửa của mình. Những cơ sở vật chất nào mà đảng CSVN không thể hóa giá cho nhau thì họ cho bán tháo bán đổ để thu thêm được đồng nào hay đồng đó.

Bước 2: Đổi mới với định hướng cương quyết giữ chặt độc quyền cai trị qua hình thức độc đảng chuyên chính đội lớp vô sản

Lợi dụng sự thay đổi thể chế tại Nga và tiếp theo đó tại các nước Đông Âu, đảng CSVN chơi trò lập lờ gian lận “thay đổi xiêm y”, lợi dụng chủ nghĩa Cộng sản của Marx-Lenin làm bình phong cho trò chơi bài 3 lá “Đổi mới”: Kinh tế thị trường định hướng Xã hội Chủ nghĩa. Chủ nghĩa thì dựa hơi vô sản của Marx-Lenin nhưng đảng viên được tự do làm kinh tế theo cách của tư bản. Nói trắng ra đảng viên CS không còn sống theo lý tưởng vô sản mà họ được quyền làm giàu! Trong khi đảng nắm toàn quyền thì chỉ có quan chức và bà con dòng họ của chúng được ưu tiên làm kinh tế, làm giàu như quỷ được chấp thêm đôi cánh! Bao năm qua chỉ được

tuyên giáo đảng huấn luyện kỹ năng cướp đoạt từ người tư sản, cướp của dân thì làm gì có kiến thức về kinh doanh kiểu tư bản. Nhưng tuyệt đại đa số quan chức và dòng họ của đảng viên CS tuy dốt về làm kinh doanh đột nhiên trở thành tầng lớp giàu có, dư ăn dư để! Trước kia, trong thời kỳ cả nước sống dưới chế độ vô sản nguyên thủy, những quan chức CS chỉ sống nhờ vào chu cấp tem phiếu dựa theo chức vụ và sống tại các chung cư do nhà nước phân phối. Họ làm gì công khai có tài sản cá nhân! Nhưng chỉ một thời gian ngắn sau chiến dịch “Đổi mới”, các quan chức cao cấp nhanh chóng trở thành tầng lớp phú hộ, sống trong các biệt thự tân thời, có tiền của dư ăn dư để; so ra họ còn giàu có hơn những người miền Nam làm việc cật lực cả đời mới tích lũy được. Để rồi sau ngày 30-04-1975 CS miền Bắc vô kết tội tư sản mại bản, tịch thu toàn bộ nhà cửa, đuổi ra khỏi nhà và đẩy lên sống nơi rừng thiêng nước độc. Làm cách nào mà hầu hết quan chức CS đột nhiên từ tay trắng sống bám vào đồng lương và tem phiếu của đảng nhà nước CS cấp, chỉ trong một vài năm sau chiến dịch ma quỷ “Đổi mới” nhanh chóng trở thành giàu có, chủ nhân hàng loạt bất động sản tại các khu đặc địa? Có phải do họ có tài kinh doanh ngoài tài thí mạng dân lành cướp chính quyền và tài cai trị độc quyền chuyên chính sắt máu? Đương nhiên là không! Họ chỉ rành rọt một món duy nhất là “cướp”. Quỷ chiêu “Đổi mới” là mảnh khốe dùng để hợp thức hóa số tài sản họ bí mật tích lũy do việc cướp đoạt của cải tài sản của người dân miền Nam sau 1975, và liên tục thực hiện các trận đánh tư sản cướp trắng tài sản nhà cửa và cơ sở kinh doanh của người dân miền Nam trong những năm tiếp theo. Từ khi trò ma chước quỷ gọi là “Đổi mới” được thực hiện thì miền Bắc đột biến từ vùng nghèo xơ xác thành lãnh địa của bọn trọc phú mang phù hiệu búa liềm, được dân gọi nôm na là bọn “tư bản đỏ”. Miền Nam trong khi đó trở thành nơi dung thân của những người Việt nô lệ bản cùng bị đẩy qua bên lề cuộc sống. Những khu vực đặc địa tại các thành phố miền Nam đều nằm dưới tay của gia đình cán bộ đảng viên trung ương miền Bắc, được họ dọn đường chia chác cho nhau từ trước!

Thói thường với thành phần đầu trộm đuôi cướp, họ đâu bao giờ thỏa mãn với những thứ họ cướp được, trong khi trong tay họ vẫn đầy quyền lực sinh sát. Người dân miền Nam không còn gì để quan chức CS và

dòng họ tiếp tục cướp đoạt để thỏa mãn lòng tham không đáy. Chế độ tư bản đỏ man rợ đội lớp người CS với tên gọi mỹ miều “Xã hội Chủ nghĩa” và các cán bộ CS đầy quyền lực xoay qua cướp đoạt tài nguyên quốc gia, buôn dân đi xứ người làm lao nô, bán nước cho bọn lợi ích nước ngoài. Rằng lớp chóp bu thì bán nước cho Tàu, cấp trung và thấp hơn thì cấu kết với bọn lợi ích trong nước bán rẻ tài nguyên cho bọn tài phiệt nước ngoài qua chiêu bài đầu tư phát triển với các đại dự án ma. Đảng lợi dụng chủ nghĩa CS với ngón chủ bài đại lừa bịp “Sở hữu toàn dân”, tiếp tục cướp trắng đất đai ruộng vườn của dân đem trao cho bọn lợi ích làm các dự án ma quỷ nhằm trục lợi. Đâu có cách làm ăn kinh doanh nào mà chỉ một thu lợi vạn lần như thời “vô sản Đổi mới” bằng cách cưỡng chiếm đất - giải phóng mặt bằng! Đại nạn này lại xảy ra không những với người dân miền Nam thất trận mà đang lan tràn ra khắp miền Bắc và ngay những vùng từng là cái nôi của CS Hồ Chí Minh. Tại Hà Tĩnh các quan chức CS trung ương đã bán cho không trên giấy tờ nhưng nhận lại quả vô số đôla hàng ngàn mẫu đất cho bọn Tàu Formosa dẫn đến việc hàng chục triệu người dân miền Trung đang nhận lãnh đại họa ô nhiễm hủy diệt toàn bộ nguồn hải sản trên toàn vùng biển thuộc 4 tỉnh miền Trung từ Hà Tĩnh đến Huế, Đà Nẵng.

Trước khi sinh ra cái quái thai gọi là “Đổi mới”, cả nước tuy sống trong lầm than cơ cực nhưng tài nguyên quốc gia còn trọn vẹn, người dân không bị nhận chìm trong môi trường vô cùng độc hại. Với trò ma chước quỷ “Đổi mới” nhưng nhất quyết không thay đổi chế độ độc tài chuyên chính, quyết giữ độc quyền đảng trị: thà mất nước chứ không chịu mất độc quyền đảng cai trị, đảng mạo danh CS VN đang đẩy toàn dân Việt Nam vào con đường diệt vong và mất nước. Những dự án công nghiệp với kỹ thuật lạc hậu hay các khu công nghiệp trá hình làm nơi xả thải các loại hóa chất cực độc gây hại lâu dài cho người dân cả nước từ Bắc vô Nam. Thí dụ mới đây là khu gang thép Formosa đã mang hàng chục ngàn tấn hóa chất cực độc cấu kết với bọn quan chức CS thất học và ngu muội đổ ra biển gây ô nhiễm toàn bộ 4 tỉnh miền Trung, các dự án nhiệt điện do Tàu cộng mang các máy móc phế thải sang lắp ráp từ Bắc vô Nam đang tạo ô nhiễm xỉ than trầm trọng tại các địa phương có nhà máy cỡ lớn này. Khu công nghiệp tinh lọc Bauxite trên vùng Trung Nguyên đang

sớm trở thành những trái bom ô nhiễm nổ chậm gây tác hại kinh khủng của hàng triệu tấn hóa chất “bùn đỏ” cho toàn bộ vùng Tây Nguyên và miền Nam Trung phần.

Trò ma chước quỷ “Đổi mới” chỉ mang lợi lộc cho tập đoàn quan chức đảng viên và các nhóm lợi ích. Vì chính họ vừa làm luật vừa thi hành luật với mục đích duy nhất là để trục lợi. Vì tư lợi kết hợp với quyền lực độc tôn, đảng CSVN sẵn sàng bán đứng đất nước cho Tàu cộng. Đổi mới đã và đang tạo nên tầng lớp rất nhiều đại gia đồ vô nhân tính và mấy triệu đảng viên ăn theo! Chúng bất chấp cả luân thường đạo lý, sẵn sàng hại độc người dân, không chùn tay và sẵn sàng bán xối cả tài nguyên và thậm chí cả đất nước cho bọn tài phiệt để trục lợi.

Dưới chế độ chuyên chính vô sản đúng nghĩa, vì mê hoặc chủ nghĩa vô thần Mác Lê Mao Hồ không tưởng, đảng CS đã giết hại không chùn tay cả chục triệu người dân Việt của hai miền Bắc Nam nhằm hoàn thành cái gọi là “nghĩa vụ vô sản quốc tế” mà bọn quan thầy Nga Tàu giao phó.

Với chiêu bài “Đổi mới”, bằng đảng tự xưng là đảng CS “cải biên” hiện nay thật ra còn tệ hại gấp ngàn lần bọn CS nguyên thủy, vì nó kết hợp hai con quái thú đại ác: CS và tư bản đỏ man dại. Chúng đục khoét tài sản quốc gia không nương tay để làm giàu cho mình và dòng họ, và với lòng tham không đáy chúng trắng tráo trao “nổ thần” của đất Việt cho giặc Tàu phương Bắc qua bọn lợi ích trong và ngoài nước.

Ngày nào trò ma chước quỷ “Đổi mới” của tập đoàn cai trị gọi là “vô sản” giả hiệu còn tồn tại và dưới sự chỉ huy vừa đàn vừa hát vừa tự sướng của băng đảng Ba Đình thì nguy cơ diệt vong và cả nước lọt vào tay bọn giặc bành trướng phương bắc sẽ là điều chắc chắn.

Chỉ có một cách duy nhất cứu đất nước thoát khỏi họa diệt vong là “Thay đổi” chế độ, không phải trò ma mãnh “Đổi mới” mị dân!

Phải nhanh chóng và triệt để chấm dứt chế độ độc tài chuyên chính hiện đang tung hoành trên mảnh đất đầy đau khổ Việt Nam.

Phải lấy lại quyền tự quyết cho toàn dân, xóa bỏ trò lường gạt “Sở Hữu Toàn Dân” vừa ăn cướp vừa làm thánh nhân, nhưng thực chất quyền sở hữu nắm trọn trong tay bọn quan chức cao cấp của một băng đảng giả danh theo chủ nghĩa CS Marx-Lenin.

27.11.2016

Nguyễn Hùng, Trần Hoài Nam
danlambaovn.blogspot.com

cần Phải có một liên minh dân chủ

.....VietTuSaiGon 19-11-2016.....

Đến thời điểm này, câu chuyện dân chủ và chủ quyền của Việt Nam hoàn toàn phụ thuộc vào việc có hay không có một liên minh dân chủ đúng nghĩa về cả số lượng và chất lượng. Nếu không có liên minh dân chủ, tất cả những khối, đảng phái và những trào lưu tiên bộ đều có thể bị bẻ gãy bởi bàn tay sắt của người Cộng sản. Thực ra, với bản chất hung tợn và không ngại vấy máu, người Cộng sản chưa bao giờ ngưng nghỉ trong việc giết tróc, ám toán và triệt tiêu các đảng phái, tôn giáo tại Việt Nam. Sờ dĩ hiện tại, họ im lặng và tỏ ra “mềm hơn” không phải là vì họ thực sự mềm hơn mà họ đang đổi cái mềm hơn của họ để được thứ khác.

Giả sử họ mềm hơn đến mức chấp nhận có một cuộc bầu cử tự do, dân chủ và đúng nghĩa dân bầu thì họ vẫn sẽ thắng nếu như Việt Nam chưa xuất hiện một liên minh dân chủ. Vì sao?

Vì nói cho cùng, một đảng phái chính trị muốn mạnh, muốn đứng đầu và nắm quyền bính toàn cục, việc đầu tiên phải hội đủ ba yếu tố: Tài lực, Nhân lực và Ma lực.

Ở khía cạnh tài lực, điều dễ hiểu nhất, không có một đảng phái nào tồn tại nếu như tài lực quá yếu hoặc tài lực chỉ đủ để hoạt động cho một nhóm nhỏ, cho vài hạng mục nhỏ và cho vài chủ trương nhỏ. Muốn mạnh, phải có tài lực mạnh, yếu tố mang tính tiên quyết.

Vấn đề thứ hai: nhân lực, đây cũng là một trong ba cạnh của tam giác đều quyền lực chính trị, và đây là cạnh đáy, đóng vai trò chịu lực và định vị cho tam giác đó. Một đảng phái muốn có tài lực mạnh phải có nguồn nhân lực mạnh và ngược lại muốn có nguồn nhân lực mạnh phải có tài lực mạnh, đây là hai vế bổ sung trong vấn đề thiết lập Ma lực của một đảng phái chính trị. Đảng Cộng Hòa hay đảng Dân Chủ của Hoa Kỳ dù đứng trên khía cạnh nào thì họ cũng không thể yếu hơn các đảng phái khác về mặt nhân lực và tài lực. Và sờ dĩ họ thay nhau nắm

quyền xuyên suốt nhiều thập niên này là vì Ma lực của họ quá mạnh, nó có thể hấp dẫn người dân, cho dù biết rằng không phải chủ trương hay đường lối nào của họ đưa ra cũng là có thật hoặc đúng, nhưng tâm lý của người dân bao giờ cũng chấp nhận sự sửa sai của một kẻ mạnh hơn là sự đúng mà lực bất tòng tâm của một kẻ yếu.

Trở lại vấn đề Việt Nam, hiện tại đã có hơn 60 tổ chức và đảng phái hoạt động công khai, bán công khai và manh nha hình thành. Nhưng có một thực tế: Không có đảng nào hội tụ được chừng 5 triệu đảng viên. Rất khó tìm ra một đảng phái có đủ ma lực để thu hút hàng trăm triệu người dân. Mặc dù người dân vẫn nhìn thấy cái sai của đảng Cộng sản, vẫn nhìn thấy sự gian ác, tham lam và dối trá của họ. Nhưng ma lực của họ vẫn mạnh nhất. Đây là sự thật không thể chối bỏ. Không phải vì nhân dân ngu ngốc, mà vì ma lực của các đảng phái, tổ chức chưa đủ mạnh, phải nhìn thẳng vào sự thật này. Bởi không thiếu những người đã ngộ dân chủ, đã chấp nhận đổi mặt với sự nguy hiểm và họ cũng đã được đào tạo khá bài bản về dân chủ, tạm gọi là được thông tư tư tưởng, bên cạnh đó, họ được giúp đỡ về tài chính bởi đảng phái dân chủ mà họ đã theo, giúp nhiều là đảng khác!

Nhưng khi đối mặt với đảng Cộng sản, bị hù dọa, bị tù và sau đó là được mở cửa, cho một thứ quyền lợi nhỏ nào đó từ đảng Cộng sản thì họ đổi màu ngay. Đương nhiên đây không phải là số đông nhưng cũng không ít nhà hoạt động dân chủ thuộc diện “lầy lùm”, dùng một cái bị bắt, sau đó tình nguyện vào hàng ngũ đảng Cộng sản! Chuyện này không hiếm! Không phải vì người đó ngu mà vì họ quá khôn ranh, họ hiểu rằng đứng bên một thằng quá mạnh, quá hung hãn, nếu nhìn nhận cái sai của nó và cũng theo phe của nó để hưởng lợi thì dù sao cũng an toàn hơn chọn một anh đúng mà chỉ biết nói lý lẽ, không biết bắn súng,

võ cũng không có mà rượu thịt giải khuây lại càng không có.

Đó là tâm lý rất chung, không thể bảo rằng người dân ngu, không biết chọn đúng sai mà phải nhìn vào ma lực của tất cả những hệ thống đối trọng, đối lập của đảng Cộng sản, xem thử hệ thống này có đủ ma lực thu hút nhân dân hay chưa? Đây là một thực tế. Đảng Cộng sản, qua 41 năm nắm quyền bính và dày vò đất nước này, họ có trong tay một hệ thống quân đội, nhà nước, công an, ngân hàng, bệnh viện, phương tiện tuyên truyền và đặc biệt là tài nguyên con người và tài nguyên đất đai, họ đã dùng chính sách mị dân “sở hữu toàn dân, nhà nước quản lý” để nắm toàn bộ.

Và khi có thứ này trong tay, sẽ kéo theo rất nhiều nhóm lợi ích, nhóm tư bản đồ xun xoe, bợ đỡ đảng Cộng sản để chia chác lợi lộc. Và đây là tiến trình làm giàu, tích tụ tư bản cho từng đảng viên thông qua tham ô, gian lận tiền viện trợ, tiền tài trợ, rút ruột ngân sách, vắt cạn nguồn thuế, bán sạch tài nguyên, tàn phá rừng già... Nói chung là không có thứ gì là họ từ, miễn sao túi của họ đầy. Và hiện tại, túi của người Cộng sản đầy, rất đầy! Đầy đến độ nếu như 500 triệu Mỹ kim mà Formosa Hà Tĩnh đền bù mới nghe thì thấy lớn, nhưng nếu chia đều trên 5 triệu đảng viên thì mỗi đảng viên chỉ bỏ ra 100 Mỹ kim là đã đủ số tiền này, mà muốn họ bỏ ra số tiền này thì quá dễ: đảng cấp lớn nhin 5% bữa nhậu, đảng cấp bé cỡ xã phường nhin hai bữa nhậu là xong tất!

Thử tưởng tượng số lượng tư bản mà các tay đảng viên nắm trong tay, họ có thể làm được gì một khi họ chính thức rời sân chơi độc tài (để bước vào sân chơi độc tài khác chính danh hơn), họ chỉ cần bỏ ra chưa đầy 1% tài sản của họ để tạo thành ngân sách hoạt động đảng và với tương quan hiện tại, họ có thể đánh rớt bất kỳ đảng phái đối lập nào nếu thực sự có một cuộc bầu cử dân chủ. Bởi ma lực chính trị phụ thuộc hoàn toàn vào mồi lực và nhân lực. Trong khi đó, số lượng đảng viên không thôi đã ngót nghét 5 triệu, cộng với ước chừng từ 25

đến 30 triệu dân mơ rỗi má, các nhóm lợi ích liên quan đến Cộng sản. Đây là một con số cử tri rỗng, chưa nói họ vận động, dùng ma lực đảng để tiếp tục mị dân, kéo các nhóm dân vốn ít quan tâm chính trị và dễ bị ma lực tài chánh làm xiêu lòng về phía họ.

Nói như vậy để thấy rằng nếu các phong trào dân chủ, tiến bộ, các đảng phái chính trị tiến bộ vẫn hoạt động theo phương cách hiện tại thì không những không thay đổi được đất nước mà có nguy cơ sẽ là đích ngắm của Cộng sản, giống như Quốc dân đảng những năm 1932 (mặc dù lúc đó tình hình khác xa bây giờ) và cũng có thể bị ám toán bằng cách này hoặc khác, thậm chí không bị giết chết nhưng bị bẻ gãy tay, gãy chân. Bị đâm mìn thì cũng chẳng làm được gì thêm cho ra tằm ra mề. Mà vấn đề tiên yếu hiện nay, vấn đề dân tộc này cần nhất là một sự liên minh giữa các đảng phái, tôn giáo. Chính liên minh giữa các Giáo dân, các Phật tử, các thành phần xã hội đã có hiểu biết về dân chủ và các tôn giáo khác thông qua các vị đứng đầu sẽ tạo ra một sức mạnh toàn cục; người Kitô giáo bị trù dập không còn là chuyện của người Kitô nữa mà là chuyện chung của tương lai dân tộc, người Phật Giáo Thống nhất bị đàn áp không còn là chuyện của các Trưởng lão, Tăng đoàn và Phật tử nữa mà là chuyện chung của dân tộc; một nhà hoạt động xã hội bị bắt, đây là nỗi đau chung, là quyết tâm cứu thoát, đòi người chung của liên minh đảng phái, tôn giáo. Chỉ có như vậy, thì ít nhất số cử tri cho liên minh dân chủ này mới ngang ngửa hoặc nhỉnh hơn so với số cử tri của đảng Cộng sản khi có bầu cử tự do.

Để có một liên minh dân chủ như vậy, không dễ mà cũng không khó. Không dễ vì sự khác biệt về tôn giáo, triết thuyết, thành phần, giai tầng xã hội cũng như quan niệm về xã hội... Chắc chắn sẽ có những khác biệt rất lớn, khó mà kết nối thành một liên minh. Nhưng dễ, dễ vì bất kỳ người nào lựa chọn dân chủ đều không ngại sự khác biệt, bởi mục tiêu chung của họ là tiến bộ. Và vì mục tiêu chung Tiến bộ,

Tự do Dân tộc, Toàn vẹn Lãnh thổ, vì tiếng nói chung của lòng yêu thương dân tộc, mong mỗi đưa dân tộc đến bến bờ tự do, người ta sẽ dễ dàng bỏ qua những quyền lợi và định kiến vụn vặt cũng như đập bỏ mọi ranh giới, biên kiến để nắm tay nhau liên kết thành một liên minh. Và VN chỉ thực sự mạnh, thực sự phá bỏ được độc tài khi và chỉ khi có được một liên minh dân chủ, nơi hội tụ mọi sức mạnh của tự do, dân chủ và tiến bộ! ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

Về một liên minh chính trị của người Việt hải ngoại

.....Nguyễn Thị Từ Huy 31-10-2016.....

Thời điểm này, ở Việt Nam chưa có các hoạt động chính trị đối lập, mới chỉ tồn tại các phản ứng mang tính tức thời, cục bộ, của các cá nhân hoặc các nhóm xã hội dân sự. Bao giờ xuất hiện các hoạt động chính trị đối lập lúc đó mới có thể nói đến sự nhen nhóm của một cơ cấu dân chủ trong xã hội.

Hiến pháp Việt Nam quy định quyền lãnh đạo của đảng cộng sản, nhưng không cấm (và không thể cấm, như đã có lần chứng minh) sự tồn tại của các đảng chính trị và các liên minh chính trị không cộng sản. Hơn nữa, chính sự tồn tại của các tổ chức chính trị đối lập mới cho phép một thể chế chính trị tự nhận mình là dân chủ. Tuy nhiên, trong thực tế, vì lo sợ cho vị trí độc quyền lãnh đạo, nên đàn áp bằng bạo lực đang là sự lựa chọn của chính quyền (một chính quyền dưới sự lãnh đạo của đảng cộng sản, đương nhiên), và vì thế việc thành lập đảng chính trị đối lập và thành lập các liên minh chính trị, cho đến hiện nay, vẫn chưa thể xảy ra ở Việt Nam.

Trong bối cảnh đó, một liên minh chính trị mạnh của người Việt hải ngoại, nếu hình thành được và có những hoạt động cụ thể, sẽ là một chỗ dựa to lớn và vững chắc cho các hoạt động chính trị đối lập trong nước.

Hơn nữa, một hoặc nhiều tổ chức chính trị đủ mạnh ở hải ngoại, có ảnh hưởng đến quốc nội, hoạt

động chính trị theo hướng xây dựng (nghĩa là có các chương trình nhằm giải quyết các vấn đề của Việt Nam) nhưng ở phía đối lập, sẽ tạo thành một áp lực cần thiết buộc đảng cộng sản Việt Nam, đảng độc quyền chính trị, phải tiến hành các cải cách mà tình thế đòi hỏi.

Hiện nay đảng cộng sản, từ trong bản thân nó, không đủ nội lực để cải cách. Và hoạt động chính trị đối lập trong nước chưa có, phản ứng của người dân chưa đủ mạnh và chưa hệ thống (một phần do thiếu tổ chức),

vì thế chưa trở thành áp lực buộc đảng cầm quyền phải thay đổi. Một liên minh chính trị mạnh và các đảng chính trị mạnh của người Việt hải ngoại có thể đóng vai trò này, vai trò tạo áp lực buộc đảng cộng sản phải thay đổi. Nói cách khác, sự tồn tại và phát triển của các liên minh chính trị mạnh ở hải ngoại sẽ có ý nghĩa tích cực ngay cả đối với chính quyền cộng sản trong quá trình dân chủ hoá bộ máy chính trị.

Vấn đề là ở chỗ: cộng đồng người Việt hải ngoại, tồn tại trong các nước dân chủ, không phải chịu rủi ro, không bị đàn áp, không bị bất kỳ đe dọa nào, tại sao không thể hình thành được các liên minh chính trị đủ mạnh?

Tuy nhiên, theo tôi, không nên đặt trọng tâm vào câu hỏi này. Mà nên chăng, việc trả lời câu hỏi này được dùng làm cơ sở để tìm cách trả lời câu hỏi sau đây, cốt yếu hơn rất nhiều trong bối cảnh hiện nay:

Làm thế nào để thành lập được một hoặc một số liên minh chính trị mạnh của người Việt ở hải ngoại, hoạt động được như «Liên minh quốc gia vì dân chủ» của Miền Điện?

Chúng ta chỉ trích đảng cộng sản Việt Nam yếu kém, không có khả năng cải cách, không có khả năng thay đổi. Nhưng hãy nhìn vào chính chúng ta để nói xem bản thân chúng ta có khả năng thay đổi hay không, bản thân các tổ chức đang tồn tại có

khả năng cải cách hay không, và chúng ta có khả năng hình thành các tổ chức mới hay không...

Việc thành lập được một liên minh chính trị mạnh ở hải ngoại sẽ là một bằng chứng cho khả năng thay đổi của người Việt, bằng chứng cho tính cộng đồng và tính trách nhiệm của người Việt. Đồng thời chắc chắn điều này sẽ là một động lực mạnh mẽ cho các hoạt động chính trị đối lập ở trong nước, và sẽ góp phần quan trọng cho việc giải quyết các vấn đề chính trị tại Việt Nam, nghĩa là sẽ có đóng góp cho sự duy trì và phát triển của quốc gia.

Vì thế xin nhắc lại câu hỏi này : Làm thế nào để thành lập được một hoặc một số liên minh chính trị mạnh của người Việt ở hải ngoại ?

Câu trả lời xin dành cho tất cả mọi người. Bởi vì công cuộc dân chủ hoá thuộc về trách nhiệm và nghĩa vụ của tất cả mọi người, chứ không phải là độc quyền của riêng ai hay của riêng một nhóm nào.

Mời xem lại: *Hình thành các đảng chính trị chuyên nghiệp: một đòi hỏi của thực tế Việt Nam hiện nay (Blog RFA/ BS).*

HÌNH THÀNH CÁC ĐẢNG CHÍNH TRỊ CHUYÊN NGHIỆP: MỘT ĐÒI HỎI CỦA THỰC TẾ VIỆT NAM HIỆN NAY

**Nguyễn Thị Từ Huy,
21-10-2016**

Cuộc đấu tranh ở Việt Nam, cho đến lúc này, thiên về hướng chống lại những bất cập và yếu kém của hệ thống điều hành đất nước và xã hội; một số cá nhân và tổ chức nói rõ là chống lại chế độ độc đảng, nguyên nhân của các bất cập. Như đã có lần nói, điều này là hết sức cần thiết, và luôn luôn cần thiết.

Giờ đây, có lẽ đã đến lúc cần có sự thay đổi mang tính chất bước ngoặt trong tư duy của những người tranh đấu ở Việt Nam. Bên cạnh việc «chống» những sai lầm trong đường lối và chính sách lãnh đạo và

những hậu quả của các sai lầm đó, cần đặt lên hàng đầu mục tiêu «xây dựng» một hệ thống chính trị có khả năng giải quyết các vấn đề của đất nước.

Gần đây, nhiều người, thậm chí có cả những đảng viên đảng cộng sản vốn từng giữ những chức vụ cao cấp trong đảng như ông Vũ Ngọc Hoàng, đã nói đến khả năng sụp đổ của chế độ. Mặc dù cá nhân tôi, dựa trên các phân tích của mình, không có sự lạc quan về viễn cảnh thay đổi chế độ trong tương lai gần, nhưng tôi thấy các lý lẽ và bằng chứng (của những người đưa ra dự báo về khả năng sụp đổ của chế độ độc đảng) là đúng và có sức thuyết phục. Sức thuyết phục của các lý lẽ đó càng được củng cố khi mà người dân (định nghĩa về “người dân” của tôi là : những người không đứng trong hàng ngũ lãnh đạo thì đều được gọi là “dân”, dù đó là trí thức, sinh viên, học sinh, công nhân, nông dân, thương gia, tiểu thương, hay các tầng lớp khác trong xã hội) càng ngày càng cung cấp nhiều bằng chứng về ý thức đạo lý của họ, về khát vọng sống và khả năng vượt qua nỗi sợ của họ.

Cũng vì thế mà chúng ta phải đối diện với câu hỏi này : nếu, vào một ngày nào đó, những cảnh báo về sự sụp đổ của chế độ trở thành hiện thực, thì lúc đó chúng ta sẽ phải làm như thế nào, chúng ta sẽ làm gì để có thể thay thế một chế độ độc tài bằng một chế độ dân chủ, chứ không lặp lại bi kịch lịch sử mà hiện nay chúng ta đang ném trái : thay thế độc tài phong kiến bằng độc tài cộng sản ?

Hoặc đặt câu hỏi theo một cách khác : nếu giả sử chế độ này sụp đổ, chúng ta sẽ phải làm những gì cụ thể để khắc phục các hậu quả của nó ? Và kiến tạo một xã hội tương lai như thế nào ?

Câu hỏi này, các cá nhân không trả lời được. Các tổ chức xã hội dân sự cũng không trả lời được.

Vậy ai có thể trả lời câu hỏi ấy ? Đó chỉ có thể là các đảng chính trị chuyên nghiệp. Chỉ có các đảng chính trị chuyên nghiệp, với các chương trình hành động, ngắn hạn cũng như dài hạn, mới có thể đưa ra

các đáp án cho việc giải quyết các hậu quả hiện nay và kiến tạo một Việt Nam dân chủ.

Từ lâu nhiều người đã nhìn thấy vai trò của các đảng phái chính trị ngoài cộng sản đối với vận mệnh quốc gia. Trong đó có ông Lê Trung Tĩnh, người đã viết một bài đề nêu lên sự cần thiết của các tổ chức lãnh đạo và chính trị mới ở Việt Nam, [đăng trên trang BBC Việt ngữ](#), ngày 10-1-2016. Tôi rất đồng ý với cách đặt vấn đề của Lê Trung Tĩnh, mà tôi trích lại nguyên văn ở đây :

“Những người đấu tranh cho dân chủ Việt Nam nên nhận lấy trách nhiệm cũng như tên gọi của những nhà hoạt động chính trị, và tiến đến thành lập những đảng phái chính trị cho Việt Nam. Bằng cách đó, họ một mặt đấu tranh cho dân chủ, một mặt tập hợp được sự ủng hộ của người dân vì đã cho người dân cơ hội thấy rõ những lựa chọn chính trị trong tương lai. Ngoài ra việc tự tin nhận trách nhiệm như những người lãnh đạo hay hoạt động chính trị cho họ một tiếng nói đối lập rõ ràng, những kinh nghiệm tổ chức quý giá, và giúp họ phê phán hay tìm cách giải quyết vấn đề của VN khi được bầu chọn thành những lãnh đạo trong tương lai.”

Vấn đề là ở Việt Nam hiện nay không có một đảng chính trị chuyên nghiệp nào ngoài đảng cộng sản, mặc dầu Hiến pháp là luật pháp không hề (và không thể) cấm việc thành lập đảng. Có tồn tại một số đảng, nhưng hoàn toàn không chuyên nghiệp, và người ta cũng không biết mục tiêu chính trị và chương trình chính trị của các đảng ấy là gì.

Nhiều người lo lắng rằng khi chế độ này sụp đổ Việt Nam sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn. Những người này không phải là không có lý của họ, bởi vì họ không hình dung được xã hội sẽ như thế nào, và liệu có xuất hiện một hình thái độc tài khác hay không.

Những lo lắng này sẽ được giải toả khi ở Việt Nam hình thành được một số đảng, hoặc ít nhất là một đảng chính trị chuyên nghiệp đối lập với đảng cộng sản ; những đảng có khả năng đưa ra một mô hình xã

VẤN BẮN CHỈ THIÊN

.....Nguyễn Duy Nghĩa 25-11-2016.....

hội ổn định hơn, phát triển hơn, và các quyền con người được đảm bảo hơn xã hội hiện nay. Thực ra chỉ số tối thiểu để đo một chế độ xem nó có dân chủ hay không chính là ở chỗ trong chế độ ấy phải có sự hiện diện của các đảng chính trị đối lập. Như truyền thống phương Tây là các đảng cánh tả và các đảng cánh hữu. Thậm chí ở Việt Nam thời thuộc địa cũng đã có vô số đảng, mặc dù lúc đó không thể nói là Việt Nam có chế độ dân chủ.

Khi có các đảng chính trị mới ra đời ở Việt Nam, thiết tưởng tất cả chúng ta đã hiểu rằng chúng ta cần tham gia và ủng hộ các đảng đó, dĩ nhiên, với điều kiện là các đảng ấy phải thuyết phục được chúng ta bằng mục đích chính trị và chương trình chính trị của họ.

Mục đích chính trị và chương trình hành động là những gì làm nên định nghĩa về một đảng chính trị.

Dĩ nhiên, nếu một đảng chính trị mới mà lấy việc chống đảng cộng sản làm mục đích chính trị của mình thì đảng ấy khó lòng thu phục người dân, bởi vì người dân sẽ e sợ rằng đảng ấy chống cộng sản để rồi lại lập ra một chính thể khác mà về mức độ độc tài vẫn có thể y chang như chính thể cộng sản.

Việc đưa ra một mô hình xã hội và những chương trình hành động cụ thể để xây dựng nên mô hình xã hội ấy là một điều không đơn giản, đòi hỏi phải có những chính trị gia chuyên nghiệp được đào tạo (hoặc tự đào tạo) để có khả năng làm chính trị một cách chuyên nghiệp trong bối cảnh của thế giới đương đại.

Sự tồn tại và phát triển của Việt Nam đòi hỏi hai điều: thứ nhất, phải hình thành được một tầng lớp chính trị gia chuyên nghiệp như đã nói trên đây; và thứ hai, người dân phải ủng hộ những người ấy khi họ xuất hiện, hoặc là chọn lấy một trong số các gương mặt đã xuất hiện và ủng hộ họ để đưa họ vào vị thế của một chính trị gia chuyên nghiệp (điều mà người Miền điện đã làm khi tạo ra chính trị gia Aung San Suu Kyi). Cả hai điều kiện ấy đều thiết yếu như nhau.

Thế là cuộc họp thứ 2 của Đại hội Quốc dân thành công tốt đẹp, rất tốt đẹp trên tinh thần dân chủ đến thế là cùng, nhưng cũng chộn rộn nhiều cảm xúc.

Quốc dân trông chờ ở kỳ họp này. Từ đầu năm 2016 đến nay, ngay sau những sự kiện thành công ngoài mong đợi ở phút bù giờ, trên khắp đất nước, hầu hết các lĩnh vực bung bét quá nhiều chuyện kinh hoàng, xót xa, căm giận, ngờ vực, thất vọng. Nhưng đã trót cầm lá phiếu bầu cho các vị mà chưa bỏ đã biết trúng cử vào cơ quan quyền lực càng cao... càng tối nên cô xem kỳ họp này thế nào.

Sát kỳ họp lóe lên chút hy vọng, chói tai bởi những lời hùng hồn, hoa mắt vì những bàn tay chém gió. Nào là kỳ này những vấn đề nổi cộm nhất định sẽ đưa ra Nghị trường, vạch đích danh. Nào là sẽ truy vấn đến cùng, không có chuyện hết giờ, sẽ họp ngoài giờ.

Nhưng rồi thất vọng ngay. Không có đó là Luật về Hội, vừa đưa ra bàn đã rụi tắt. Còn số phận của Luật Biểu tình càng vô vọng, trước mắt năm 2017 chưa có tăm hơi. Luật Hình sự 2015 vừa sửa vừa run, ngộ nhỡ lại sai nữa thì có mà... Không ra các Luật này thì không được, mà cho ra thì chưa biết sao đây. Lăn khăn là thượng sách.

Cũng có sáng suốt đối với Điện Hạc nhân Ninh Thuận chỉ sau có... 7 năm rầm rộ triển khai tốn kém nay đắp chiếu. Nhưng điều quốc dân mong mỏi không chỉ có vậy mà phải là cả Formosa Hà Tĩnh, bauxit T.N., thép Cà Ná. Anh minh sớm ngày nào chặn thảm họa ngày đó.

Hy vọng còn lại đặt cược vào cuộc chất vấn và trả lời chất vấn (gọi tắt là Vấn-Đáp). Ngay phiên đầu tiên được mô tả là “nảy lửa” (nảy ra lửa nhưng Bộ Tư lệnh Chứa cháy vẫn rung đùi... nhậu). Nhưng mà có lửa thật. Trong 2,5 ngày mà có tới 200 loạt liên thanh câu hỏi, rồi lại hơn 30 lượt tay súng khác bắn tiếp gọi là tranh luận... không tới cùng. Cứ tưởng là các vị phải

Đáp sẽ toát mồ hôi, nhưng chẳng dè ai nấy đều thần nhiên, mạch lạc, tươi cười ăn ảnh. Thì ra thế này.

Phải bãi phục tài của Bà Tổng Trọng tài cuộc giao tranh Vấn-Đáp. Biết chắc các truy vấn việc luân chuyển công bộc, tặng danh hiệu cao quý, kẻ tham nhũng bỏ trốn ra nước ngoài êm ái như “con voi chui lọt lỗ kim”, các vị phải Đáp sẽ ứ họng, Bà giải cứu bằng hiệu lệnh cắt còi “Hết giờ”; Không nằm trong Chương trình nghị sự; Sẽ trả lời riêng bằng văn bản.

Bà còn có cách “cứu bồ” siêu hơn. Đáng ra việc giải trình 4 vụ máy bay rơi gây tổn thất nghiêm trọng cho quốc gia phải là trường ngành thì chỉ ủy quyền tướng một sao (trong cơ man tướng), Phó Quân khu (cấp này dòm đầu cũng có), là Đại biểu của một TP ê a vài câu trong cuộc họp tổ. Thế là xong, đổ ai dám thóc mách, vắn vẹo, lô bô sẽ là mắc mưu các thế lực phản động. Liệu đây có phải là phép màu để từ nay có các vụ rắc rối tương tự, cứ việc cho hình nhân thế mạng?

Đến màn Vấn-Đáp mới cực hay. Sự việc rành rành từ tám đời, qua ngày này tháng khác sục sạo điều tra mà khi Vấn ráo hoảnh như mới toanh. Có biết không, cho biết nguyên nhân, trách nhiệm thuộc về ai, biện pháp giải quyết thế nào? Người đáp mạch lạc: Nhận được chỉ đạo của thượng cấp đã khẩn trương điều tra làm rõ. Khi phát hiện vi phạm sẽ kiên quyết xử lý nghiêm, không có vùng cấm. Xin nhận trách nhiệm của tập thể, của người tiền nhiệm. Cam kết làm hết bổn phận... Thế nên Chủ tọa nắc nỏn khen: “Năm chắc vấn đề, đưa ra được hướng giải quyết”. Vấn chung chung, Đáp cũng chung chung, khớp khít, hài lòng cả. Người Vấn, kẻ Đáp đều là lính mới, song ai nấy đều là siêu sạ thủ, xứng đáng đoạt huy chương vàng Olympic Thế giới.

Đến lượt Vị Tổng chương lý khóa đuôi màn Tuồng cải lương tân cổ giao duyên nghe càng sượng tai. Tiếng ông vốn đánh vì miệng có

gang có thép, lại được loa điện kích cao tần: Phải làm rõ vi phạm. Kiên quyết xử lý nghiêm, không loại trừ bất cứ tổ chức cá nhân nào. Xóa bỏ tư duy nhiệm kỳ. Khg có vùng cấm. Kiểm soát quyền lực để chống tham nhũng. Phát hiện cán bộ hư hỏng, thoái hóa, biến chất xử lý ngay. Sẽ có cơ chế (cách nói khác của chữ quy trình) tìm người tài ở góc núi, bìa rừng; bổ nhiệm người tài. “Văn hóa từ chức” cũng phải có cơ chế. Điệp khúc sẽ –quy trình– kiên quyết thét vang cháy cả màng loa.

Tự hỏi cơ sao cả Văn và Đáp hùng hồn như tràng súng trọng liên ròn rã đều vồng lên trời? Thì ra, lâu nay ở cái xứ này dù đã cam đoan có một bộ phận không nhỏ suy thoái, tự chuyển hóa, nhưng là ai? Khg ai! Gay gắt về sự lộng hành của các nhóm lợi ích nhưng là nhóm nào? Cũng chịu. Thời buổi số hóa, mỗi vị chức sắc được cấp một mật khẩu, chẳng hạn ông là X, bà là Y, vậy chỉ có trời mới biết. Thượng đế né thì hạ giới không đại gì bô bô, có khi mang vạ. TD bắn chỉ thiên thì quần thần ghêch nòng súng lên trời. Mọi xạ thủ phải bắn chỉ thiên vì chống tham nhũng là ta chống ... ta.

Vỡ diễn hạ màn thì đến màn tung hứng vén phong. Theo chân các vị dân biểu vừa ra khỏi Cung điện Diên Hồng, các nhà đài chính hăng giơ mic phỏng vấn. Các vị nguyên lão, hưu trí rồi hơi ngời sẵn châu chực chờ nhà đài dí mic vào miệng. Tất thấy đều chung bài ca: Chưa hay như thế bao giờ! Các đài con, báo lẻ phụ họa.

Lòng tin đã tơi tả, ra rả thành tích, thành công, thành tựu chẳng lọt tai. Số liệu minh chứng là liệu liệu mà ra số. Từ ngữ có hoa mỹ đến mấy thì vẫn là đồng rác mới chèn ềnh ra thế. Nghị quyết chống nghị quyết nhưng tình thế không thể đảo ngược. Ngân khố quốc gia luôn thâm hụt. Có tới 47/63 đứa con lúc nào cũng nheo nhéo gào tiền để tổ chức lễ lạt, đãi đảng, xây tượng đài, công trình thế kỷ, thả phan phơ hàm thẳng cấp cho thuộc hạ. Văn chìm đắm trong nợ công. Nợ xấu chưa thành nợ đẹp. Thiếu trách nhiệm gây hậu quả càng nghiêm trọng. Cát nhắc bao nhiêu người nhà

cũng đúng quy trình. Dân đen điều đúng vì thảm họa, lừa đảo cũng đúng quy trình. Hàng trăm nghìn cử nhân vẫn lêu lổng. Học trò tiếp tục làm chuột bạch thí nghiệm. Tội ác ngày càng man rợ, trẻ hóa. Tệ nạn ngày một tinh vi cũng hóa trẻ, tràn lan trên mặt báo, lạnh lạnh tiếng rao bán báo dạo sớm mai. Vạn bó đuốc thanh tra vẫn không bắt nổi một con ếch. Cách thăng thưởng cái chức không còn, nhưng cứ phèng phèng thật to để mách khéo đồng lõa hãy tìm mảnh siêu hơn để công hiến cho “*TQ ta chưa như thế bao giờ*”.

Tan làn khói bắn chỉ thiên, mới lộ ra điểm khiến lớp người ăn lương mà không sống... bằng lương hý hửng là đến 1-7 sang năm tăng lương 7%. Sẽ thêm vài đồng, song cái “giá” nó ranh ma lắm, đánh hơi sắp có tiền là đi tắt đón đầu tăng vọt, biết bao người không có lương vạ lây. Ngộ nhớ đến hạn tăng lương Ngân khố quốc gia voi đành lùi như năm 2014, ban đầu định 1-7 sau lùi đến 1-10 rồi lùi tiếp đến 1-1-2015, đến tháng 4 mới được lĩnh.

Theo quy trình khai mạc, hết việc thì bế mạc. Ngày khai mạc nóng bao nhiêu thì ngày bế mạc nguội tanh bấy nhiêu, nhưng do làm việc đầy trách nhiệm, đầy tôn kém, nhảm chán, vô bổ, kỳ họp đã thành công rực rỡ. Máy bay địch đã bay xa, tình hình trở lại bình thường.

adminbasam

SỰ VÔ LUÂN MANG TÊN THỜI ĐẠI

VietTuSaiGon 26-11-2016

Một thời đại từ tế với một nền chính trị từ tế, nền giáo dục từ tế, phong văn hóa từ tế, nền kinh tế không ẩn chứa những đồng tiền bẩn thỉu và có thể từ tế nốt. Ngược lại, một thời đại vô luân, nó được bắt nguồn từ nền chính trị vô luân, kéo theo giáo dục vô luân và văn hóa, kinh tế vô luân. Không thể nói khác đi được.

Việt Nam hiện tại, dù có soi trên góc độ, giác độ nào, đưa qua lăng kính nào thì vẫn thấy rằng người Việt Nam thật đau khổ, thê thảm vì đang gồng mình đi qua một thời đại vô luân. Sự vô luân đã lan tỏa trong

không khí, bốc lên thành mùi xú uế và thi thoảng nó hiện nguyên hình cờ đỏ búa liềm của nó.

Sở dĩ tôi phải nêu cái cờ đỏ búa liềm ra trong câu chuyện vô luân, bởi chẳng có ai khác, chính cái đảng lãnh đạo đất nước suốt 41 năm nay đã đưa đất nước đến chỗ tan nát như hiện tại. Và, cái lý lẽ “con người phải ăn, mặc, ở trước tiên rồi sau đó mới nói đến dân chủ, văn minh, tiến bộ” của người Cộng sản được biểu hiện tại Việt Nam mạnh hơn bất kỳ quốc gia nào.

Ngay trong lúc đất nước đầy rẫy đầu trộm đuôi cướp, kẻ trộm len lỏi trong nhân dân và có mặt trong cả hệ thống cầm quyền, kẻ gian manh, kẻ cướp cũng đầy rẫy trong hệ thống cầm quyền từ trung ương tới địa phương, vậy mà Tổng Trọng vẫn phát biểu ngon ơ rằng “Có bao giờ đất nước được như hôm nay?”!

Sở dĩ Tổng Trọng mạnh miệng như vậy bởi áp theo tiêu chuẩn của Cộng sản thì Việt Nam quá thành công, bởi tiêu chuẩn của người Cộng sản vẫn quanh quẩn ở chỗ ăn, mặc, ở, chưa bao giờ thoát ra khỏi vùng lú lẫn này (thì ông bà từng nói ham ăn thì lú, ham ngủ thì mê mà lại?! Và điều này cũng lý giải cho cái biệt danh Tổng Lú của ông Nguyễn Phú Trọng). Ông vẫn căn cứ trên miếng ăn, cái áo, cái quần để mặc. Và nếu so sánh thời đại Cộng sản Nguyễn Phú Trọng với Cộng sản Hồ Chí Minh, Lê Duẩn,

Phạm Văn Đồng thì rõ ràng thời đại Cộng sản Nguyễn Phú Trọng đã vượt quá xa những thời trước. Thời trước lạc hậu, rúc rùng, toàn dân ăn bo bo, khoai độn, lãnh đạo ăn thịt, sơn hào hải vị phải chui vào chỗ kín mà ăn, ở nhà sàn, ở nhà của “thực dân Pháp” để lại, thì thời của Trọng, công khai hưởng vinh hoa phú quý, ông Tổng như hoàng đế, ông đứng đầu tỉnh như ông vua, công nạp công khai, ăn ngon, mặc đẹp và ở chỗ cao sang, xa xỉ.

Thậm chí, thời của Trọng, người ta không dùng ở ăn ngon mà ăn siêu ngon, mặc siêu đẹp, ở siêu sang. Ăn

siêu ngon thì đã thấy rồi, các quan ngồi ăn phải có các nữ giáo viên hầu rượu, và chuyện nữ giáo viên hầu rượu chỉ là chuyện rất nhỏ, bằng cái đầu kim trong cả một bao kim thâm cung bí sử chưa thò ra mà thôi. Cỡ một thằng cấp tinh nhãi nhép còn dám công khai kêu các em giáo viên đến hầu hạ, sờ soạng trong lúc uống rượu để “vui tí” thì cỡ bộ trưởng như Phùng Xuân Nhạ hay cỡ Nguyễn Phú Trọng thì muốn gọi ai đến hầu hạ mà không được.

Vì sao lại ra nông nổi như đang thấy? Vì đơn giản, cái chủ thuyết Ăn – Mặc – Ở vẫn là sợi chỉ đỏ tư tưởng của người Cộng sản, là nguồn cảm hứng vô tận để người ta nỗ lực vào đảng và là mảnh đất màu mỡ để các phe nhóm lợi ích hình thành, xâu xé từng miếng đất, từng mảnh rừng, từng tác mỏ khoáng sản, từng cụm dân cư lao động giá rẻ bèo, thậm chí từng cặp chân dài để các quan trên hưởng lạc. Việt Nam chưa bao giờ thoát khỏi cái ăn, cái mặc và cái ở. Hệ thống chính trị Việt Nam thay vì cố gắng nâng cao dân trí, mở mang giáo dục và chấn chỉnh dân khí, an phúc dân sinh để đảm bảo quốc gia toàn vẹn thì ở đây, giới chóp bu Cộng sản đã đánh tráo khái niệm dân sinh với lòng tham và đua chen để hưởng lạc, sự hưởng lạc nhuộm đỏ bằng máu và nỗi nhục của người giáo viên ngay dưới mái trường xã hội chủ nghĩa và nhân chìm mọi thứ có liên quan đến Dân Trí và Dân Khí. Chính vì vậy, Việt Nam ngày càng lún sâu vào nợ nần và hưởng lạc.

Nợ công lên cao ngất đầu, tính đến hiện tại, mỗi người dân đã gánh trên 40 triệu tiền nợ công, ngân sách trống rỗng, và đáng sợ hơn là người dân vẫn hoàn toàn mơ hồ, không hiểu gì về nợ công mặc dù hàng ngày, từng lít xăng, từng bó cải, từng cọng rau, từng cái quần, cái áo, từng viên thuốc chữa bệnh đều gánh nợ công, phải đội giá lên gấp năm, gấp sáu lần so với các nước khu vực. Một ví dụ đơn giản: xăng ở Mỹ giá chỉ bằng chưa đầy 50% giá xăng Việt Nam, xăng ở Singapore, Thái Lan, Nhật, Campuchia, giá chỉ bằng xấp xỉ 60% giá xăng tại Việt Nam. Vì sao? Vì một lít xăng Việt Nam

gánh thêm một đồng nợ công vào đó. Người dân trả nợ công bằng cách mua hàng hóa và trả thuế giá trị gia tăng mỗi ngày, gồm tất cả các khoản thu về của chính phủ. Nói nôm na, nếu Việt Nam không có nợ công, người ta chỉ mua xăng với giá bằng 50% giá hiện tại. Mọi thứ hàng hóa khác cũng thế.

Và khi cả một hệ thống chính trị lặn ngụp trong việc ăn mặc ở, đi từ ăn ngon sang ăn đẹp rồi ăn siêu đẹp, mặc và ở cũng vậy... Và mỗi bận tâm ăn mặc ở chi phối cả một đất nước, dân tộc, người ta chưa bao giờ thấy rằng miếng ăn, cái mặc và chỗ ở của mình đã đủ, thì e rằng, chuyện nghĩ đến dân chủ, văn minh, công bằng hay độc lập dân tộc gì đó là chuyện còn xa lắm, vô cùng xa!

Và điều này cũng lý giải tại sao Nguyễn Phú Trọng có thể cười một cách vô tư để phát biểu một câu cực kỳ lú lẫn và thốn rằng “Có bao giờ đất nước được như hôm nay?”. Đương nhiên, lời phát biểu này của Nguyễn Phú Trọng sẽ có hàng triệu thuộc cấp vỗ tay và thấy chí lý, nhất là những kẻ như Phùng Xuân Nhạ, vừa được miếng ăn, vừa được vui tí, vừa được quyền lực, no lưng ấm cật cho cả dòng tộc, có gì hơn nữa chứ?

Và rõ ràng, nếu nhìn từ góc độ đạo đức, mà không nói đâu xa là ngay trong hệ đạo đức Khổng Mạnh chẳng hạn, thì đất nước Việt Nam đang ở trạng thái vô luân hơn bao giờ hết. Sách xưa từng nói: “Quân tử ư phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, vũ uy bất năng khuất”. Nghĩa là khi giàu có thì người quân tử không để mình rơi vào dâm dăng; khi nghèo đói, người quân tử không ngửa tay xin xỏ; khi gặp kẻ vũ lực, người quân tử không khuất phục.

Tôi vốn không ưa gì Khổng Mạnh, nhưng rõ ràng, ngay cả việc xây đền thờ hàng ngàn tỉ, mở ra học viện Khổng Tử gì đó cũng là trò trí trá của kẻ vô luân không hơn không kém. Chưa giàu, dùng tiền của dân để phú quý và tha hồ sờ mó các em, tổ chức tiệc tùng, hưởng lạc thú lãng loạn, cũng không đến nỗi nghèo nhưng lãnh đạo Cộng sản cứ sang các nước phương Tây thì mở miếng cầu cứu, xin xỏ viện trợ, quân đội cũng không đến nỗi yếu

hèn nhưng chính sách cúi lồn, chịu nhục, thí tốt của nhà lãnh đạo Cộng sản đã nhanh chóng đẩy đất nước vào chỗ đốn hèn, nhục tiều... Đó là đạo của kẻ tiều nhân.

Khi kẻ tiều nhân nắm quyền lãnh đạo đất nước, bu lu loa về tương lai đất nước thì e rằng, khó có thời đại nào vô luân hơn thời đại Cộng sản xã hội chủ nghĩa này!

DÂN OAN CÁN THỊ THÊU BỊ Y ÁN SƠ THẨM

Sáng 30/11/2016, Tòa án thành phố Hà Nội đã mở phiên phúc thẩm xét xử Dân oan Cán Thị Thêu. Ngày 10-06-2016 bà Thêu bị bắt tại nhà riêng, thuộc xã Ngọc Lương, huyện Yên Thủy, tỉnh Hòa Bình, với cáo buộc “gây rối an ninh trật tự” theo điều 245 BLHS. Phiên sơ thẩm diễn ra hôm 20-9 đã kết án bà Thêu 20 tháng tù.

Giống như tại phiên sơ thẩm, công an Hà Nội đã tung một lực lượng hùng hậu để phong tỏa khu vực diễn ra phiên xét xử. Các ngã đường dẫn đến tòa án ở số 43 Hai Bà Trưng đều bị cấm. Nhiều barie, hàng rào chắn được dựng lên và công an đứng dày đặc mọi con đường. Ngay từ hôm trước, nhiều người hoạt động nhân quyền, dân oan đã bị công an canh gác, chốt chặn ngay tại nhà riêng hầu ngăn cản họ đến quan sát phiên tòa.

Tuy nhiên cũng có khá đông bà con dân oan, những người đấu tranh nhân quyền và bạn bè của bà Thêu có mặt, cầm biểu ngữ, hô vang các khẩu hiệu ủng hộ và đòi trả tự do cho bà.

Khoảng 8g15', công an mang xe bus đến để bắt người. Trong số những người bị bắt có Trịnh Bá Tư, Trịnh Bá Phương, nghệ sĩ Kim Chi, blogger Đặng Bích Phượng, Lê Anh Hùng, Lê Hùng, Nguyễn Thuý Hạnh... và nhiều bà con dân oan khác.

Luật sư Hà Huy Sơn, một trong những người bào chữa cho bà Cán Thị Thêu đã chia sẻ trên facebook cá nhân của ông hôm 22/11 rằng ông bị chính thẩm phán tòa phúc thẩm Tạ Phú Cường đe dọa. Rồi theo luật định, sau phiên tòa sơ thẩm (hôm 20/9) thì các luật sư phải được tòa án giao bản án và bản thông báo kháng cáo, nhưng thẩm phán tòa sơ thẩm là Nguyễn Quốc Tuấn đã “trắng trợn” vi phạm luật pháp bằng việc không giao những văn bản cần thiết này.

Mới đây, bà Thêu được Mạng lưới Nhân Quyền VN thông báo trao tặng giải thưởng Nhân quyền năm 2016.

Lúc 12 giờ trưa ngày 30/11/2016, phiên tòa phúc thẩm đã tuyên y án sơ thẩm - tức 20 tháng tù giam đối với dân oan Cán Thị Thêu. Đây là một bản án bất chấp pháp lý, công đạo.

Theo Dân Làm Báo

BỘ TRƯỞNG TÀI NGUYÊN-MÔI TRƯỜNG KHẲNG ĐỊNH BIỂN ĐÃ AN TOÀN

Calitoday 16-11-2016

Vấn đề Formosa lại gây nóng nghị trường Quốc hội CSVN. Sáng ngày 16/11, ông Trần Hồng Hà, Bộ trưởng Tài nguyên-Môi trường liên tục nhận được nhiều câu hỏi xoay quanh Formosa. Ông Trần Hồng Hà một lần nữa tái khẳng định biển miền Trung đã hoàn toàn an toàn.

Theo ông Hà, trong hai tháng 8 và 9, dựa vào những điều tra, đánh giá có thẩm định của các cơ quan có trách nhiệm, Bộ Tài nguyên-Môi trường cho biết biển miền Trung của 4 tỉnh Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị và Thừa Thiên-Huế đã an toàn.

“Hôm nay, trước Quốc hội, tôi xin khẳng định biển miền Trung an toàn. Trên cơ sở phân tích khoa học cho thấy hoạt động du lịch, thể thao, nuôi trồng thủy sản... có thể tiến hành bình thường”- ông Trần Hồng Hà nói.

Trong phần trả lời của mình, ông Hà không cho biết những vùng biển như: Sơn Dương (Hà Tĩnh), phía Đông cửa biển Nhật Lệ (Quảng Bình) và hòn Sơn Chà (Thừa Thiên-Huế) trước đây được khuyến cáo không nên đánh bắt và ăn hải sản nay đã an toàn hay chưa. Cùng với đó, với mức độ xả thải khiến môi trường bị hủy hoại nghiêm trọng nhưng chỉ trong một thời gian ngắn lại an toàn là điều rất khó có thể làm cho dư luận an tâm, nhất là với một chế độ vốn có truyền thống “nói láo như vেম”.

Một số ý kiến cho rằng, hóa chất sau khi bị xả ra, trầm lắng xuống dưới đáy biển khó có thể bị phân hủy chỉ trong thời gian ngắn. Do đó, việc ông Trần Hồng Hà nói biển miền Trung đã an toàn là điều chỉ mang tính tuyên truyền.

Từ khi xảy ra thảm họa miền Trung, người dân xứ này điều đứng. Theo những thống kê cho thấy hàng trăm ngàn người bị ảnh hưởng do Tập đoàn Gang thép Hưng Nghiệp Formosa gây ra. Sau khi bỏ ra 500 triệu đôla để đền bù, Formosa dường như đã vô can, không hề thấy chính quyền CSVN đã động gì đến việc truy cứu trách nhiệm.

Chẳng những vậy, từ tháng 4, nghĩa là vào thời điểm xảy ra thảm họa cá chết cho đến nay, chưa thấy bất kỳ lãnh đạo, cán bộ nào của Bộ Tài nguyên-Môi trường bị đưa ra xử lý kỷ luật vì đã để Tập đoàn Formosa xả thải, hủy hoại môi trường biển VN. Cho dù, với vai trò của một Bộ trưởng, ông Trần Hồng Hà đã thừa nhận trách nhiệm thuộc về mình.

Ngay tại Hà Tĩnh, không một ai trong Sở Tài nguyên-Môi trường nhận trách nhiệm vì đã để cho Formosa xả thải.

Điều mà người dân trong nước lo lắng là, liệu Tập đoàn Formosa có tiếp tục xả thải gây ô nhiễm môi trường nữa hay không? Vì với 1 tập đoàn có truyền thống gây ô nhiễm ở khắp nơi, Formosa khó có thể bảo đảm cam kết sẽ không xả thải.

Trong khi ông Trần Hồng Hà khẳng định biển đã an toàn thì người dân miền Trung vẫn chưa dám ra khơi để đánh bắt. Người dân vẫn chưa mặn mà với hải sản.

Người Quan Sát

BỘ TRƯỞNG NÓI BIỂN MIỀN TRUNG AN TOÀN, DÂN CHƯA THẤY THUYẾT PHỤC

An Tôn - VOA 16.11.2016

Báo chí Việt Nam đưa tin Bộ trưởng Tài nguyên và Môi trường nói trước Quốc hội hôm 16-11 rằng “biển miền Trung đã an toàn”.

Bộ trưởng Trần Hồng Hà cho biết bộ của ông trong tháng 8 và tháng 9 đã công bố rằng về cơ bản, môi trường biển 4 tỉnh miền Trung - từ Hà Tĩnh đến Thừa Thiên Huế - đã an toàn sau thảm họa do hãng Formosa gây ra hồi tháng 4. Ông Hà nói kết luận của bộ dựa trên những điều tra, đánh giá bài bản và được xác nhận bởi các cơ quan tư vấn trong và ngoài nước.

Báo chí trích lời ông phát biểu rằng: “Hôm nay, trước Quốc hội, tôi xin khẳng định biển miền Trung an toàn. Trên cơ sở phân tích khoa học cho thấy hoạt động du lịch, thể thao,

nuôi trồng thủy sản... có thể tiến hành bình thường”.

Ông Hà cũng cho hay Bộ Y tế tiếp tục phân tích hải sản 4 tỉnh miền Trung và ông tin tưởng thời gian tới, Bộ Y tế “sẽ công bố toàn bộ hải sản miền Trung an toàn”.

Đánh giá về mức độ thuyết phục của phát biểu của bộ trưởng, Đại biểu Quốc hội Dương Trung Quốc nói với VOA:

“Đây là phát biểu của bộ trưởng trong cuộc chất vấn thì chúng tôi cũng ghi nhận như vậy thôi. Vấn đề còn lại là có bằng chứng, bằng cứ đầy đủ, nhất là làm sao thuyết phục được người dân địa phương ấy, họ cảm nhận được cái chuyện đó, và nó được trở lại từng bước với các sinh hoạt bình thường cũng như các hoạt động kinh doanh hay là khai thác biển ở địa phương này”.

Trong khi đó, từ Nghệ An, nhà hoạt động Hoàng Bình bày tỏ quan điểm với VOA:

“Câu trả lời của Bộ trưởng Tài nguyên-Môi trường Trần Hồng Hà hết sức vớ vẩn và thiếu căn cứ, tại vì sau thời gian Formosa xả thải, chưa hề có biện pháp xử lý gì mà ông đã tuyên bố biển miền Trung đã tự đào thải, tự làm sạch, rất là vô lý. Người dân ở đây rất là bức xúc về câu nói đấy. Họ không thể chấp nhận được. Biển không thể đánh bắt hải sản được. Họ không sống bằng biển được mà ông lại nói biển tự làm sạch. Sắp tới thì tôi nghĩ rằng rất nhiều người dân sẽ kiện Formosa và họ không chấp nhận việc Bộ trưởng Tài nguyên-Môi trường nói rằng là biển sạch”.

Ông Bình nói điều người dân cần là nhà chức trách công bố cụ thể các biện pháp đánh giá môi trường, kết quả xét nghiệm các mẫu nước, mẫu cá. Tuy nhiên cho đến lúc này thông tin về những việc đó “vẫn là con số không”.

Ông nói thêm là thời gian gần đây, các nhà hoạt động thuộc giới xã hội dân sự đang “phải làm thay công việc nhà nước” khi họ lấy mẫu nước và cá để gửi đi xét nghiệm xem nước và cá đã sạch, an toàn chưa, nhưng chưa có câu trả lời.

Về tình hình đời sống ngư dân ở các tỉnh Hà Tĩnh và Nghệ An, ông

Bình cho hay:

“Cuộc sống của họ rất là điều đứng. Ngay cái vụ biển này, họ phải đi rất là xa, xa gấp 4, 5 lần, vào tuốt biển phía Nam hoặc ra tuốt biển phía Bắc. Họ ra khơi xa thì không thể đánh bắt được. Mà kể cả đi xa thì họ vẫn không thể bán được giá như trước, bởi vì tâm lý hoang mang của người dân họ không tiêu thụ hải sản độc hại. Nhiều vùng như vùng Phú Yên, Song Ngọc, Cửa Lò ngoài Nghệ An họ điều đứng họ chết, phải bán cả thuyền. Đặc biệt nhất là vùng Kỳ Hà, người dân ở đây coi như cửa tử của họ rất là gần, họ không thể sống bằng nghề gì. Tại vì họ ở ngay tâm điểm của Formosa. Họ đánh bắt gần bờ, ở ngay eo biển đấy. Bây giờ họ phải ở nhà, hàng ngàn người dân phải ở nhà mà không nhận được hỗ trợ, đền bù”.

Nhà hoạt động Hoàng Bình cho biết thêm việc chính quyền đứng phân phối tiền đền bù của Formosa cho người dân bị ảnh hưởng có nhiều điều bất hợp lý. Ông nói có những vùng bị thiệt hại nặng do thảm họa của Formosa lại chưa được đền bù hoặc được đền ở mức thấp, trong khi những vùng bị nhẹ lại được đền bù sớm và ở mức cao.

Ông Bình cho rằng đây có thể là một “mưu đồ” của nhà chức trách tạo ấn tượng với công chúng là “họ đang tiến hành đền nhưng số tiền không đủ nên họ đền những chỗ ít trước để lấp liếm”. VOA không có điều kiện để kiểm chứng lời cáo buộc này ngay lập tức.

Trong cuộc trả lời chất vấn trước Quốc hội hôm 16/11, nói về trách nhiệm của các tổ chức, cá nhân liên quan đến vụ Formosa, Bộ trưởng Tài nguyên và Môi trường Trần Hồng Hà nói bộ của ông đã “kiểm điểm với tinh thần nghiêm túc, không né tránh từ cao đến thấp. Nội dung kiểm điểm được gửi các cơ quan cấp trên theo đúng quy định, khi có kết quả sẽ công khai”.

BÁO CÁO

"Toàn cảnh thảm họa môi trường" đến với ngư dân miền TrungFB Green Trees 25-11-2016.....

Những ngày qua, một số đại diện của nhóm **Green Trees** (Cây Xanh) đã đến Hà Tĩnh và Nghệ An để trao tận tay báo cáo “Toàn cảnh thảm họa môi trường biển miền Trung” cho ngư dân – những người chịu thiệt hại nặng nề nhất từ thảm họa này.

Đây là những đại diện cho hơn 10.000 thành viên của Green Trees, và cũng là đồng tác giả của báo cáo. Tình hình môi trường ở các tỉnh miền Trung vẫn không có gì tiến triển. Mặc dù ông Bộ trưởng Tài nguyên-Môi trường Trần Hồng Hà mới đây tuyên bố “biển đã sạch”, nhưng ngư dân không nhận thấy một dấu hiệu nào chứng tỏ điều đó. Hàng chục chiếc ghe vẫn phủ vải nằm im trên bãi. Ngư dân gần như đã bỏ biển.

Ông Lê Xuân Thế (xã Kỳ Lợi, Kỳ Anh, Hà Tĩnh) cho biết, từ khi thảm họa xảy ra (được tính là từ ngày 6-4-2016), ông chỉ đi biển có... ba lần, mà đi là do quá nhớ biển, nhớ nghề, chứ không phải do còn hy vọng đánh bắt được cá.

Có vài ngư dân khác thỉnh thoảng cũng đi biển, nhưng số lượng hải sản đánh bắt được rất ít, theo ghi nhận của chúng tôi. Họ đã phải bắt đến cả cá con, mực con, điều này đe dọa khả năng phục hồi của các loại sinh vật biển. Ở trong một ghe, giữa lèo tèo vài con cá, chúng tôi đã trông thấy một cá mập con, dài chỉ chừng 60cm.

Thị trường tê liệt

Tuy nhiên, vấn đề nghiêm trọng nhất chưa phải là không còn hải sản để đánh bắt, mà là hải sản mang về hầu như không bán được vì không còn ai tiêu thụ. Cũng vẫn có một số tư thương vẫn đến mua của bà con, nhưng họ ép giá rất mạnh. Ví dụ như ghe, trước khi có thảm họa, giá có thể lên tới 400.000 đến 500.000 đồng/kg thì giờ chỉ còn trên dưới 100.000 đồng. Số hải sản đó được họ chuyển đi đâu sau khi mua và xử lý như thế nào, cũng không ai biết.

Nhìn bãi biển vắng tanh vắng ngắt và các mâm cơm không có cá,

các thành viên của Green Trees hiểu rằng: Nghề đánh bắt, kinh doanh hải sản ở các vùng biển một thời rất giàu tôm cá, nay đã chết. Nghề này chỉ có thể sống lại khi thị trường hải sản đã được khơi thông, mà thị trường hải sản thì chỉ có thể được khơi thông khi người mua, người bán tin chắc là biển đã sạch. Niềm tin đó giờ ở đâu?

Không chỉ nghề đánh bắt hải sản, các nghề khác có liên quan đến biển như kinh doanh du lịch, làm muối, làm sò... cũng đều bế tắc. Dân bỏ nghề, ruộng muối bỏ không, nhà nghỉ, khách sạn ế khách.

Bốn tỉnh miền Trung chịu ảnh hưởng của thảm họa đều là địa phương có biển, tỷ lệ sinh rất cao (vì đặc thù của nghề đi biển là tiêu hao sức lao động, cần lao động nam). Mỗi hộ gia đình đều sinh trung bình 6-7 con, nhà nào hiếm lắm thì 3-4 con. Thảm họa vừa qua đã làm số thanh niên trai tráng thất nghiệp, bỏ biển tăng vọt. Họ ở nhà chơi cả ngày. Có một số tìm đến lối thoát khác, là theo tàu đánh bắt xa bờ ở miền Nam, hoặc trốn sang Lào, Campuchia, Thái Lan làm thuê (nhập cư bất hợp pháp).

Hoàng Tiến Sỹ, một ngư dân trẻ, là người đã từng lái tàu đưa các tác giả báo cáo ra gần nơi Formosa xây cảng nước sâu Sơn Dương vào tháng 8 vừa qua. Em cho biết, đó là lần đầu tiên em đi biển kể từ xảy ra thảm họa. Mới đây, lúc nhóm gặp lại em là lúc em đang ngồi chơi trước cổng nhà. Em nói: “Mọi việc vẫn thế”, và tỏ ra rất vui khi được Green Trees ký tặng một cuốn báo cáo.

Bồi thường không thỏa đáng

Liên quan đến khoản bồi thường 500 triệu USD của Formosa, chính quyền xã Kỳ Lợi đã tiến hành thống kê thiệt hại của người dân theo Quyết định 1880/QĐ-TTg ngày 19-9-2016 của Thủ tướng Chính phủ, nhưng chưa có hộ nào được chi trả. Xin lưu ý “Ngay cả khi được bồi thường, thì thời gian tính bồi thường thiệt hại tối đa cũng chỉ là

sáu tháng, từ tháng 4-2016 đến hết tháng 9-2016”.

Còn ở huyện Lộc Hà (Hà Tĩnh), chính quyền đã và đang trả tiền bồi thường cho dân. Tuy nhiên, phần lớn cư dân bị áp một mức chung là 17.460.000 đồng cho cả sáu tháng. Trong khi đó, theo kê khai của ngư dân, trước khi xảy ra thảm họa, thu nhập của họ đạt trung bình 2 triệu đồng/ngày.

Mức bồi thường không thỏa đáng đang gây bức xúc cho rất nhiều người dân.

Bản báo cáo “Toàn cảnh thảm họa môi trường biển” của nhóm Green Trees được xuất bản vào đầu tháng 10, bằng ba thứ tiếng Việt, Anh, Đài Loan.

Green Trees đã gửi báo cáo đến Văn phòng Quốc hội, Văn phòng Chính phủ, Văn phòng Chủ tịch nước, và hai bộ Tài nguyên-Môi trường, Thông tin-Truyền thông, nhưng không nhận được phản hồi nào từ đó đến nay.

AnhBaSam

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atSPACE.com>

<http://khoi8406vn.blogspot.com>

<https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl>

**Nhiệt liệt chúc mừng
hai thành viên Hội Cựu
TNLT được trao giải
Nhân quyền VN 2016:
Bà Cấn Thị Thêu và
Bà Trần Ngọc Anh !**

Nhà Cẩm Quyền phải thay đổi, nếu không thì họ tự giết chính mìnhLm Trần Đình Lai 21-11-2016.....

Tiếp theo kỳ trước

J.B Nguyễn Hữu Vinh: Thời gian vừa qua khu vực miền Trung có một loạt học sinh phải nghỉ học không đến trường được. Vậy thì ở vùng mình, đời sống người dân bị ảnh hưởng trực tiếp không những là người dân đi biển mà người dân các ngành liên quan như dịch vụ, du lịch cũng như là kinh doanh hàng hóa các thứ thế nào ạ?

Lm Peter Trần Đình Lai: Hôm khai giảng thì giáo dân và học sinh ở vùng xứ Quy Hòa tức là Kỳ Hà, các em không đến trường được bởi vì lý do không có tiền. Sau đó, nhà cầm quyền hình như là đã có biên bản miễn học phí để các em đến trường. Còn ở vùng tôi thì tôi kêu gọi ngay từ khi thảm họa xảy ra và trước, giữa hè tôi đã mua sách, mua vở, tôi đã chuẩn bị tiền để cho các em được có áo quần, có túi, có sách vở đến trường. Rồi sau đó chúng tôi tất cả đại diện phụ huynh, gửi đơn lên chỗ Sở, Phòng và các nhà trường, xin được miễn học phí. Và bây giờ có một số trường họ đã trả lời và đã miễn cho một số, còn một số chưa có câu trả lời.

– *Thưa cha là quản xứ Đông Yên, xứ Đông Yên thì có lịch sử và cho đến gần đây thì di chuyển lên khu tái định cư. Ở tại khu vực cũ, hiện có khoảng 1000 giáo dân và hơn 150 hộ gia đình. Cha có liên hệ với con chiên của mình ở đó không? Đời sống của họ hiện nay như thế nào và nguyện vọng của họ là gì với cái dự án hiện nay họ đang phải chấp nhận?*

Lm Peter Trần Đình Lai: Ở dưới đó hiện tại là 198 hộ, và 800 nhân khẩu với hơn 200 học sinh, các em mới được đi học lại từ ngày 23/8. Và rồi các em cũng có nơi để học giáo lý. Hàng tuần tôi cũng xuống đó để dâng lễ cho họ. Vì là nhu cầu về đức tin, về tâm linh và tôi có điều kiện để đến đây phục vụ cho họ. Hiện họ đang chờ đợi và đang khắc khoải lo âu, chưa biết tương lai như thế nào.

– *Bây giờ hiện nay ở đó thì cuộc sống của họ đang bấp bênh. Đặc biệt, mấy năm qua, hai năm liền, học sinh không được đi học. Nhưng mà báo chí nhà nước bảo rằng là do chính người dân ở đó ép buộc con mình nghỉ học thì điều đó có đúng hay không?*

Lm Peter Trần Đình Lai: Cái này thì tôi thấy không nhân bản chút nào. Ở chỗ là Nhà nước bắt những đứa nhỏ để làm con tin ép bố mẹ nó phải ký để rồi di dời. Cái đó không nhân bản, cái đó là vi phạm nhân quyền. Thực sự ra, nếu tôi là người ở đây lâu và tôi đứng về phía phụ huynh là tôi sẽ yêu cầu họ kiện chính phủ về việc vi phạm nhân quyền.

Quyền đi học là quyền của học sinh, quyền của những đứa trẻ. Nó không liên quan chi đến vấn đề trách nhiệm công dân cả. Nó đã đến tuổi công dân đâu. Chính phủ dùng nó làm con tin để ép bố mẹ nó. Rồi bố mẹ nó chống lại chứ không phải là bố mẹ nó dùng con để làm con tin.

Chính phủ bắt nó đi lên một khu vực xa nhà, hơn 20 cây số. Trẻ em nó bằng từng này làm sao nó đi được. Bố mẹ nó khi nào cũng phải chờ con, chờ con lên đây là phải chờ nó học xong mới chờ về được. Như vậy là bố mẹ nó cũng phải đi theo con thì làm sao có tiền để nuôi con ăn học. Điều đó là điều không tưởng, mặc dù chính phủ đề ra, mặc dù có quyết định của Sở, của Phòng, nhưng quyết định đó không khả thi bởi vì nó không thực tế. Và chính chính phủ đã bắt học sinh làm con tin.

Tôi thấy điều đó rất là vi phạm nhân quyền. Chứ không phải bố mẹ nào chủ động làm điều đó với con cái mình cả.

– *Thưa cha, qua một thời gian theo dõi ở Đông Yên và tiếp xúc với họ, con được biết ở đó vẫn là tình trạng bấp bênh chứ chưa có một sự ổn định. Nguyên nhân chính của vấn đề đó là không có một dự án*

nào cho khu vực Đông Yên, mà người ta lại cố tình ép người dân. Theo tìm hiểu của những người có hiểu biết thì đó là sự vi phạm pháp luật. Người dân có quyền sống trên mảnh đất của mình được cha ông để lại và không có một quyết định nào mà trái về luật pháp để buộc họ ra khỏi đó. Cha nghĩ như thế nào khi người dân quyết định sẽ không đi đâu mà sẽ ở lại đó?

Lm Peter Trần Đình Lai: Bây giờ người ta đang yêu cầu Hiến pháp Việt Nam sửa đổi và đưa vào luật, đặc biệt là luật đất đai là phải cho người dân được quyền tư hữu. Luật đất đai của mình đang cho quyền sử dụng chứ không có quyền tư hữu. Như vậy đồng nghĩa với khi nhà nước cần thì họ lấy lại. Họ viết sẵn luật rồi họ tự làm thì mình có cách gì để thay đổi đâu. Đó là điều mà chúng ta đang còn phải đấu tranh pháp lý để cho hoàn chỉnh bộ luật, đặc biệt là luật đất đai.

Mấy năm nay thì không phải chỉ đất làng Đông Yên, không phải là Hà Tĩnh mà cả nước đều rất là nhức nhối với vấn đề khiếu kiện và tranh chấp đất đai vì luật nó quá là bất công. Nó không làm sao bảo đảm được cho quyền lợi của con người bằng nhau cả. Do đó mà nó nổ ra rất là nhiều chuyện.

Luật, mặc dầu nó chưa hoàn chỉnh nhưng nó cũng có thứ tự ưu tiên của nó. Ví dụ đây là vấn đề nhu cầu ích lợi quốc gia, thì khi anh nhận tiền bù thỏa đáng rồi, là buộc phải đi. Nhưng mà nên nhớ rằng buộc phải đi với điều kiện là đền bù thỏa đáng. Chứ không phải buộc phải đi bằng cách khác.

Đó là ích lợi thứ nhất là về quốc gia, về an ninh quốc phòng, ích lợi thứ hai là về vấn đề bảo vệ. Thí dụ như ở đây là chỗ bị sạt lở, ở đây là cái chỗ xung yếu, dễ bão dễ chìm tàu dễ chết người thì bây giờ trách nhiệm của chính phủ là bảo vệ dân bằng cách di dời họ. Khi đó chính phủ phải hỗ trợ, và phải tìm cách tốt nhất để đưa họ đi đến một nơi an toàn hơn.

Đằng này ở đây, một đảng tôi cũng nghe là có dự án nọ dự án kia, hoặc nhiều người cũng nghĩ rằng đó là cái phần đền bù của Formosa.

Nhưng mà rồi phía người dân phản đối lại mà cũng không ai đưa cho tôi chứng cứ rằng có dự án hoặc là Formosa đền bù gì cả. Nếu điều đó xảy ra không có dự án hoặc là không phải là có một cái cam kết đền bù giải tỏa đã hiệp đồng và đã có dân thỏa thuận để ký vào thì cái này là anh chính phủ làm sai. Ai làm sai thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật chứ. Mình đang sống trong một nhà nước pháp quyền, chứ đâu phải quyền pháp. Anh đâu có quyền to hơn pháp luật được mà anh muốn làm gì thì làm, anh muốn bóc ai đi thì bóc, anh muốn đuổi ai để lấy đất thì đuổi. Phải căn cứ pháp luật chứ.

- Điều hiện nay mà người dân thắc mắc nhất là cho đến nay đã đưa chuyển cả cái làng đó đi và hai làng bên cạnh cũng chuẩn bị chuyển đi. Nhưng chưa hề có một dự án nào ở đó cả. Người dân chưa hề được biết lấy đất của họ để làm gì. Để bán cho ai hoặc cho ai mượn hoặc thuê hoặc là để đất trống. Người ta đã khiếu nại rất nhiều lần mà không được trả lời một cách thỏa đáng. Và chỉ có mỗi là ép người dân đi. Vậy thì theo cha điều đó có hợp lý trong nhà nước pháp quyền hay không?

Lm Peter Trần Đình Lai: Tôi thường đùa với bạn bè mình, tôi hỏi ai là to quyền nhất, họ trả lời là cơ quan lập pháp và quốc hội. Nhưng mà tôi lắc đầu, khi họ hỏi ai to quyền nhất thì tôi mới bảo là anh lái xe. Bởi vì là mấy anh cảnh sát hỏi mấy anh lái xe là làm luật chưa? Mấy anh lái xe là có quyền to nhất đấy.

- Xin lỗi cha là có một câu hỏi mà tự nhiên nó nảy ra là vấn đề Formosa. Nhà nước nhận 500 triệu đôla, nói rằng đó là tiền đền bù của Formosa. Nhưng hủy diệt môi trường biển miền Trung, là một tội ác rõ ràng, vi phạm luật môi trường.

Bất cứ ai trên đất nước có nhà nước pháp quyền, có luật pháp thì mọi vi phạm luật pháp đều phải trừng trị. Vậy cho đến nay, người ta chưa khởi tố vụ án phá hoại môi trường và giết người ở đây.

Cha nghĩ như thế nào nếu bỏ

tiền ra là khỏi tội? Cho đến nay chưa thấy nhà nước có động thái nào để khởi tố vụ án này, mặc dù là một vụ án vô cùng nghiêm trọng. Vậy thì cha nghĩ như thế nào?

Lm Peter Trần Đình Lai: Vâng, một khi vi phạm pháp luật, anh phải đền bù thiệt hại, và anh phải nhận sự câu lưu hoặc là giam giữ xét theo luật, theo tội của anh. Như vậy đồng nghĩa với nếu áp dụng đúng luật Việt Nam hiện nay, thì Formosa là một kẻ gây ra tội giết người, anh phải đền bù thiệt hại công bằng và anh phải đền cái tội đó. Tôi nghĩ rằng phải truy tố, và phải bắt tạm giam ông chủ tịch hội đồng quản trị, thì cái đó mới thực sự là đúng với pháp luật.

- Trong một nhà nước khi mà người ta cứ ừ xoe cái chuyện tội thành không, không thành tội, thì cha có hy vọng gì trong vấn đề Formosa này không? Hay là ý kiến của người dân sẽ phải như thế nào để việc này sáng tỏ được?

Lm Peter Trần Đình Lai: Trước hết thì lâu nay người dân người ta thất vọng về chính phủ. Vì nói thì hay mà làm thì dở. Nói thì nhiều mà làm ít. Mà quan trọng hơn, tinh thần, thái độ phục vụ dân của họ càng ngày càng xuống. Xuống thấp quá rồi.

Đối với những người bình thường càng ngày càng thất vọng, thậm chí có những người buông xuôi, mặc kệ, không cần biết đến được có hay không, không quan tâm. Nhưng với chúng tôi, chúng tôi hy vọng rằng nhà cầm quyền phải thay đổi, vì không thay đổi đồng nghĩa với họ tự giết chính mình. Họ giết chết một chính thể thì đồng nghĩa với loạn dân và quốc gia. Không cần thận, những phe lợi ích phe nhóm, lợi ích đảng phái có thể xâu xé dân tộc này. Chuyện đó rất dễ dàng xảy ra, và khi đó nhà cầm quyền phải chịu hoàn toàn trách nhiệm vì sai lầm của họ, vì không nghe lời dân và không phục người dân.

- Vâng cảm ơn cha. Chúc cha sức khỏe và chúc cha mọi điều rất tốt đẹp. Cũng xin Chúa ban cho tất cả chúng ta những điều bình an đó, làm sao có một cuộc biến đổi, thay

đôi làm sao tốt đẹp hơn.

Lm Peter Trần Đình Lai: Cảm ơn anh Vinh, với tư cách là Linh mục tôi phải phục vụ đoàn chiên, và tôi yêu cầu các nhà cầm quyền với tư cách là công dân của mình, mình phải lo cho họ. Đó là nhà cầm quyền có trách nhiệm phải lo, chứ không phải là ân huệ muốn ban khi nào thì ban.

Điều thứ ba nữa, chúng ta là người VN, quan trọng nhất là phải yêu dân tộc mình, phải đấu tranh đòi những gì mà dân tộc mình đang bị cướp đi và bị đe dọa. ■■■■■■

Về chuyện ép buộc, ông Lê Bá Thiêm, Trưởng phòng Giáo dục thị xã Hồng Lĩnh đã xác nhận chính ông là người ký lệnh và đây là điều bình thường kể cả người bị điều động là giáo viên nữ. Bộ trưởng Phùng Xuân Nhạ cũng đã được báo chí cho biết vụ việc nhưng ông cho rằng lỗi tới đâu xử lý tới đó. Câu nói nửa vơi này không thỏa mãn bức xúc của dư luận, trong khi ai cũng biết rằng từ nhiều chục năm qua, vấn đề điều động nhân viên dưới quyền làm các công việc trái với chuyên môn của họ là chuyện bình thường trong xã hội Việt Nam.

như vậy. Tôi cho rằng lần này nó lộ ra vì có người than phiền, đưa lên báo chí mới thành om sòm. Có người cho là kinh khủng, nhưng tôi cho rằng đây là dấu hiệu khá hơn, vì trước đây chắc là nó xảy ra và có thể còn tệ hơn nhưng không ai dám than phiền, hay là không ai cảm thấy cần phải than phiền, bây giờ có than phiền thì đã là có tiến bộ.”

Cáo buộc lòng tự trọng

Vấn đề thứ hai gây phản ứng mạnh mẽ nhất đến từ sự cáo buộc lòng tự trọng của các giáo viên khi ông Bộ trưởng gán ghép thái độ của họ gần như thỏa hiệp với chính quyền để làm công việc rót rượu, hát hò như những cô tiếp viên karaoke, trong khi họ là cấp dưới còn người ra lệnh buộc họ phải làm việc ấy là UBND thị xã Hồng Lĩnh.

Ông Đinh Kim Phúc, giảng viên Đại Học Mở, cũng là nhà nghiên cứu Biển Đông bức xúc:

“Hà Tĩnh trong mấy ngày qua có việc điều động các cô giáo phải đi phục vụ tiệc rượu và Karaoke, chuyện không hề có trong tiền lệ của giáo dục Việt Nam. Thông qua bài phỏng vấn Bộ trưởng Bộ giáo dục và Đào tạo Phùng Xuân Nhạ mà VietnamNet phải rút rồi đưa lại bài khác, thông qua tất cả những gì trên báo chí nhất là báo Dân Trí đã đưa ra, thì tôi nói với tư cách một thầy giáo rằng tất cả câu trả lời của Bộ trưởng Phùng Xuân Nhạ tôi đánh giá là trả lời của một tên đầu gấu bảo vệ cho những tên ma cô trong giáo dục VN hiện nay.

Từ ngày hôm qua đến nay dư luận Việt Nam rất là phẫn nộ. Phẫn nộ vì cách hành xử mất dạy của quan chức Hà Tĩnh khi điều các giáo viên đi tiếp rượu, nhưng người ta lại quá phẫn nộ đối với câu trả lời của Bộ trưởng Bộ Giáo dục Việt Nam. Tôi nói rằng nếu như vợ của Bộ trưởng Bộ giáo dục Việt Nam được điều đi để tiếp rượu thì Phùng Xuân Nhạ có lẽ sẽ không có những câu trả lời trước dư luận như thế.”

TS Vũ Thị Phương Anh nhận xét câu phát biểu này như sau:

“Tôi nghĩ ông nói như vậy không sai về mặt nguyên tắc, vì nếu như trong xã hội thói nát xấu xa nhưng từng người phản ứng khác nhau thì

SỰ PHẢN NỘ từ phát ngôn của ông Bộ trưởng Giáo dục

—Mặc Lâm RFA 15-11-2016—

Dư luận lại một lần nữa bùng lên phẫn nộ trước phát biểu của Bộ trưởng Bộ giáo dục Đào tạo Phùng Xuân Nhạ liên quan đến câu chuyện điều động hơn 20 giáo viên nữ đi tiếp khách, rót rượu hát karaoke cho quan khách tại Hà Tĩnh vừa qua.

Im lặng là đồng tình?

Vào sáng ngày 14 tháng 11, bên hành lang quốc hội, Bộ trưởng Giáo dục và Đào tạo Phùng Xuân Nhạ cho rằng việc UBND thị xã Hồng Lĩnh điều động giáo viên tiếp khách, rót rượu là sai nguyên tắc của cán bộ và ảnh hưởng uy tín của ngành, vì những giáo viên này ngoài việc là các nhân viên chuyên môn còn là tấm gương xây dựng hình ảnh nhà giáo trong mắt phụ huynh và nhân dân.

Tuy nhiên, ông Nhạ sau đó lại nói rằng mức độ chưa đến nỗi trầm trọng và quan trọng hơn cả: nếu các giáo viên ấy có thái độ im lặng đồng tình, không có kiến nghị, phản ứng gì thì trước tiên phải quy trách nhiệm cho các giáo viên này trước xong mới tính chuyện đến người ép buộc. Ông Bộ trưởng yêu cầu từng cô giáo trước tiên phải nghiêm túc trước đã.

Phát biểu này có 2 chi tiết đáng chú ý: thứ nhất ông Bộ trưởng cho rằng có ai đó ép buộc khi ra lệnh điều động và thứ 2 là chính các giáo viên bị điều động phải có bốn phận tự bảo vệ mình trước khi tố cáo.

Cô giáo Nguyễn Thị Bích Hạnh từ Nghệ An cho biết nhận xét của cô về nguyên nhân sâu xa để UBND cũng như các cơ quan toàn quyền điều động nhân viên, đặc biệt trong lĩnh vực giáo dục:

“Đối với người giáo viên khi chạy bằng chạy chức, họ phải bỏ một khoản tiền rất là lớn; và khi bỏ khoản tiền lớn để xin vào biên chế thì họ muốn ở lại để làm việc. Chính vì muốn được ở lại để dạy học thì họ phải chấp nhận đánh đổi, chấp nhận điều kiện cấp trên đưa ra, kể cả tiếp khách hay thậm chí có thể ngủ với quan chức thì họ vẫn phải chấp nhận đánh đổi. Đời sống đạo đức của mình nó bằng hoại đến như thế và đây là vấn nạn nhức nhối. Đau khổ của họ là đạo đức, họ không thể nào giữ được đạo đức.

Theo như ông Bộ trưởng trả lời, lỗi này là lỗi của giáo viên, nhưng thực ra người giáo viên cán bộ nói chung họ chỉ vì cái lợi cá nhân và họ chấp nhận đánh đổi.”

Một giảng viên đại học khác, TS Vũ Thị Phương Anh nhìn vấn đề này khác hơn:

“Đây là quan niệm rất là phong kiến, tức là xem dân, xem cấp thấp hơn giống như là con dân, biểu gì làm đó. Điều này tất nhiên là không chấp nhận được, phải thay đổi, nhưng không biết phải thay đổi cách nào? Đó là điều xảy ra trong bối cảnh chung của Việt Nam là

mức độ cái xấu nó cũng giảm đi, đó là cách nói khách quan.

Nhưng đúng là khi tôi đọc bài phát biểu của ông ấy thì tôi và mọi người đều mong đợi là ông ta lên án người điều động. Nếu không bệnh vực thì thôi, không nên phê phán. Tôi thông cảm cho các cô đó vì các cô ở quê mà là giáo viên tiểu học, mầm non, thì các cô ấy rất là trẻ nãi, thì chắc chắn không dám cãi đâu, vì nếu cãi thì hậu quả chắc là đuổi việc hoặc bị đi đủ thứ, chưa kể chung quanh ai cũng chấp nhận rất bình thường, thì tôi nghĩ cũng hơi oan cho các cô mặc dù đúng là nếu các cô có phản ứng thì chắc là đã khác, nhưng tôi chắc rằng các cô không dám phản ứng và chuyện đó là hiểu được.”

Vài giờ sau khi BT Phùng Xuân Nhạ phát biểu, trang VietnamNet rút bài xuống và thay vào một bài mới hơn, tuy nhiên hai ngày sau mạng xã hội vẫn còn sôi động với câu chuyện này cho thấy rằng người dân đã góp phần không nhỏ vào việc nhận xét phê bình phát ngôn của lãnh đạo ngày một rộng rãi và đa dạng hơn so với trước đây. ■■■

được phân công đi dự tiệc và phải mời rượu quan khách.”

Bản tin ngắn chưa tới 80 chữ này cho thấy có hai vấn đề đáng nói. Thứ nhất Ủy ban Nhân dân của thị xã có quyền gì để “điều động” các giáo viên nữ phải “phục vụ” một liên hoan mà trong đó các khuôn mặt tham dự ngồi hàng ghế đầu đều là đảng viên các loại của Nghệ Tĩnh?

Thứ hai, sau khi liên hoan kết thúc thì đảng viên có “nhu cầu” quây quần tụ tập nhậu nhẹt, tiếp tục bắt các giáo viên nữ ấy đóng vai hô lý, rót rượu, tiếp khách, hát hò cho những thằng mặt đực ra vì say, vì ngu và vì tự mãn Cộng sản, một chứng bệnh đang hoành hành hơn 4 triệu đảng viên, người nặng kẻ nhẹ?

Đó là nguyên do người đời gọi các nữ giáo viên này là những “cô” đi. Có thể vì giận mà cũng có thể vì thương. Thương các cô do sợ sệt đến ngu muội và khinh cái đảng đang biến các cô thành những “cô” đi.

Trong ngữ cảnh của tiếng Việt, các cô hơn ai hết biết rõ hai chữ “tiếp khách” có rất nhiều ý nghĩa. Trong hoàn cảnh của các cô giáo bị

ra thì sẽ được cơ quan có trách nhiệm vì đây là được tổ chức điều đi làm nhiệm vụ chính trị”

Lê Bá Thiềm, Trưởng phòng Giáo dục–Đào tạo thị xã Hồng Lĩnh người trực tiếp “điều động” giáo viên nữ đi “tiếp khách”, xác nhận với báo Người Đưa Tin rằng có sự điều động này và cũng có việc giáo viên nữ tham gia phục vụ tại các buổi lễ. Ông Thiềm còn cho biết: “Chuyện đi tiếp khách là hoàn toàn trong sáng. Tuy nhiên, trong các bữa tiệc, rượu vô thì lời ra; ai đó có một hành động không đẹp thì cũng là chuyện bình thường trong cuộc sống”.

Người dân ngạc nhiên vì ngôn ngữ của Trưởng phòng Giáo dục của một thị xã lại giống với ngôn ngữ của Duterte như thế! Nhưng nói vậy là oan cho ông này. Ít nhất Tổng thống của Philippin không bắt nhân viên của mình đi làm đi không công cho một bộ phận nào đó của chính phủ.

Đảng Cộng sản Việt Nam được Lê Bá Thiềm và Nguyễn Văn Hồ đại diện tuyên bố công khai điều mà nó giấu giếm từ gần 70 năm nay: Muốn thăng tiến trong đảng thì các cô phải “phục vụ” cho chóp bu của nó. Nói theo ngôn ngữ Cộng sản: “nhiệm vụ chính trị”.

“Xin lỗi, em chỉ là con đi” là tác phẩm tuyệt vời do Trang Hạ chuyển ngữ từ một tiểu thuyết của Đài Loan tuy không thể so sánh với câu chuyện của Đảng nhưng nó găm nhăm người ta ở một danh từ duy nhất: “con đi”.

Đi và đảng xem ra trùng hợp mặc dù ngẫu nhiên nhưng gần bó. Ngôn ngữ Việt luôn chứng minh sự hài hước thâm trầm của nó bằng cách nói lái: Hàng triệu người đã và đang theo đảng từ lúc sơ khởi cho tới ngày đạt đỉnh cao chói lọi như hôm nay, nếu nói lái “Đi theo đảng” thành “Đang theo đi” chắc cũng không sai mấy qua câu chuyện rót rượu, hát hò karaoke tại Hà Tĩnh vừa qua.

Họ không “đang theo đi” thì họ theo gì thưa ông tổng Trọng?

ĐẢNG : Xin lỗi, các cô chỉ là những con đi

—CanhCo 13-11-2016—

Điều này không phải người viết nói mà chính Đảng nói.

Chính xác hơn: các đảng viên đảng Cộng sản tỉnh Hà Tĩnh nói qua việc làm, qua phát ngôn với báo chí và qua sự im lặng đồng lõa của những chóp bu, cụ thể là ông Nguyễn Phú Trọng, Tổng bí thư của Đảng Cộng sản Việt Nam.

Họ làm gì và nói gì?

Báo chí ghi nhận cụ thể vụ việc như sau:

“Vào ngày 12 tháng 8, UBND thị xã Hồng Lĩnh ra thông báo điều động 21 giáo viên nữ, các bậc mầm non, tiểu học và Trung học cơ sở với nội dung: “Phân công nhiệm vụ các cán bộ, giáo viên tham gia phục vụ tại Liên hoan Dân ca Ví dặm Nghệ Tĩnh”.

Tuy nhiên, sau khi liên hoan kết thúc, một số nữ giáo viên tiếp tục

ép rót rượu, đãi khách, hát hò như những tiếp viên Karaoke có phải là “tiếp khách” theo ý nghĩa thông thường hay không?

Người Việt rất lịch sự khi sử dụng từ “tiếp khách” để nói tới hành động “đi khách” dùng trong nhà thổ. Không lẽ các giáo viên được ăn học đảng hoàng, được sự kính trọng của phụ huynh lẫn học sinh lại chấp nhận một sự “điều động” khá công khai và đầy vinh dự như vậy?

Vâng, vinh dự không phải là người viết nói mà là phát ngôn của ông Nguyễn Văn Hồ, Chủ tịch UBND thị xã Hồng Lĩnh sau khi bị báo chí hỏi cung đã khẳng định “Đây là nét lịch sự. Những người làm nhiệm vụ này là vinh dự, được gặp gỡ người này người kia, được làm việc với họ. Khi những cán bộ được điều đi nếu có chuyện gì xảy

LÃNG PHÍ HAY NGU DỐT

.....**Văn Quang 21-11-2016**.....

Người dân VN không bắt ngờ khi nghe tin rất nhiều nơi lãng phí ngân sách nhà nước, tiền ở đâu ra, cũng là tiền của dân công lưng đóng thuế cho nhà nước thôi.

Nhưng gần đây nhất người dân sửng sốt vì sự lãng phí quá nhiều từ nông thôn mới mang nợ đến các nhà máy khổng lồ “đắp chiếu” sau khi xây dựng tốn kém hàng ngàn tỉ đồng.

Sự lãng phí đó bắt nguồn từ đâu?

Ai đã cho phép xây dựng những công trình đó? Tất nhiên người dân không có quyền rồi, quyền là ở các quan trên. Các quan có học đâu mà biết công trình đó kiến trúc như thế nào, mang lại lợi ích gì cho xã hội cho người dân. Các quan có dốt thì mới cho phép các công trình đó mọc lên.

Lãng phí và sự ngu dốt khác nhau. Sự lãng phí là việc làm xa hoa lộ liễu của một công trình xây dựng không cần phô trương đến thế.

Còn sự ngu dốt là việc làm bừa, ký ầu cho nhà thầu để kiếm hoa hồng, còn sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi.

“Công trình làm xong để đấy là chuyện của chúng mày không phải của ông”. Kiểm chác xong ông chuẩn sang Đức sang Mỹ để anh nào tìm được, như trường hợp vụ ông Vũ Đình Duy của Công ty PVTex đang bị xem là “có dấu hiệu bỏ trốn ra nước ngoài” là một chỉ dấu nữa cho thấy một phong trào quan chức tìm cách đào tẩu thoát thân đang hình thành, và thậm chí công khai.

Chỉ đến giữa năm 2016 quốc hội Việt Nam mới bắt ngờ phát hiện một đại biểu quốc hội là bà Nguyễn Thị Nguyệt Hường có quốc tịch ở Cộng hòa Malta, và đặt ra nhiều dấu hỏi về triển vọng “một đi không trở lại”, thì ngay sau đó vụ Trịnh Xuân Thanh trốn thoát thành công đã bùng nổ.

Ngay tại làng xã cũng có những hiện tượng xa hoa lãng phí tiền tỷ. Vậy có thể kết luận rằng từ dưới lên trên đều lãng phí đến mức dân không chịu nổi nữa, ngày càng nghèo đói xác xơ. Há miệng kêu thì bị trù dập.

Tôi chỉ lấy một chuyện điển hình gần đây nhất.

Ăn từ cọng rác thải đến tiền của công nhân

Ngày 9-11 cho biết Đoàn Thanh tra liên ngành tỉnh Tiền Giang đã có cuộc họp thông qua dự thảo kết luận thanh tra Công ty Đô thị TP Mỹ Tho (Công ty Đô thị Mỹ Tho).

Theo Đoàn Thanh tra, ngoài việc Công ty Đô thị Mỹ Tho được UBND

TP Mỹ Tho hợp đồng thu gom rác và cân số lượng theo ký để quyết toán, doanh nghiệp này còn “sáng kiến” đến huyện Châu Thành thu gom rác và đưa thêm lá cây vào để cân nhằm tăng số lượng.

Từ năm 2013-2016, công ty đã nâng số rác lên thêm hơn 8.000 tấn để quyết toán với UBND TP Mỹ Tho 1,8 tỉ đồng. Sau khi thanh tra vào cuộc, công ty đã nộp lại số tiền này. Ngoài ra, trong quá trình quyết toán tiền hóa chất xử lý rác thải tại bãi rác Tân Lập (huyện Tân Phước), Công ty Đô thị Mỹ Tho cũng nâng số tiền quyết toán từ 4,6 tỉ đồng lên 11 tỉ đồng. Vậy là các quan bỏ túi tới hơn 6 tỉ đồng. Đoàn Thanh tra còn phát hiện số lượng rác thu gom tại TP Mỹ Tho báo với UBND TP ít nhưng khi quyết toán với Sở Tài chính thì nhiều với số tiền chênh lệch 3,3 tỉ đồng. Tổng số tiền sai phạm về kinh tế đến hơn 10 tỉ đồng.

Kết quả thanh tra cũng cho thấy việc Công ty Đô thị Mỹ Tho thi công sửa chữa nhà cho gia đình cán bộ lãnh đạo gồm 3 căn của người thân lãnh đạo và 4 căn nhà khác đã có nhiều sai phạm như không báo cáo chủ tịch Hội đồng Quản trị (HĐQT), kiểm soát viên, dự toán không đúng với bản thiết kế.

Chỉ riêng 7 căn nhà này đã làm cho công ty lỗ 537 triệu đồng. Ngoài ra, công ty còn liên doanh với 2 công ty khác để thi công 2 con đường, làm lỗ 175 triệu đồng...

Trả thù người tố cáo?

Theo một nguồn tin, cơ quan thanh tra cũng đã có kết quả điều tra ban đầu cho thấy dấu hiệu trù dập người tố cáo xảy ra ở Công ty Đô thị Mỹ Tho.

Cụ thể, khi ông Lâm Thiện Tất, đội phó đội Xây dựng cầu đường và ông Trương Văn Long, đội phó đội Vệ sinh môi trường, phát hiện công ty tự đặt ra việc trừ lương công nhân mỗi tháng 1 triệu đồng/1 người để lấy tiền gửi ngân hàng và chiếm đoạt số tiền hàng trăm triệu đồng của công nhân nên khiếu nại nhiều lần nhưng ban giám đốc đều phủ nhận, họ đã làm đơn tố cáo gửi cơ quan chức năng.

Cũng theo Đoàn Thanh tra, việc ông Ng. Công Khanh, phó giám đốc công ty, bị tố cáo “nhờ” công ty làm 2 cây cầu và 1 đường nhựa vào nhà mình nhưng “quên” trả tiền là có thật.

Theo đó, Đoàn Thanh tra đã yêu cầu ông Khanh nộp số tiền 33 triệu đồng cho công ty. Ngoài ra, Đoàn

Thanh tra cũng xác minh việc công nhân mang hoa đến nhà lãnh đạo trong dịp Tết Nguyên đán bằng tiền của công ty là có thật và đề nghị thu hồi lại toàn bộ số tiền này.

“Ăn” hàng trăm triệu đồng của công nhân

Đoàn Thanh tra cũng kết luận việc tố cáo Công ty Đô thị Mỹ Tho đã ăn chặn hàng trăm triệu đồng của công nhân là đúng sự thật. Theo đó, 3 cán bộ Phòng Kế toán của công ty có hành vi chiếm đoạt, gồm: Trần Thị Thiện Mỹ (trưởng phòng) chiếm đoạt 145 triệu đồng, Nguyễn Thị Thủy Linh (phó phòng) chiếm đoạt 69 triệu đồng và Đinh Phạm Anh Thư (thủ quỹ) chiếm đoạt 147 triệu đồng...

Cuộc chạy đua xây dựng nông thôn mới làm tốn tiền dân.

700 tỷ đồng cho “cuộc đua”... xã nông thôn mới

Việc xảy ra tại 2 xã Tam Sơn và Hương Mạc của thị xã Từ Sơn (huyện Từ Sơn, tỉnh Bắc Ninh- lân cận Hà Nội), đang khiến người dân hoang mang. 2 xã này “ôm” khoản nợ 700 tỷ đồng với một doanh nghiệp để xây mới, sửa chữa một số công trình theo tiêu chuẩn làm nông thôn mới, góp thêm vào tình trạng sa lầy nợ của Bắc Ninh.

Bước sang năm 2016, dù nợ đã nhiều như vậy, nhưng để “phấn đấu” đưa 25 xã, đặc biệt là 3 đơn vị cấp huyện là thị xã Từ Sơn, huyện Tiên Du và TP Bắc Ninh đạt chuẩn nông thôn mới, tổng số vốn địa phương này tiếp tục huy động khoảng 1.220 tỷ đồng để thực hiện.

Và để có được kết quả này, cần đến hàng nghìn tỷ đồng của nhà nước cũng như đóng góp của người dân đổ vào và Bắc Ninh cũng trở thành tỉnh đứng đầu cả nước về số tiền nợ hơn 613 tỷ đồng.

Xây dựng nông thôn mới chỉ là thứ bệnh mê thành tích của các quan, hành hạ dân thôi, xây mới như thế không bằng để như cũ cho người dân tự làm, không cần đến các cơ quan nhà nước dính vào chỉ rách việc thôi.

Hiện tượng chạy đua làm nhà văn hoá, hội trường, làm đường... để được công nhận nông thôn mới, Phó Chủ nhiệm VP Quốc hội Đỗ Mạnh Hùng (nguyên Phó Chủ nhiệm UB Các vấn đề xã hội) cho biết: “Chúng tôi đi giám sát thì thấy ở rất nhiều xã, nợ xây dựng cơ bản đã vượt khả năng thanh toán” những ví dụ như Hương Mạc, Tam Sơn rất nhiều và đó chính là biểu hiện chạy theo thành tích. Thành tích là thứ để các quan tự sướng với nhau thôi, dân chẳng được gì ngoài sự đóng góp đến téo tóp dạ dày cho các quan tha hồ sướng.

Người dân càng choáng váng hơn khi nghe nhiều đại biểu Quốc hội lên tiếng vì 5 dự án nghìn tỷ đang thua lỗ "một ngày, một tháng rồi một năm". Hãy tạm kể vài nhà máy khổng lồ đang thoi thóp chết.

- 5 dự án nghìn tỷ thua lỗ, nguy cơ phá sản

1/ Dự án nhà máy sản xuất xơ sợi Đình Vũ có tổng vốn đầu tư 7.000 tỷ đồng do Công ty Cổ phần Hoá dầu và Xơ sợi dầu khí (PVTex), PVN làm chủ đầu tư;

2/ Dự án nhà máy Nhiên liệu sinh học Bio-Ethanol Dung Quất (1 trong 3 nhà máy ethanol trọng điểm quốc gia) có tổng vốn đầu tư 2.200 tỷ đồng. Chủ đầu tư là Công ty cổ phần nhiên liệu Sinh học Dầu khí Miền Trung;

3/ Dự án mở rộng Nhà máy gang thép Thái Nguyên giai đoạn 2 (tổng vốn đầu tư 8.000 tỷ đồng, do Công ty cổ phần gang thép Thái Nguyên làm chủ đầu tư;

4/ Dự án nhà máy bột giấy Phương Nam, tỉnh Long An, có tổng vốn đầu tư 3.000 tỷ đồng, do Công ty TNHH một thành viên Phát triển công nghiệp và Vận tải Tracodi làm chủ đầu tư. Đến năm 2009, dự án này được chuyển cho Tổng công ty Giấy VN -Vinapaco theo Quyết định 731/QĐ-TTg của Thủ tướng Chính phủ;

5/ Dự án Nhà máy Đạm Ninh Bình có tổng vốn đầu tư 12.000 tỷ đồng với chủ đầu tư là Công ty TNHH MTV Đạm Ninh Bình, Tập đoàn Hoá chất Việt Nam.

Đại biểu Trương Trọng Nghĩa đề nghị Bộ Công thương sớm lập danh mục các dự án đầu tư đắp chiếu, có nguy cơ thua lỗ mà BT Trần Tuấn Anh nêu tại phần giải trình. "Phải rạch ròi số này ra, vì thua lỗ một ngày, một tháng rồi một năm cộng lại thì sẽ là số vốn thất thoát rất lớn".

Một thí dụ khác: nhà máy xử lý nước thải 500 tỷ đồng vừa xây xong đã lạc hậu:

- Nhà máy xử lý nước thải Cần Thơ được đầu tư gần 500 tỷ đồng, xây dựng gần 10 năm qua mới hoàn thành, vừa chạy thử đã lạc hậu vì không đáp ứng điều kiện xả thải ra môi trường.

Nhà máy xử lý nước thải Cần Thơ thi công năm 2007, có công suất xử lý 30.000 m3 nước thải một ngày đêm, với vốn đầu tư hơn 19 triệu Euro, tương đương 500 tỷ đồng. Trong đó, vốn vay ODA của Đức hơn 10,4 triệu Euro, còn lại là đối ứng từ ngân sách địa phương, do Công ty cấp thoát nước Cần Thơ làm chủ đầu tư. Dự kiến hoạt động năm 2010, nhưng đến nay nhà máy mới hoàn thành, chưa nghiệm thu.

Theo chủ đầu tư, đến nay hai tuyến cống thu gom nước thải Bắc và Nam Cần Thơ dài 23 km và các trạm bơm hoàn thành. Còn nhà máy xử lý nước thải tại quận Cái Răng mới vận hành thử nghiệm với khối lượng 2.000 m3 một ngày đêm. Nhưng nước thải sau khi xử lý chỉ đạt tiêu chuẩn cột B (tiêu chuẩn Việt Nam về nước thải công nghiệp - giới hạn ô nhiễm cho phép).

Các quan đường bicip nữa, hãy công khai tất cả cho người dân biết. Các ông sẽ làm gì để bù đắp vào số tiền thua lỗ đó hay chỉ nói để cho có rồi thôi, cứ hợp xong lại chêm chệ lên xe ra về đợi kỳ sau hợp tiếp?

Người dân còn trông đợi gì vào các ông? Hợp với hành liên miên có giải quyết được gì đâu. Chỉ khổ người dân thôi.★★★★★★★★

Thị Thêu là một phụ nữ, là một dân oan, một người dân bị nhà cầm quyền cướp đoạt ruộng đất đã phải đứng lên để đấu tranh giành lại quyền cũng như tài sản của mình.

Cuộc chiến giữ đất

Mấy năm trước, trên mạng Internet xuất hiện một loạt những bài viết về hành động làm rúng động lòng người, chạm đến tâm can của người dân Việt vốn trọng lễ nghĩa và tâm linh: Sau một đêm, hàng trăm ngôi mộ của dân tại nghĩa trang đã bị lấp bằng bùn đất nhằm xóa nhòa dấu vết. Điều này không phải ngẫu nhiên, mà nhằm mục đích ép buộc người dân Dương Nội phải từ bỏ mảnh đất đã bao đời nay không chỉ thấm máu xương của họ, mà cả tổ tiên, xương cốt và nơi an nghỉ của cha ông họ bao đời đã bị xóa sạch.

Hành vi đó đã bị cả xã hội lên án.

CẦN THỊ THÊU, người phụ nữ can trường

.....J.B. Nguyễn Hữu Vinh 28-11-2016.....

Tối Chúa Nhật 27/11/2016 tại nhà thờ Thái Hà Thánh lễ cầu nguyện cho Cần Thị Thêu trước ngày ra cái gọi là "Phiên tòa Phúc thẩm" vào cuối tháng 11/2016 đã diễn ra hết sức đông đúc và nhiều tình cảm xúc động.

Cần Thị Thêu, người khác biệt niềm tin với người Công giáo, đã được cầu nguyện trọng thể với nghi thức thấp nết sau khi đã cử hành một Thánh lễ đồng tế đặc biệt cuối tháng - Thánh lễ cầu nguyện cho Công lý - Hòa bình.

Tham dự Thánh lễ và thấp nết cầu nguyện về, tôi cứ nghĩ mãi về người phụ nữ này.

Đây không phải lần đầu giáo xứ Thái Hà cầu nguyện cho những người ngoài Công giáo. Những cuộc cầu nguyện trước đây cho Cù Huy Hà Vũ, Anh Ba Sàm Ng. Hữu Vinh, Luật sư Nguyễn Văn Đài và nhiều người khác đã diễn ra ở đây. Đây cũng là nơi, những người bị mang oan khuất khi không thể còn có lòng tin và nơi để bày tỏ ở hệ thống công quyền, luật pháp... thì tìm đến để được kêu lên tiếng nói tận Trời cao bằng những lời cầu nguyện của Cộng đồng.

Những cuộc cầu nguyện đó, ngoài những người Công giáo còn có nhiều những trí thức, những người dân thân đấu tranh cho dân chủ, những người quan tâm đến xã hội, vận mệnh đất nước ở các tôn giáo bạn. Tôi đã dự hầu hết các buổi cầu nguyện đó.

Thế nhưng, buổi cầu nguyện tối nay sau Thánh lễ đã để lại cho tôi nhiều điều suy tư. Bởi đơn giản, Cần

Đó như một trong những nhát búa cuối cùng đập nát nền văn hóa người Việt đã xây dựng từ bao đời nay. Đó cũng là những hành động táng tận lương tâm nhất và suy đồi nhất về văn hóa của người Việt xưa nay vốn tôn trọng mồ mả và phần mộ người đã khuất.

Cơn giận dữ của xã hội dâng lên cao điểm. Người ta ngỡ ngàng, uất hận và tỏ thái độ không thể chấp nhận trước hành động này của những kẻ chỉ vì lợi ích của mình mà bất chấp lương tri con người. Người ta run sợ trước những hành động bất chấp sự linh thiêng, tâm linh con người nhằm đạt được mục đích: Đồng tiền.

Tưởng rằng trước hành động bất nhân đó, nhà cầm quyền sẽ phải biết nhìn nhận lại việc làm của mình hoặc trị tội nghiêm minh những kẻ đã dung túng cho hành động đi ngược lại truyền thống văn hóa dân tộc.

Nhưng không.

Đó chỉ là một trong những bước đi của nhà cầm quyền Hà Nội trong việc cưỡng bức người dân phải từ bỏ đất đai đã bao đời nay họ là chủ sở hữu.

Những hành động tiếp theo sau đó là những hành động man rợ khi thì công khai, khi thì lén lút nhằm bằng mọi cách bất chấp luật pháp để khuất phục người dân ở đây chấp nhận bị cướp đoạt đất đai.

Sự phản kháng của người nông dân ở đây đã kéo dài hết tháng này qua năm khác, đã bền bỉ, đoàn kết và quyết tâm đòi lại lẽ phải, lẽ công bằng cho chính mình. Rộng hơn là cho xã

hội và cộng đồng biết rằng: Họ có quyền đòi hỏi những gì của họ.

Những người dân nơi đây đã phải canh nhau canh giữ đất ngày đêm.

Họ đã phải dùng cả cờ đỏ, sao vàng, cờ đảng và hình Hồ Chí Minh, để mong rằng nhà cầm quyền Cộng sản Hà Nội có đàn áp họ thì cũng phải chùn tay trước những thứ bùa ngải của chế độ do họ đưa ra. Nhưng chẳng ăn thua.

Thậm chí đến đường cùng, những người dân ở đây đã phải viện đến cả hình nộm, âm binh... để mong được hỗ trợ, giúp đỡ cho họ khi mà mọi con đường kêu nhờ trên dương thế vào một "nhà nước pháp quyền" đã hoàn toàn bế tắc và vô vọng.

Có lẽ những hình ảnh đó đã và sẽ mãi mãi đi vào lịch sử đất nước VN, nó chỉ có ở cái thời mà "Nhìn tổng quát, đất nước có bao giờ được thế này không?" như lời ông Ng.P.Trọng. Có lẽ đã chưa bao giờ và sẽ khó có một thể chế chính trị nào có thể tạo ra được những hình ảnh như vậy.

Thế nhưng, những cố gắng, hy sinh và sự quyết tâm của người nông dân nơi đây, làm sao có thể đem độ với súng đạn, nhà tù và các lực lượng công an, dân phòng, cán bộ được trang bị đến tận răng bằng những đồng tiền mồ hôi nước mắt của họ.

Những mảnh đất bờ xôi ruộng mật của họ cứ lần lượt bị cướp ra khỏi tay mình bằng những quyết định, bằng chó, công an, dùi cui, nhà tù và các cuộc "cưỡng chế" để "thu hồi".

Theo lẽ phải, người ta chỉ có thể "thu hồi" cái của họ, hoặc bị mất, hoặc cho mượn, hoặc bị lấy đi trái phép nhưng vẫn là của họ. Đảng này, họ đi thu hồi cái của người khác đã bao đời người ta chất chịu gây dựng. Đó là sự ngược đời chỉ có ở VN.

Một dân oan trong các dân oan

Trong quá trình theo dõi cuộc đấu tranh của người dân Dương Nội, có lẽ nổi bật lên là hình ảnh Cán Thị Thêu, một người phụ nữ nhỏ nhắn và kiên cường.

Sự kiên cường của người phụ nữ này đến mức đáng ngạc nhiên. Sự kiên cường của chị đã làm cho ngay cả những người đàn ông sức dài, vai rộng hoặc cả các cán bộ công quyền với đầy đủ uy danh quyền lực trong tay cảm thấy phải xấu hổ mà cúi mặt.

Chỉ cần nhìn vào cách hành xử của hệ thống ở nơi đây, nhìn vào cả cộng đồng người dân bị mất đất khắp nơi cũng như bao oan khuất khác, hình ảnh một người phụ nữ kiên cường dẫn đầu bà con oan khuất từ bao năm tháng qua một cách rất bài bản và đầy đủ cơ sở luật pháp mà nhà cầm quyền phải bó tay. Điều đó

đã là điều cần ghi nhớ mà cảm phục.

Nói riêng, chỉ ở Dương Nội, hẳn không thiếu những đấng nam nhi, không thiếu những người đàn ông mạnh mẽ khác nhưng chị vẫn dẫn đầu cách ngoan cường để bảo vệ từng tấc đất mà cha ông các người dân Dương Nội đã để lại. Trong khi chị chỉ là người làm dâu ở đó.

Chị đã bất chấp quán ngại thân phận nữ nhi, kiên trì đối mặt với hệ thống bạo quyền không chút run sợ.

Những âm mưu chia rẽ chị với bà con xung quanh cùng chung ý chí: Thất bại.

Những âm mưu đe dọa chị và gia đình chị trong cuộc sống hàng ngày bằng những trò hèn và bẩn: Thất bại.

Những âm mưu mua chuộc riêng chị có thể tìm riêng cho gia đình mình sự ưu ái mặc bà con khác: Thất bại.

Những dọa nạt bắt bớ xúc phạm đến danh dự, nhân phẩm con người ở nơi chị: Thất bại

Chị đã cố gắng học hỏi về luật pháp, lý luận và những cơ sở việc làm của mình nên đã làm cho nhiều cán bộ cứng họng.

Và khi đã giở đủ mọi trò hèn, bẩn, đe dọa, mua chuộc dụ dỗ đều thất bại với người phụ nữ này, thì biện pháp cuối cùng là bạo lực, nhà tù.

Ở VN, hệ thống nhà tù khác với phần còn lại của thế giới. Nếu như ở phần còn lại của thế giới nhà tù là nơi để cải tạo người xấu thành người tốt hơn cho xã hội, trả lại cho xã hội những con người bình thường để xây dựng xã hội tốt hơn, thì ngược lại, ở VN, nhà tù là nơi dành để trả thù những người nhà nước không vừa ý.

Ở đó, họ có thể là những người chịu oan khuất bởi chính hệ thống tạo ra. Ở đó, họ có thể là những tù nhân chính trị, bị bắt vào để trả thù vì không cam phận làm nô lệ. Ở đó, họ

cũng có thể là những người dân cả gan chống lại hệ thống và chính sách cướp bóc của nhà nước.

Cán Thị Thêu ở trong số đó. Chị đã bị bắt vào tù bởi hệ thống công quyền bất chấp luật pháp do chính họ đặt ra.

Lần thứ nhất bị bắt vào tù, những đòn thù không khuất phục được chị. Ra tù chị lại tiếp tục dẫn đầu bà con đi đấu tranh trên cơ sở luật pháp để đòi bằng được quyền lợi của mình và cộng đồng nơi đây.

Thế rồi, chị lại bị bắt hết sức bất ngờ và không thể nói gì hơn ngoài một từ bần thiêu, nhằm trả thù việc chị đi đòi công lý dai dẳng và không khuất phục.

Thế rồi cái gọi là "Phiên tòa sơ thẩm" với các quan tòa của đảng, kết tội chị thêm 20 tháng tù giam. Hẳn nhiên chị và gia đình không bao giờ chấp nhận bản án đó, chị kháng án và chờ Phúc thẩm.

Ngày xử án đang đến gần. Ai cũng biết kết quả của những phiên tòa bỏ túi này là gì. Chẳng ai lạ.

Tôi đã đi dự một trong những phiên tòa bỏ túi như vậy.

Ở đó, dù bằng chứng rõ ràng bị cáo vô tội, dù hệ thống luật sư bào chữa hết mình, công minh và thẳng thắn trên cơ sở luật pháp rành mạch để khẳng định thân chủ mình vô tội, dù quan tòa không đưa ra được bằng chứng nào về sự vi phạm luật pháp của bị cáo thì quan tòa vẫn đóng đinh cái án được xác định trước khi quyết định mở phiên tòa.

Nhưng! Với một người phụ nữ chân yếu, tay mềm không tác sát trong tay, chỉ duy nhất một khát vọng đòi công lý mà cả hệ thống phải làm những điều bần thiêu như vậy thì không thể nói gì hơn ngoài một chữ: Hèn. Mà hèn thật.

Hết "tàu lạ" đến "tàu quen" đâm tàu dân

.....**Hạ Trắng (Danlambao) 22-11-2016**.....

Vào khoảng 8g30 phút ngày 16-11-2016, tàu của ngư dân Thanh Hóa đang dò cá tại khu vực tọa độ 19,33.500 Bắc-105,5.432 độ Đông thì bị một chiếc tàu sát của Kiểm ngư mang biển kiểm soát TH-0002/KN đâm thẳng vào mạn phải. Ngư dân Dương Văn Đồng kể lại rằng "*Cú đâm mạnh làm vỡ mạn tàu, sau đó chiếc tàu này còn quay lại húc lần nữa làm hư hỏng hoàn toàn*". Hai ngư dân đã bị thương và hậu quả của hai cú đâm liên tiếp dẫn đến tàu ngư dân bị chìm.

Ông Hoàng Văn Tân, Phó chánh thanh tra Sở NN-PTNT Thanh Hóa đã xác nhận có xảy ra vụ việc trên và ông mô tả đây là một vụ "va chạm".

"Nguyên nhân dẫn đến việc tàu mang số hiệu TH-0002 của Thanh tra Sở NN-PTNT Thanh Hóa đâm tàu ngư dân là vì tàu cá này có dấu hiệu vi phạm, như: không ghi số hiệu tàu, chuẩn bị đánh bắt trên vùng biển bị cấm hành nghề lưới vây.

"Khi thanh tra ra tín hiệu dừng tàu để kiểm tra thì chiếc tàu cá này bỏ

chạy. Tàu thanh tra truy đuổi và đâm thủng tàu cá của dân. Thông tin cho hay, trong quá trình kiểm tra, thuyền trưởng tàu cá “không xuất trình được đăng ký, đăng kiểm và giấy phép khai thác thủy sản nên lực lượng thanh tra đã lập biên bản, tùy nhiên ngư dân không ký”.

“Sau khi thống nhất, thanh tra đã để cho tàu cá của ngư dân quay trở về cảng Lạch Bạng, còn tàu của thanh tra về cảng Lạch Hới vào lúc khoảng 12h cùng ngày” (?).

Tuy nhiên, đến khoảng 16g30, đoàn Thanh tra của Sở NN-PTNT nhận được tin báo từ trạm bảo vệ nguồn lợi thủy sản Lạch Bạng rằng tàu cá của ngư dân Dương Văn Đồng đã bị chìm ngoài biển.

Ông Tân khẳng định rằng vụ “va chạm” không đến mức thủng thuyền, đồng thời đặt câu hỏi “trong quá trình vào bờ không biết họ xử lý thế nào”. Ông này cũng cho biết rằng “Hiện chúng tôi đang tiến hành xem xét vụ việc, nếu lực lượng thanh tra vi phạm quy trình công tác, chúng tôi sẽ xử lý nghiêm”.

Tuy nhiên, đến sáng ngày 22-11-2016, Phó cục trưởng Cục Kiểm ngư Hà Lê khẳng định: “va chạm” với tàu cá của ngư dân là tàu thanh tra hoạt động đánh bắt thủy sản chứ không phải tàu lực lượng kiểm ngư.

Có lẽ không cần xác định rõ thủ phạm đâm tàu cá của ngư dân là tàu Thanh tra hay tàu Kiểm ngư (mặc dù mang biển số tàu Kiểm ngư), nhưng lần này, kẻ tấn công ngư dân Việt Nam không phải là “tàu lạ” như vô số lần trước, mà là “tàu quen” mang nhãn hiệu Ma-dzê-in Việt Nam (hẳn hoi).

Qua lời tường thuật của nhân chứng, nạn nhân Dương Văn Đồng, thì sau khi đâm “tàu dân” lần thứ nhất, “tàu quen” đã chạy ra xa (chắc để lấy đà) rồi quay lại đâm tiếp lần thứ hai. Cú đâm thứ hai khiến hai ngư dân trên tàu là anh Hoàng Văn Huy và anh Lê Văn Nhi bị hất văng xuống biển. Mọi người trên tàu phải vớt can nhựa xuống dưới nước để cứu những người này. Gây án xong, “tàu kiểm ngư lùi ra xa cách mấy chục mét, không ứng cứu”. Nhưng nước ngấm vào tàu rất nhanh và anh Đồng phát đi tín hiệu

gọi ứng cứu, tàu kiểm ngư mới tiếp cận và bơm nước ra khỏi tàu, nhưng kết quả không khả quan. Trong lúc tàu đang bị chìm dần, cán bộ kiểm ngư vẫn một mực bắt anh Đồng ký vào các biên bản phạm tội.

“Sau đó, cán bộ kiểm ngư yêu cầu đưa tàu về cảng để xử lý. Khi đã thống nhất phương án đưa tàu vào bờ thì tàu kiểm ngư bỏ đi. Tàu của tôi được tàu của anh em lai dắt... Tuy nhiên, tàu đi được khoảng 2, 3 hải lý (tương đương 5km) thì nước ngập sâu và chìm dần, các thuyền viên phải sang tàu khác để vào bờ.” Anh Đồng kể.

Theo ông Hà Lê, Phó cục trưởng Cục kiểm ngư thì việc “húc vào mạn tàu cá, nếu có, là hành động “không thể chấp nhận được”. Khi xảy ra những vụ việc sai phạm, gây thiệt hại nghiêm trọng về tính mạng và tài sản cho người dân thì các cơ quan chức năng thường phản ứng một cách chiều lệ và sử dụng các khái niệm nước đôi, tối nghĩa nhằm đánh tráo sự thật.

“Ngay cả trong tình huống tàu bị kiểm tra có hành vi chống đối, chống người thi hành công vụ, hoặc thậm chí tình huống nguy hiểm nhất là chống đối đe dọa an toàn tính mạng của lực lượng làm nhiệm vụ, người thi hành công vụ cũng không được sử dụng tàu húc vào tàu vi phạm đến mức làm chìm tàu như vậy” - ông Lê quả quyết.

Với những gì ông quan chức này phán, thì anh ngư dân Dương Văn Đồng và đồng nghiệp cứ liệu hồn. Tốt nhất là đừng có “ho he” gì. Một tàu cá bị đâm chứ đến mấy tàu bị đâm cũng nên ngậm miệng. Không ngậm miệng, thì chuyện bóc lịch trong tù với bản án “chống người thi hành công vụ”, đe dọa tính mạng của lực lượng làm nhiệm vụ đang treo lơ lửng trên đầu. Bị đâm chìm tàu, bị đe dọa, bị trọng thương là nhẹ lắm rồi.

Ngư dân Việt Nam mưu sinh dưới chế độ xã hội chủ nghĩa đúng là lắm gian truân, có thể nói là từ chết đến bị thương. Chắc không có nơi nào như trên đất nước Việt Nam mà hết “tàu lạ” đến “tàu quen” đâm tàu dân ngay trên vùng biển thuộc chủ quyền của quốc gia mình.

Bài tham khảo:

(1) <http://vietnamnet.vn/vn/thoi-su/cuc-kiem-ngu-khong-phai-tau-kiem-ngu-dam-chim-tau-ca-341188.html>. (2) <http://vietnamnet.vn/vn/thoi-su/tau-kiem-ngu-thanh-hoa-dam-chim-tau-ca-ngu-dan-341011.html>

ĐÂM CHÌM TÀU CÁ NGƯ DÂN THANH HOÁ - KIỂM NGƯ VIỆT NAM LÀM TAY SAI CHO TRUNG QUỐC?

Bạn đọc Danlambao

Kiểm ngư VN đâm chìm tàu cá Trung Quốc? Thừa không! Những hình ảnh mà các bạn xem trên đoạn video clip là cảnh lực lượng kiểm ngư Việt Nam đang đâm chìm tàu cá của chính ngư dân Việt Nam.

Vụ việc xảy ra vào lúc 8:30' sáng ngày 16-11-2016, tàu cá của ngư dân Dương Văn Đồng (SN 1981) khi đang khai thác cá trên vùng biển Thanh Hoá thì bất ngờ bị một chiếc tàu sắt lao đến đâm trực diện khiến cả cabin và kính vỡ nát.

Sau đó, chiếc tàu sắt này vòng lại lấy đà, rồi tăng tốc đâm thêm một cú cực mạnh khiến tàu cá bị hư hỏng hoàn toàn, 2 ngư dân bị ngã xuống biển gây thương tích.

Video do ngư dân dân ghi lại cho thấy chiếc tàu sắt này có số hiệu TH-0002.KN, thuộc biên chế của lực lượng kiểm ngư Việt Nam. Tuy nhiên, những người có mặt trên tàu này lại được nói là cán bộ Thanh tra Sở Nông nghiệp-Phát triển Nông thôn tỉnh Thanh Hóa.

Sau khi mạn tàu bị vỡ, các ngư dân đã kêu gào cứu hộ vì có người bị thương và tàu cá sắp chìm, nhưng những cán bộ trên chiếc tàu kiểm ngư chỉ trơ mắt đứng nhìn.

Do cú đâm quá nặng, con tàu chìm dần xuống biển, mang theo toàn bộ gia sản của những ngư dân nghèo Thanh Hoá. Lúc này, chiếc tàu kiểm ngư mất dạng, những ngư dân trợ trợ tự cứu vớt nhau giữa biển khơi. Phải chăng, Trung Cộng đã đầu tócm được lực lượng kiểm ngư Việt Nam?

22-11-2016

